

О. Павло Вишковський ОМІ

ПІЗНАЙ СВОЄ ПОКЛИКАННЯ

Коректа Ніна Колодій

Вступ

Завжди кудись поспішаєш і не маєш часу зупинитися і замислитися куди біжиш і навіщо така швидкість. Хто ти і куди веде вибрана тобою дорога? Зупинися! Подумай і поспробуй відповісти на всі ці запитання. В чому полягає сенс твого життя? Для чого і для кого ти живеш? Навіщо Бог покликав тебе на цей світ? Попробуй зрозуміти своє покликання. Яку роль і завдання приготував тобі Бог для виконання?

Дуже нелегко зупинитися і замислитися, а ще важче зрозуміти Божий задум і план твого життя. Можливо ти вже не раз запитував себе, своїх рідних і близьких, що маєш робити, щоб гідно прожити відпущений тобі час. Яка з відкритих перед тобою доріг твоя? Що вибрати, щоб бути дійсно щасливим? І що таке щастя? Як відкрити своє покликання і його здійснити? Як можна жити з Богом і з радістю служити іншим людям?

Не ти перший ставиш перед собою ці запитання. Не давали вони покою і молодому багатому юнаку із Євангелія. З цими запитаннями і прийшов він до Ісуса. Хотів знайти відповідь на них, вибрати дійсно правдиву дорогу життя. В пошуках своєї дороги не задовольнявся тільки земним, а намагався досягнути і зрозуміти **вічне неземне життя**.

Що треба зробити, щоб його досягнути? Відповідь на це запитання знають лише двоє: ти і Ісус. Можливо ти вже маєш плани на майбутнє, мрієш про щось, бачиш своє покликання. Тобі здається що ти дуже добре знаєш свої можливості і здібності, що все в житті залежить тільки від тебе, від твого вміння і старання. Але, на жаль, ти бачиш своє життя до якоїсь видимої тобою межі. А що далі? Про це знає лише Ісус. Він бачить твоє життя з іншої сторони. Ніхто не знає тебе краще від нього. Спробуй доручити своє життя Ісусові і ти відразу відчуєш як воно змінюється на краще.

Допомогти тобі краще пізнати і прийняти Ісуса в своє життя і є метою моєї книги. Ідея її написання виникла минулого літа, коли мої настоятелі доручили мені провести для молодих юнаків реколекції про розпізнання свого покликання. Як завжди, щоб приготуватися до них шукав я різні матеріали, але на превеликий жаль у наших книжкових кіосках не знайшов жодної книги, яка відповідала би заданій темі. Буду дуже радий, якщо вона допоможе тобі у твоїй життєвій дорозі, у дорозі де на все воля Божа, тому що тільки Він знає, що нас чекає і тільки Він може вказати нам вірний напрямок. Якщо Бог хоче допомогти тобі і скерувати твій напрямок, то звичайно потрібно вміти зрозуміти і прийняти Його волю. Думаю, що приклади і поради, знайдені у цій книзі допоможуть тобі краще зрозуміти слова Господа, який промовляє до кожного з нас, допоможуть зірвати пелену з твоїх очей і по новому подивитися на життя, відкрити для себе нові горизонти.

Темі покликань до священства і богопосвяченого життя Церква приділяє особливу увагу. З допомогою єпископів, священників, дияконів і богопосвячених осіб Господь Бог наповнює серце кожної людини любов'ю, відкриває горизонти вічного життя, розбуджує надію.

Хотів би тобі щиро признатися, що як богопосвячена особа і священник словами цієї книги мав лише один намір, відважно і терпеливо посіяти добре насіння Євангелія в твоєму серці, але одночасно я поважаю твій свідомий і добровільний вибір і маю надію, що зерно, посіяне з допомогою слова принесе гарні плоди. Через рядки із цієї книги хотів би наблизитися до тебе, стати твоїм приятелем і помічником в непростій дорозі життя і спробувати тобі хоч трішечки пояснити таємницю Бога і людини.

1. Мета нашого життя

Що дійсно є у житті найважливішим? Хто я? Що чекає на мене після смерті? Це ті питання, які кожен із нас раніше чи пізніше ставить перед собою і намагається знайти на них відповідь. Це питання про мету нашого життя, питання про правду нашого існування. Навіщо я живу, в чому сенс моєї праці, намагання і терпіння, призначення і вмирання....

Якщо бракуватиме нам цих питань, бракуватиме нам і людської гідності.

Лише знаходячи відповідь на них, людина стає на шляху до досконалості.

Дуже важливо, щоб ці питання завжди стояли перед людиною, доходили до її свідомості, особливо тепер, коли після трагічної долі переслідувань за віру у часи радянської влади багато людей живуть взагалі не маючи жодної мети, втікаючи від життя і не знаючи ким вони є і навіщо живуть. Деякі можливо й не знають навіщо вчаться, працюють, отримують гроші, ставлять перед собою вимоги, зав'язують відносини, задовольняють потреби...

Особливо великий сум пробуджує в мені зустріч з молодими людьми, здебільшого інтелігентними та здібними, але без мети і прагнення до життя, надії і віри у світ, який може стати кращим, завдяки і їх зусиллям.

Коли ми відкриємо Біблію, то знайдемо такий текст Святого Письма: «Ніхто бо з нас не живе сам для себе, і не вмирає ніхто сам для себе. Бо коли живемо, для Господа живемо, і коли вмираємо, для Господа вмираємо. І чи живемо, чи вмираємо - ми Господні!» (Рим 14, 7-8).

Ці чудові слова дають нам відповідь на питання про мету нашого життя. Ані живемо, ані помираємо для себе, бо в протилежному випадку втрачаємо мету нашого життя.

Я живу, розумію життя, люблю життя лише тоді, коли я існую для когось, працюю для когось, комусь присвячую себе, для нього терплю, відрікаюся, помираю.

Людина стає по справжньому щаслива коли знаходить свою мету, розуміє що має жити для Бога та інших. Якщо ми не приймемо цієї правди, не усвідомимо її, то ніколи не зрозуміємо наших прагнень.

Зустрів я колись молодого хлопця, який дуже страждав через відсутність відповіді на питання: навіщо живе. Часом друзі і подруги говорили при ньому, що життя не має сенсу, що воно є безвихідним. “Але чому?”- питав він і все більше прагнув знайти відповідь на це хвилююче його питання. Приходили хвилини, коли він ніби-то погоджувався зі своїми друзями, бо не розумів свого життя. Було воно таким сліпим блуканням: не відомо звідки і не відомо куди...

Одного разу одна віруюча людина привела його до пансіонату, де знаходилися люди похилого віку, хворі, самотні... “Там потрібна твоя допомога”,- так сказала йому ця людина. Спочатку він трохи впирався, але врешті погодився допомогти. Раз на тиждень приїжджав щоб мити старців, прибирати їхні кімнати, змінювати пелюшки, пов'язки, часом одягати і вкладати до домовини.

Коли через деякий час він знову зустрівся зі мною, то з радістю вигукнув: “Я все зрозумів, я тепер знаю що життя має сенс!”

Відповідь на питання про мету життя людини не існує поза Ісусом Христом. Лише Ісус Христос може гарантувати майбутнє кожній людині. Він промовив до людей усіх століть: «Я дорога, правда і життя» (Ів 14,6). Тільки Ісус Христос є в центрі мети, до якої покликаний кожен з нас. Він для цього і прийшов у цей світ, і Він – Божий Син - став одним із нас. Працював людськими руками, міркував людським розумом, діяв волею людини, любив серцем людини, щоб показати нам, людям, мету нашого призначення – показати до чого ми покликані, що живемо, щоб бути разом з Богом, щоб вірити у Нього.

Віра - це дар, який не лише показує людині любов Бога і силу цієї любові, але який також вимагає відповіді.

Віра – це перша мета людини. Віруючи, людина яка створена за образом і подобою Творця стає ще більше досконалою.

Віра - це покликання до діалогу з Богом, до життя з ним, покликання до спасіння.

Виконуючи це своє життєве покликання людина не лише реалізує Божі плани, але також реалізує і удосконалює саму себе, розвиває свої здібності, використовує свої можливості, стає

істиною людиною. Бог бажає щоб дорослі, молодь і діти захоплювались своїм життям з вірою, щоб розуміли, що воно є даром, наслідком Божої самовідданої любові.

Неможливо знайти відповіді на питання, які ставить нам життя і бути досконалими людьми без розуміння того, що Бог, створюючи людину, приготував для неї дуже конкретне місце в світі, якого ніхто не спроможний зайняти і конкретне завдання, яке лише ця людина, а не хтось інший повинна виконати.

2. Ісус

Звідки я прийшов? Куди прямую? Для чого я з'явився на цей світ? Це запитання про мету мого життя. Запитання відповіді на які намагалися знайти стародавні філософи ще тисячі років тому. Але відповіді на них не існує поза Христом.

Ми ніколи не отримаємо відповіді без Бога та без Його Слова. Лише Ісус Христос гарантує майбутнє кожному з нас, тому що для людей усіх століть звучить Його чітка відповідь: «Я дорога, правда і життя» (Йн 14,6).

Тільки Ісус Христос знаходиться в центрі мети кожного із нас. Він, ставши одним із нас, обіцяв кожному, хто прийме Його, вказати дорогу, яка приведе до цілковитої мети існування. На те Він і прийшов у цей світ, і для цього Він і став одним із нас. Син Божий працював людськими руками, міркував людським розумом, діяв волею людини, любив серцем людини, щоб показати нам, людям, мету нашого приходу на землю. Ми покликані, щоб жити разом з Богом, поклонятися Йому, вірити в Нього. Повір в те, що Бог більше від усіх на світі бажає тобі добра. Відкрий для себе, що віра – це дар, який розкриває перед нами не тільки безмежну любов Господа, але і очікує на нашу взаємність.

Віра - це покликання до діалогу з Богом, до життя із ним в щораз більшій інтимності, покликання до спасіння. Виконуючи це своє життєве покликання людина не лише реалізує Божі плани, але також реалізує і наповнює саму себе, розвиває себе і свої здібності, використовує свої можливості, стає істинною людиною. Доручивши своє життя Ісусові можеш сміливо відповідати силам смерті «ні»: «Тому, коли хтось у Христі, той – нове створіння. Старе минуло, настало нове» (2 Кор 5,17).

Ти бажаєш одружитися і Господь вручає тобі твою половинку. Якщо Він приготував для тебе дар священства або богопосвяченого життя, ти повинен з вдячністю прийняти його і служити йому. Як би міг змінитися наш світ, якби більше молодих людей присвячували своє життя Ісусові.

Ти вже отримав Христа як Твого Господа і Спасителя чи ще ні? Чи ти ще не готовий Його прийняти до свого серця. Тільки в Ньому поступово ти зможеш знайти відповіді на свої запитання. Ніхто хто довірився Йому ще не отримав розчарування. Сміливо довіряй Йому - твоєму Спасителю, Господу, Вчителю - своє життя. Ісус бажає щоб усі люди на землі захоплювалися своїм життям, розуміли, що воно – безцінний дар, плід Божої безмежної любові. Створюючи на свій образ і подобу, Господь для кожного свого створіння приготував дуже конкретне місце і завдання, яке ніхто окрім нього не спроможний зайняти і виконати.

Але тільки тоді Христос може стати твоїм Спасителем і Господом, коли ти прийдеши до нього з вірою. Ми називаємося християнами, але чи є ми ними насправді?

Жити для Христа і перебувати в Ньому означає жити в мирі і злагоді з самим собою, розвивати в собі свої найкращі риси і навички. Ісус бажає бути приятелем в усіх твоїх справах. Поглянь, як часто твої батьки за своїми щоденними турботами не мають змоги виділити хоч би хвилинку для розмови з тобою. Як часто ти чуєш слова любові до себе з їх уст? Але Ісус ніколи не забуває про тебе, Він віддав своє життя, щоб ти знайшов правдиву любов: «Ти зберіг мою душу від могильної ями, бо ти закинув усі гріхи мої позад себе» (Іс 38, 17).

В сьогоднішньому світі дуже багато несправедливості, егоїзму. Ісус же не думав про себе, Він жив для інших, думав і готувався до спасіння всього людства. Його поява серед людей несла тільки радість, добро, щастя, здоров'я і правдиве визволення. Він лікував хвороби тіла і душі. Лише Ісус – та сила, яка може перемогти наш егоїзм і лише з Ісусом наші найкращі ідеали можуть реалізуватися. Навчись читати життя так, як навчає і бажає того Христос. Євангеліє дає дуже багато прикладів як це зробити, важливо тільки вміти їх зрозуміти і

використовувати у своєму житті. Наприклад діалог з учнями, які прямували до Емаусу Ісус розпочав запитанням: «що за розмови ведете між собою в дорозі?» Вони були сумними, не розуміли бо Ісуса. Але поступово, слухаючи Його, відкривалися їхні очі, наповнювалися їхні серця, світлішали їхні обличчя. Спокій і надія огорнули їх.

Довірся Ісусові і Він допоможе тобі зрозуміти самого себе, розпізнати твоє покликання, відкриє Божі наміри відносно твого майбутнього. В Євхаристії будеш мати змогу замислитися над сенсом свого життя, навчишся розпізнавати добро і зло, відкриєш для себе, що найбільшою радістю є наслідувати Ісуса.

Хочеш зустрітися з Ісусом? Але як ти Його зустрінеш, коли не знаєш Його, не знайомий з ним. А Він чекає на тебе. Чекає, щоб відкритися тобі, прийти до тебе, об'явити себе. І якщо ти прагнеш Його зустріти, то Він завжди знайде можливість об'явитися на твоїй дорозі.

Але не можна зустріти Бога, не читаючи Святе письмо, не можна Його побачити, не зустрічаючись із ним у молитві. Відсутність молитви веде до забуття Бога, зачерствіння серцець.

Ти ніколи не дозволиш чужому довгий час перебувати в твоєму домі, не довіриш своїх тайн, не розкажеш про свої тривоги. Тільки дуже добре знайома і близька нам людина може розраховувати на теплу і радісну зустріч. Ти не боїшся довірити їй найпотаємніші куточки свого серця. До неї звертаєшся за допомогою і порадою.

Запроси Бога у своє життя, прийми Його, відкрийся Йому. І Він ніколи не залишить тебе. Завжди, щоб не трапилося у твоєму житті, Він буде з тобою. В радісні хвилини Він розділить з тобою твою радість, в хвилини скрути підтримає і допоможе. Зблизитися з Богом ти зможеш, якщо будеш прагнути Його пізнати, а це можливо, перш за все, за допомогою Біблії.

Щоб відносини між людьми зростали і міцнішали потрібно бажання цих людей. Зустрічі, розмови, спілкування, - все це дуже необхідно для зав'язування близьких стосунків. Бо якщо цього не буде, то дуже швидко приходиться період, коли ти перестася відчувати потребу в тій чи іншій людині, ваші стосунки перестають бути бажаними і необхідними для тебе. Через деякий час ти зовсім забуваєш про її існування, з'являються нові інтереси, нові бажання. Подумай, чи багато колишніх друзів із дитинства ти згадуєш, з ким продовжуєш спілкування, кого любиш, адже ж колись любив... Так відбувається у подружніх пар, якщо хтось із подружжя забуває про іншого, а турбується і думає тільки про себе. Так само і по відношенні до Бога. Якщо не будеш молитися, не будеш розмовляти з ним, Він відійде від тебе, залишить твоє серце, зникне з твого життя. І тоді настане самотність.

Єпископ Фультон Шеєн, знаменитий американський проповідувач Божого Слова розповідав, як одного разу запросили його для проголошення Божого слова до однієї місцевості. Місцевість була незнайома і він заблукав. В пошуках дороги зустрів хлопця, у якого попросив допомоги. Той в свою чергу поцікавився хто такий, куди прямує. Фультон Шеєн відповів, що є єпископом, на що хлопець не розуміючи, хто такий єпископ запитав чим він займається. "Вказую людям дорогу до неба", - відповів єпископ, що визвало велике здивування на обличчі хлопця: "Не знаєте дороги до мотелю, а хочете вказувати дорогу до неба".

А як ти? Які твої почуття до Бога? Чи ти знаєш Його? Чи знаходиш для Нього місце у своєму серці? Чи відкриваєшся на Його ласку і доброту? Чи намагася знайти Його? Скільки разів ти згадав Його за сьогоднішній день? Якщо не згадав жодного разу, то можливо не хочеш бути разом із Ним, іти Його дорогою, дихати Його повітрям. Зупинися і подумай! Бо так само як і дві тисячі років тому, іти за Христом вимагає великих перемін. Чи ти готовий змінити своє життя, відмовитися від звичок, які часом заважали тобі любити Бога і ставити Його на перше місце, признати свої помилкові точки зору на життя в якому не було місця для святості? Готовий довіритися Господу? Якщо твоя відповідь: "так", то можеш сміливо робити перший крок.

Незважаючи на те, що переміни завжди даються дуже важко, вони – одне із основних вимог Христа. Він очікує постійних перемін. Але, що з радістю можна відзначити, вимоги Ісуса Христа з легкістю приймаються Його послідовниками.

Під час Останньої Вечері Ісус Христос звернувся до Апостолів: «Не ви Мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід, а й щоб усе,

про що ви тільки попросили в Отця в ім'я моє, дав вам» (Йо 15,16). Перед смертю Вчитель нагадав своїм учням, кому мають дякувати за те, що саме вони знайшлися в групі дванадцятьох. Це Він створив для Петра, Андрія, Якова, Йоана, Филипа та інших умови, завдяки яким вони пізнали Його. Це Він вибрав саме їх із великої кількості людей, яких зустрічав на своїй дорозі. Це Він дозволив пізнати себе.

Ісус прийшов над Галилейське озеро рано вранці якраз в той час, коли човни поверталися з лову. На березі було людно. Рибалки раділи з улову, виносячи на берег сіті, повні риби. Покупці юрмилися біля них. Звідусіль галас, сміх... Серед присутніх знаходилися і брати: Симон Петро і Андрій. Саме до них промовив Ісус: «Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей! І вони зараз покинули сіті, та й пішли вслід за Ним. І, далі пішовши звідти, Він побачив двох інших братів, Зеведеєвого сина Якова та Івана, його брата, із Зеведеєм, їхнім батьком, що лагодили свого невода в човні, і покликав Він їх. Вони зараз залишили човна та батька свого, та й пішли вслід за Ним» (Мт 4,18-22). Як бачимо, ініціатива зближення походила від Ісуса. Саме Він підійшов до цих людей і вибрав їх, а не інших. Ісус завжди може несподівано підійти до когось і сказати: «Іди за мною».

Зі св.Павлом це сталося по дорозі до Дамаску, із П.Клауделем - в катедрі Нотр Дам в Парижі в день Різдва Христового, коли слухав: «Величає, душа моя Господа», із А. Фросардом в каплиці вічної Адорації після того, як споглянув на Євхаристичного Христа. Кожної миті це може трапитися і з тобою. Тому завжди потрібно бути готовим почути Христа, а ще більше – піти за Ним.

Дуже часто, ми можемо навіть спочатку цього і не зрозуміти, зустріч з іншою людиною приводить нас до Христа, стає підготовкою до прийняття нами Ісуса в своє життя назавжди. Ми зустрічаємо Ісуса в інших людях. Раніше чи пізніше, але Він підійде до тебе, вибере тебе із великого натовпу людей і промовить: «Іди за мною». А ти будеш готовий послідувати за ним?

Скаржишся, що твоя віра дуже слабка, що не маєш достатніх сил, щоб повірити? Пам'ятай, що для того, щоб мати змогу і силу піти за Ісусом, потрібна постанова, змінююча все твоє життя. Постанова - тверда і незмінна. Чи витримаєш?

Анна Магдалина жила без віри, купалася у втіхах і забавах. За гроші і для задоволення продавала своє тіло. Трагічний випадок – з приятелями попадає в автокатастрофу. Загинули її друзі. А сама залишилася живою. І уже в лікарні, прийшовши до тями і зрозумівши, що трапилося, замислюється над своїм життям, з'являється віра в Бога. Для неї це був шанс, дарований їй Господом, шанс до нового життя. Не зразу прийшла вона до Ісуса. Для цього їй ще потрібно було п'ятнадцять років. В річницю катастрофи пішла до сповіді. Чому так довго зволікала? На протязі п'ятнадцяти років кожного дня говорила собі «завтра».

Чи не так і з тобою? Дуже часто люди вирішують змінити своє життя, але не сьогодні, а завтра. І це “завтра” відкладається на місяці, а то і роки. Завтра буду кращим, не буду обманувати. Завтра піду до церкви. Завтра розпочну день з молитви. А час іде...

Христос – це наша правда, тому що лише в ньому відкриваємо своє правдиве лице. Він - наша дорога, тому що лише він єдине місце і єдиний посередник нашого з'єднання з Отцем. Він - наше життя, тому що лише в ньому і через нього знаходимо повноту нашого існування. Кожен християнин може дозволити собі повторити слова апостола Павла: «Для мене бо життя Христос». Христос дав людині можливість вічного життя через таїнство Хрещення, яке відкрило дорогу до спасіння кожній людській душі.

Покликання до священницького чи богопосвяченого життя вимагає від людини іншої оцінки багатьох речей. Для таких людей Царство Боже відкрите у Христі не тільки найвища цінність, а й мета цілого їх життя.

Бог покликав Авраама, щоб через нього благословити усі народи; вибрав один народ, щоб через нього приготувати спасіння для усіх народів. Він покликав Марію, бо спасіння потребує жертви; покликав апостолів, щоб продовжували Його справу; покликав «новий народ» - Церкву, щоб проголошувала Його слово. Він кличе тебе...

3. Неповторна Божа любов

Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як Я був полюбив вас, так любіте і ви один одного! З того усі спізнають, що Мої ви учні, коли любов взаємну будете мати», - читаємо в Євангелії. Ця заповідь – знак нашої величі в очах Господа. Від думає про нас, дбає про нас, любить нас. Освідчення в любові Він написав не на дереві й не на стіні, як це часом роблять наші закохані, а на своїх долонях, прибитих до хреста. І Він чекає на нашу взаємність, щоб ми змогли як святий Августин прозріти й сказати: «Ти мене покликав, Господи, і твій крик переміг мою глухоту, Ти заблищав і Твоє світло перемогло мою сліпоту, Ти розлив свої парфуми, і я вдихнув їхній запах, і тепер відлітаю до Тебе, маю голод і спрагу, бажаю, щоб Ти до мене доторкнувся, горю бажанням Твого миру. Ти нас сотворив, Господи, і серце наше не супокійне доки спочине в Тобі. Коли шукаю Тебе, мій Боже, то шукаю щастя життя. І буду Тебе шукати доти, аж поки не оживе душа моя».

Ісус віддав нам своє життя, помер для того, щоб ми жили для Бога: «А він умер за всіх, щоб ті, що живуть, жили вже не для самих себе, а для того, хто за них умер і воскрес» (2 Кор 5,15). Якби хтось врятував тебе від смерті ти був би дуже вдячний йому і свою вдячність носив би в серці завжди, а особливо якби та людина віддала своє життя заради тебе. Зупинись і згадай, коли ти останній раз дякував Ісусові за Хрест, за можливість звертатися до Отця?

Молитва допоможе тобі і ближньому спастися і освятитися. Жити згідно з Божими заповідями, намагатися не грішити – одне із найважливіших завдань в житті кожної людини. Зло світу, яке має своє джерело в нестачі любові, можна перемогти лише любов'ю. І до цього нас закликає Ісус: „Перед святом Пасхи Ісус, знаючи, що вибила його година переходу з цього світу до Отця, полюбивши своїх, що були в світі, полюбив їх до кінця” (Йн 13,1), тому що «ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів життя своє віддає» (Йн 15,13). Ісус відкупив нас не самим спасінням, а любов'ю. Пожертвував Своім життям, прийняв страждання за тих, кого любив понад усе на світі - за людей, за приятелів.

Але чи приятелів? Грішників! Здається неймовірним, як можна любити тих, які знущалися з тебе, глузували, плювали в лице, відверталися від тебе? Чи це можливо? Чи змогли би ми віддати за таких людей своє життя, пожертвувати собою? А Ісус це зробив! Він прийняв смерть на хресті, щоб врятувати грішників.

Християнство - це запрошення до прийняття самого Ісуса, який живе і обдаровує життям усіх, хто бажає його прийняти до свого серця. Місце Христа в християнській вірі не має аналогії в жодній іншій релігії. Євреї не вірять в Мойсея, мусульмани не визнають Магомета і лише християни приймають Ісуса. Жоден із засновників великих релігій не просив любити його більше батька або матері: «Хто любить батька або матір більше, ніж мене, той недостойний мене» (Мт 10, 37), не шкодувати свого життя заради нього: Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде» (Мт 10,39). Ніхто інший не називав себе світлом світу: «Я світло світу» (Йн 9,5), життям і воскресінням: «Я воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши – житиме!» (Йн 11,25). Ані Мойсей, ані будда, ані Магомет не сказали, що лише в них можна впізнати Бога: «Все передане мені моїм Отцем, і ніхто не знає Сина, крім Отця, і Отця ніхто не знає, крім Сина, та кому Син схоче відкрити» (Мт 11,27). Жоден не сказав, що прийде судити усі народи (Мт 25,31). Якщо навіть хтось не вірить у Христа, то не може заперечити, що тільки Він - основа християнської віри. Вірити в Ісуса означає прийняти Його, цілком Йому віддатися і довіритися.

Життя св. Павла після зустрічі з Ісусом по дорозі до Дамаску стало невід'ємним від життя Христа. Він перестав жити для себе і розпочав нове життя, життя з Ісусом і для Ісуса: «У мандрівках я часто бував, бував у річкових небезпеках, у небезпеках від розбійників, у небезпеках від земляків, у небезпеках від поган, у небезпеках у місті, у небезпеках у пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках від братів неправдивих; у праці та втомі, в недосипаннях часто, у голоді та спразі, часто в постах, у холоді й наготі! Крім інших випадків, моя щоденна настирлива думка – журба про всі Церкви! Хтось слабкий, а я не слабкий? Хто спокушується, а я не розпалююся?» (2 Кор 11, 26-29). Проїшов тисячі кілометрів з однією новиною: Христос воскрес! Написав: «Для мене бо життя – Христос» (Фил 1,21). «Живу вже не я, а живе Христос

у мені» (Гал 2,20), тобто хотів сказати: «дивиться в мені Христос, говорить в мені Христос. Весь я є Христовий».

Це не означає що Павло не їв, не пив, не плакав, не відчував втоми, не радів. Не означає, що перестав працювати. Але він відкрив свою дорогу, мету свого життя: Для мене бо життя Христос! «А те, що було мені зиском, з-за Христа я вважав за втрату. Ба, більше: я вважаю за втрату все задля найвищого спізнання Христа Ісуса, Господа мого, заради якого я все втратив і вважаю все за сміття, аби Христа придбати; і опинитися в ньому не з праведністю моєю, що від закону, а з тією, що через віру в Христа, з праведністю, що від Бога – від віри; щоб спізнати його й силу його воскресіння і участь в його муках, уподібнюючись йому у смерті, аби якось досягнути воскресіння з мертвих» (Фил 3,7-11).

Коли ти останній раз подумав, що Бог тебе любить? Якщо дуже давно, то ти не усвідомлюєш повноти Божої любові. «Коли Ізраїль був дитятком, Я полюбив його, і з Єгипту покликав Я мого сина. Що більше Я їх кликав, то більш вони відходили від Мене. Вони ваалам жертви приносили, кадили перед різьбленими бовванами. Я самий, я вчив Ефраїма ходити, брав їх за руки, але вони не розуміли, що то я доглядав їх. Я притягав їх людяними мотузками – поворозами любови. Я був для них, неначе тії, які здіймають ярмо в них із шиї. Я нахилився над ними й давав їм їсти» (Ос 11, 1-4).

Пророк Осія порівнює любов Господа з батьківською любов'ю: «вчив ходити», «брав на руки», «доглядав», «нахилився», «годував». Що ми відчували, коли читали ці слова? Чи не згадували ласкаві руки нашого татуся, його турботу, лагідну усмішку. Нам було затишно і спокійно на руках у люблячого батька. Що ти відчуваєш, отримуючи любов Бога? Адже одним із виявів безмежної Божої любові є турбота про долю кожної людини. Кожному з нас Бог пропонує неповторну життєву дорогу, кожному з нас Він приготував завдання для виконання. Адже ми не просто так прийшли у цей світ, а для того, щоб виконувати волю Господа, кохаючи всіх, кого Він ставить на нашій дорозі: «Любі, любімо один одного, бо любов від Бога, і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога» (1Йн 4,7).

І Господь завжди поруч з нами, завжди готовий прийти нам на допомогу бо для Господа не існує таємниць і неможливого. Кожний, хто залишиться вірним покликанню, дарованому Господом може розраховувати на слова, подібні до тих, які почули слуги із притчі Ісуса про таланти: „І немов той чоловік, що пускаючись у дорогу, прикликав своїх слуг і передав їм своє майно. Одному він дав п'ять талантів, другому - два, а третьому один, кожному за його здібністю, і від'їхав. Той, що взяв п'ять талантів, негайно пішов і орудував ними, і придбав других п'ять талантів. Так само і той, що взяв два, також придбав два других. А той, що взяв лише один, пішов, викопав у землі яму та й сховав гроші пана свого. По довгім часі приходять пан слуг тих і зводить з ними обрахунок. Приступив той, що узяв був п'ять талантів, і приніс других п'ять талантів: Мій пане, - каже, - ти мені дав п'ять талантів, - ось я придбав других п'ять талантів. Сказав до нього його пан: Гарзд, слуго добрий і вірний! У малому ти був вірний, поставлю тебе над великим. Увійди в радість пана твого. Приступив і той, що взяв був два таланти та й каже: Пане, два таланти передав ти мені. Ось других два я придбав. Сказав до нього пан його: Гарзд, слуго добрий і вірний! У малому був ти вірний, поставлю тебе над великим. Увійди в радість твого пана. Приступив і той, що взяв був лише один талант, і каже: Пане, знав я тебе, що ти жорстокий чоловік: пожинаєш, де не сів, і визбируєш, де ти не розсипав. Тому, зо страху, я пішов і закопав талант твій у землю. Ось він – маєш твоє. Озався його пан і каже до нього: Лукавий слуго й лінівий! Ти знав, що я пожинаю, де не сів, і визбирую, де я не розсипав. Тож треба було тобі віддати мої гроші торговцям, і я, повернувшись, забрав би своє з відсотками. Візьміть, отже, талант від нього й дайте тому, хто має їх десять. Бо кожному, хто має, додасться, і він матиме над міру; а в того, хто не має, заберуть і те, що має. А нікчемного слугу того викиньте в темряву кромішню. Там буде плач і скрегіт зубів» (Мт 25,14-30).

Молода людина завжди, раніше чи пізніше, ставить перед собою питання: а що робити далі? І завжди існує вибір. Багато доріг відкрито перед нею, але тільки одна із них мусить бути вибрана. Кожне покликання - це Божа пропозиція якнайкраще виявляти себе, свої найчарівніші риси, здібності, можливості. Розпізнавання Божого покликання захищає нас від помилок і

завжди приносить свободу. Основою кожного покликання, а особливо до священства чи богосвяченого життя, лежить самовіддане служіння іншим.

Святіший Отець підкреслює, що на відміну від нинішньої культури, яка зображає слугу, як когось найнижчого, в історії спасіння слуга - це той, хто розуміє, що все, що він отримав у своєму житті – дар Божий і відчуває необхідність пожертвувати для інших все, що отримав.

Найкращий приклад служіння людству показує Ісус. Він прийшов не для того, щоб йому служили, але - послужити й дати життя своє на викуп за багатьох (Мт 20, 28); вмивав учням ноги й був послухний волі Отця аж до смерті на Хресті, „він понизив себе, ставши слухняним аж до смерті, смерті ж – хресної” (Фил 2,8). Тільки в Ісусі Христі ми маємо змогу відкрити себе. Не бійся іти до Христа, шукати Його, слухати Його голос, відкриватися на Його слово!

Часто люди бажають одночасно жити в згоді з Богом і навколишнім світом. Багато вважають себе християнами, але живуть в світі далекому від Бога. Таких застерігав св. Яків (4,4): «Перелюбники! Хіба не знаєте, що дружба світу цього – то ворожнеча проти Бога? Хто, отже, хоче бути приятелем світу, той стає ворогом Божим». Для апостола, як і для пророків Старого Завіту (Ез 16, 15-34, Ос 2-3), блудницею вважалася людина безбожна, невірна Богові, зрадивша Його.

Любов багатьох сучасних людей нагадує карикатуру на неї. Такі люди вважають за любов закоханість, приязнь, сексуальні стосунки. Вони не розуміють, що лише Бог є любов, часто не бачать цієї правдивої, терпеливої любові, бо світ в якому минає їхнє життя, далекий від досконалості. Часто в сім'ях, школах, на вулиці панують свої погляди на життя, стосунки діаметрально протилежні християнським.

Люди не мають відваги полюбити самих себе і інших такою любов'ю якої вчить нас Ісус, тому що сьогоднішній світ пропонує любов на пробу, любов яка не ставить жодних вимог і вважається «демократичною», тобто несправжньою. Така любов характерна для людей недозрілих, егоїстичних, які залежать від своїх слабкостей. Таким потрібна наша допомога – як найкраще пізнати Христа, довіритися Йому, осягнути велич Його слави. Коли Ісус увійде в їхні серця, вони відкриються перед Його любов'ю, прозріють їхні серця, розтануть їхні душі. Правда любов вершить чуда, а такою любов'ю нас любить Ісус Христос.

Дуже важливо відкривати дорогу до Ісуса дітям, молоді. Вчити їх звертатися до нього, молитися, любити Його. Бо неможливо бути вірним Господу одночасно зраджуючи Його зі світом: «Не любіть світу, ні того, що у світі. Коли хтось любить світ, в того немає любови Отця» (1 Йо 2,15). Бог очікує від своїх учнів вірності і самовідданості. Він не допускає ніяких компромісів зі злом. Зло потрібно викорінювати: «Коріться, отже, Богові, противтеся дияволіві, і він утече від вас. Наблизьтеся до Бога, і він наблизиться до вас.» (Як 4,7-8).

Часом чинячи зло, ми цього навіть не розуміємо. Бо де та невидима межа, яка відділяє добро від зла. Чим більше зла робиться у світі, тим менше воно нас дивує, тим легше ми його приймаємо. Кожен в житті має вибір. Якщо для мене, те, що я роблю видається добрим, то для інших - може бути зовсім навпаки.

Відсутність єдиних критеріїв добра і зла приводить до втрати чуткості, зменшення вимог. Те, що ще вчора видавалося для мене неможливим, сьогодні вже не зворушує мене, а завтра можливо стане необхідним. Хто допоможе мені знайти правильну відповідь, не помилитися в виборі своєї дороги? Надію покладаю на Бога. Але, як сказав святий Августин: «Дорогою до Бога є інша людина». Завжди по дорозі до Бога ми зустрічаємося з іншими людьми. Їх неможливо оминати, бо Ісус прагне, щоб ми полюбили наших ближніх, як любимо самих себе.

Істинним християнином може називатися тільки той, хто живе з Богом, вірить в Його силу, довіряє Йому всі потаємні куточки свого серця. Завдяки вірі в Нього ми уже перебуваємо разом із ним у Небі. Людину, яка в Нього увірує, Христос робить подібною до Самого Себе.

Св. Купріян застерігав: «Якщо не живеш як віриш, будеш вірити як живеш». Відсутність любові – перший крок до гріха. Небажання зустрітися із любов'ю ніколи не звільнить тебе від нього. Тільки в Христі ми знаходимо наше спасіння: «Христос бо, тоді як ми були ще безсилі, у свою пору, помер за безбожних. Воно навряд чи хто за праведника вмирає; бо за доброго, може, хтось і відважився б умерти. Бог же показує свою до нас любов тим, що Христос умер за нас, коли ми ще були грішниками. Отож, тим більш тепер, оправдані його

кров'ю, ми спасемося ним від гніву. Бо коли, будши ворогами, ми примирилися з Богом смертю його Сина, то тим більше тепер, примирившись, спасемося його життям. І не тільки те, але і хвалимось у Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, через якого ми тепер одержали примирення» (Рим 5, 6-11).

Перед тим, як розпізнати своє покликання замислись над своїм відношенням до іншої людини. Чи ти дивишся на неї очима Бога, чи ти слухаєш її так, як слухає Господь. А як Господь її слухає? «І повернулись оті чоловіки звідтіля та й пішли на Содом, а Авраам ще стояв перед Господом. Тоді приступив Авраам ще ближче та й сказав: «Невже ж ти справді хочеш погубити праведного з грішним? Ануж є в цьому місті п'ятдесят праведних. Чи справді їх погубиш і не простиш місцю задля п'ятдесятьох праведних, що в ньому? Хіба ж можеш таке вчинити! Чи вб'єш праведного разом з грішним? Чи прирівняєш праведника до грішника? Невже суддя всієї землі не чинитиме по правді?» Господь же сказав: «Коли знайду в Содомі, в місті п'ятдесят праведників, помилую все місце задля них». Тоді Авраам у відповідь: «Оце насмілюсь я говорити до Господа свого, а земля і порошок. Може до п'ятдесят і бракуватиме п'ять, тож чи зруйнуєш ти через тих п'ятьох ціле місто?» Господь сказав: «Не зруйную, коли знайду там сорок п'ять!» І знову заговорив він до Господа, кажучи: «А може їх там знайдеться сорок?» І відрік: «Не зроблю того заради тих сорока!» Тоді Авраам сказав: «Благаю лишень Господа не гніватися, коли я ще скажу: а може їх там знайдеться тридцять?» І відповів: «Не зроблю, як знайду там тридцять». Тоді той знову: «Оце насмілюсь я говорити до Господа: а може їх там знайдеться тільки двадцять?» На це Господь відрік: «Не зруйную заради двадцятьох». Нарешті Авраам промовив: «Не в гнів нехай моему Господеві промовлю ще раз: а може їх там знайдеться хоч десять?» І відповів: «Не зруйную і заради десяти» (Бут 18,22-32).

Це була довга і нудна розмова. Але Бог терпеливо слухав. Так само вмів слухати і Ісус. Треба було мати надзвичайне терпіння, щоб вислухати усіх, хто приходив до Нього. А приходило дуже багато, і у кожного свої справи, свій біль, свої вимоги. І треба було всіх прийняти, вислухати, допомогти.

А чи вміємо ми слухати так, як слухав Ісус? Чи не дратує нас наша старенька матуся зі своїми хворобами, чи в змозі ми терпіти витівки нашого молодшого брата чи сестрички? Свого приятеля? Чи ти розмовляєш з людиною так, як розмовляє Ісус? Який тон, інтонацію, слова живив при розмові?

Погляньмо як розмовляє Бог: « Як тільки виходив Мойсей до намету, всі люди вставали, і кожен стояв коло входу до свого намету й дивились у слід Мойсеєві, аж він увійде в намет. Коли Мойсей входив у намет, спускався стовп хмари й зупинявся при вході у намет і (Господь) розмовляв з Мойсеєм. Народ же весь, бачивши хмаровий стовп, що стояв при вході в намет, вставав і падав ниць, кожен при вході до свого намету. Господь розмовляв з Мойсеєм віч-на-віч, так, як говорить людина з людиною. А потім Мойсей повертався до табору. Слуга ж його, Ісус Навин, ще хлопчина, не полишав намету.» (Вих 33,8-11).

Як бачимо, Господь розмовляє з Мойсеєм як з добрим приятелем. З приятелем завжди краще розмовляти ніж з мало знайомою особою. Не потрібно довго думати, що сказати, можна залишатися самим собою, не лякатися бути незрозумілим чи висміяним. Всі розмови Ісуса, які знаходимо в Євангелії свідчать, що з кожною людиною, яку ми зустрічаємо на нашому життєвому шляху, необхідно розмовляти як з приятелем.

Ісус не образив нікого, з ким розмовляв. Ніхто не залишив Його з важким серцем, для кожного Він знаходив потрібне слово: «Подавсь Ісус на Оливну гору. Та вдосвіта знову прибув до храму, й усі люди посходились до нього; він же, сівши, навчав їх. І привели тоді книжники і фарисеї до нього жінку, спійману на перелюбі, поставили її посередині, і кажуть до нього: «Учителю, жінку оцю спіймано саме на перелюбнім вчинку. Каменувати отаких приписав нам Мойсей у законі. Що ж ти на те?» Испитували вони його, казавши так, - щоб мати чим оскаржити його. А Ісус нахилився додолу і писав пальцем по землі. А що вони наполягали та допитувалися в нього, то він підвівсь і каже до них: «Хто з вас без гріха, - нехай перший кидає у неї камінь!» І знову нахилившись, писав по землі. Почувши таке, почали вони виходити один по одному, почавши з щонайстарших аж до останніх. І залишилися тільки Ісус та жінка, що стояла посередині. Підвівсь Ісус, а нікого, крім жінки, не побачивши, мовить до неї: «Де ж

вони, жінко, оті твої обвинувачі? Ніхто не осудив тебе?» «Ніхто, Господи», - відповіла. Тоді Ісус до неї: «То і я тебе не осуджую. Йди та вже віднині не гріши». (Йо 8, 1-11).

На кожне запитання, навіть якщо це запитання мало мету образити Ісуса, Він мав гідну відповідь. Христос ніколи не залишав людину, не проходив мимо, не відвертався від неї, завжди допомагав їй. А як ми? Чи не проходимо, не помічаючи наших заплаканих сусідів, чи не відвертаємо голову від прохаючого милостиню, чи не закриваємо вуха від тих, хто хоче довірити нам свої проблеми, навіть не чекаючи на нашу допомогу. Дуже часто так необхідно просто бути вислуханим. Чому так трапляється з нами? Може тому, що будь-яка допомога вимагає жертви. А чи спроможні ми пожертвувати? Чи здатні любити ближнього так, як нас полюбив Господь, віддавши за спасіння людей свого Улюбленого Сина: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Йн 3,16).

Присутність Бога в наших серцях дуже тендітна: «Він не буде кричати, ані вигукувати, і голосу свого на вулиці не дасть почути. Надломленої очеретини не доламає; льону, що куриться, він не погасить; оповістить ретельно правду» (Іс 42,2-3). Такий Господь завжди, навіть і тоді, коли не приймаємо Його. Згадаймо Ісуса. В Євангелії не знаходимо жодної ситуації, де не було б Ісуса. В радості і в горі, в смутку і веселошах – Ісус завжди з людьми. Ось Він схиляється над старцем, допомагає сліпому, дає життя дитині. Звільняє душі і тіла від хвороб і гріхів.

А ми? Як ми ставимось до ближнього? Чи поспішаємо на допомогу? А може намагаємось втекти як найдалі і зануритися у власну шкаралупу, щоб ніщо і ніхто нас не тривожив? Дуже часто ми бачимо в іншій людині, якщо не противника, ворога, то об'єкт з допомогою якого намагаємось задовольнити наші потреби: сексуальні, матеріальні, кар'єрного зросту. Якщо твоє відношення до іншої людини не пронизане божою ласкою і добротою, якщо ти не дивишся на неї очима Ісуса, то можливо ти розминувся з Ісусом. Господь любить всіх безвиняково. Він промовляє до кожної людини: «тому, що дорогий ти в мене й цінний, і я тебе люблю, людей даю за тебе, народи за твою душу» (Іс 43,4). Ми всі для Бога є дорогими, ті якими ми є, не кращі, не гірші, а власне ми: ти, я... Навіть якщо і засмучуємо його: «Чи не дорогий же в мене син Ефраїм? Чи не любя ж він дитина в мене, що кожного разу, як погрожу йому, все таки згадую про нього? Тому зворушується супроти нього моє серце, і я зглянусь на нього, - слово Господнє» (Єр 31,20).

Такої ж любові до ближнього Бог вимагає і від нас. Бог не був би Богом, якби вимагав від нас чогось неможливого, до чого ми не здатні, що понад наші сили. Тож любимо наших ближніх, любимо людей, бо любов – це дорога до Бога. Любімо так, як заповідає Ісус: «Як Я був полюбив вас, так любіте і ви один одного!». А це зовсім неважко, потрібно тільки наслідувати Ісуса, дивитися Його очима, слухати Його вухами, відчувати Його серцем і завжди знаходити Його присутність: «Господь сказав йому: «Вийди, встань на горі перед Господом». І ось прийшов Господь. Великий, потужний вітер, що розривав гори й торощив скелі, йшов перед Господом; та не у вітрі Господь! Після вітру стався землетрус, та й не у землетрусі Господь! По землетрусі – вогонь, та не й у вогні Господь! Після вогню – тихесенький, лагідний вітрець. Скоро Ілля його вчув, то затулив обличчя плащем, вийшов і став при вході в печеру. Тоді заговорив до нього голос: «Чого ти тут, Ілле?»» (1 Цар, 19, 11-13).

Зовсім по іншому виглядали би наші будинки, вулиці, міста, села як би ми хоч трішечки намагалися бути подібними до Ісуса. Серце кожної людини палало б любов'ю, кожна нова зустріч приносила б тільки радість. Панував би мир і спокій. Але на превеликий жаль цього немає. Світ наповнений смутком і розпачем, стражданнями і ненавистю. І основним завданням тих, які вибирають священницьке чи богопосвячене життя є кожною своєю клітинкою свідчити про присутність Ісуса на землі, про можливість іншого життя, життя разом з Христом. Дивлячись на них люди повинні розуміти різницю між християнським життям і нехристиянським, розуміти, що таке християнська релігія, Євангеліє, ким є Ісус. Вони повинні стати живою Євангелією, а їх приклад – надихати людей жити з Богом: «Моє апостольство - писав Шарль де Фуко - мусить бути апостольством доброти. Необхідно, щоб дивлячись на мене, говорили: як що ця людина є такою доброю, то і його релігія мусить бути такою. А якщо мене запитають, чому я такий лагідний і добрий, то відповім: «Тому що я - слуга набагато

кращого від мене. Якби ви знали яким прекрасним є мій Господь і Вчитель - Ісус! Хотів би я бути таким добрим, щоб про мене говорили: Якщо таким є слуга, то яким же мусить бути Господь! Християнин повинен стати усім для усіх. Сміятися разом з тими, які сміються, плакати з тими, які плачуть, щоб усіх їх привести до Христа». Чи маєш в своєму серці місце для свого ближнього? Задумайся над своїм відношенням до іншої людини і ти зрозумієш: чи не втратив Бога?

Чи присутній у твоєму житті Господь? Чи відчуваєш Його близькість кожної хвилини. Часто люди розділяють своє життя: декілька хвилин вранці, ввечері, година в неділю – то для Бога, а весь інший час – для інших справ. Ісуса запрошують в своє життя на годину, а то й хвилину. Але цього часу недостатньо, щоб Ісус змінив твоє життя. Потрібно пам'ятати про Нього завжди. Пам'ятати під час розмови з іншими, коли ідеш до школи чи до праці, робиш уроки чи готуєш сніданок: «Ти зі мною, Господи, коли розмовляю з друзями. Будь зі мною і під час моєї праці».

Зустріч з Богом несуть і пресвяті Таїнства. Хрещення ніщо інше як заключення вічного союзу з Всевишнім. Добрий Отець приймає нас в свої обійми, обдаровує любов'ю і ласкою, запевняє в своїй вірності.

В Таїнстві миропомазання Святий Дух зміцнює нашу дружбу з Богом. Вона стає більш дозрілою і свідомою.

Євхаристія відкриває можливість щоденної зустрічі з Ісусом. Він сам приходить до нас під виглядом вина і хліба. Але, щоб з гідністю прийняти Його до свого серця ми повинні приготуватися до цього, бо той, «хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за тіло і кров Господню» (1 Кор 11,27).

Покута - це повернення до Господа. Зрадивши нашу дружбу, прохаємо про вибачення.

Таїнство Єлеопомазання або намащення хворих - це зустріч з Богом в ситуації, де межа між життям на землі і після смерті стає все більш невидимою. В важкій хворобі звертаємося до нашого приятеля за допомогою.

Священство і подружжя: просимо Христа про присутність і підтримку на протязі усього священницького чи подружнього життя. Запрошуємо його до свого серця, обіцяючи ніколи не зраджувати.

4. Життєве покликання як дорога до святості

Насамперед ми покликані на землю, щоб бути людьми, дітьми Божими, бо створені ми на Його образ і подобу. Покликання людини - як найвиразніше проявляти в собі цю подобу, ставати все більше досконалішою. Це покликання до діалогу з Богом, до життя з ним в щораз більшій інтимності, покликання до спасіння.

Всі ми покликані до життя в любові та правді. Це основа покликання, отриманого християнами разом з ласкою таїнства святого Хрещення. З Хрещенням ми отримали можливість стати святими, жити згідно з Божими заповідями. До святості покликана кожна людина будь то лікар чи вчитель, чернець чи єпископ, дорослий чи дитина... Це вселенське покликання скероване до всіх людей на землі. Багато доріг відкривається перед тобою для досягнення твоєї мети і кожна з цих доріг неповторна і призначена тільки для тебе.

В своїй проповіді на горі Ісус показує всім нам напрямок на дорозі до святості: «Отже, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт 5, 48). Всі ми прямуємо до святості, всі маємо одну загальну мету, але прямуємо різними дорогами.

Існує також індивідуальне покликання кожної людини, яке залежить тільки від її здібностей, її таланту і призначене тільки для неї особисто. Найвищою досконалістю вважається вірно зрозуміти, що Бог приготував саме для тебе, почути Його голос і слідувати йому. А для кожної людини Бог має свій тільки для неї приготовлений план, промовляє мовою, зрозумілою тільки нею і чекає на плоди своєї праці. Кожен із нас повинен задумуватися над своїм життям, питати у Господа про дорогу до святості, до виконання всього, що нам приготовлено Всевишнім.

Бог – це правда і любов. Він не бажає нашого падіння, а якщо воно і трапляється, то підставляє своє плече, бере на руки, рятує. Він завжди знає наш час і наше місце. Отже наша

основна мета – прямування до Бога, здійснюються на різних дорогах, у кожного на своїй. В покликанні людини до святості реалізується її індивідуальне покликання: «Ще поки тебе сформував в утробі матері, я пізнав був тебе, і ще поки ти не вийшов із нутра, тебе освятив, дав тебе за пророка народам!» (Єр 1,5).

Християнське покликання означає покликання до нового життя, до життя з Богом. Кожне покликання є святим і особливим, тому що кожне місце, яке Господь готує для людини – святе і особливе. Ніщо і ніхто не в змозі змінити те, що вже наперед приготовлене для тебе, бо кличе голос Бога, проникає в глибину твого серця, доторкається твоєї душі. Ніякі обставини не можуть перешкодити Богові покликати тебе.

Що таке покликання до богопосвяченого життя? Перш за все, це заклик і призначення до виконання волі Господа в ролі священика, ченця чи черниці. Чи відрізняється воно від інших покликань? Так, відрізняється. Це покликання свідчить про винятковість Бога в житті людини. Покликаний повинен належати тільки Господу і тільки Його мати в своєму серці: «Тому що основне завдання священиків, як наслідників Христа, - допомогти людині в реалізації свого покликання згідно з Євангелією, навчити жити згідно заповідям Христа» (ПО б). Людина вільна в своєму виборі і завжди на заклик Бога може відповісти: «ні». Але коли її відповідь прозвучала: «так», вона вже не належить до себе. Віднині вона – представник Церкви, Христа і справ Божих.

Бог, призначаючи людині своє конкретне місце в світі, наділив її прекрасними дарами: здібностями, вмінням, талантами, щоб з їх допомогою людина як найкраще могла виконати своє призначення. Кожен із нас отримав ті чи інші дари. У Бога відсутні шаблони, Він – неповторний, Він – завжди Творець. Отримані дари – це той ключик, який дозволяє нам глибше зрозуміти наше покликання, побачити те місце, де ми будемо найкращими.

Виконуючи життєве покликання, ми не лише реалізуємо Божі плани, але й збагачуємо, наповнюємо самих себе, розвиваємо наші здібності, таланти, використовуємо наші можливості, створюємо лице нового людства. Наповнюючи себе – досягаємо щастя і задоволення.

Покликання – це не тільки свідоцтво Божої любові, а й також наша відповідь на цю любов. Наше завдання - як найповніше використати даровані нам таланти. Прекрасну ілюстрацію необхідності наших зусиль в реалізації покликання дає нам Ісус в притчі про таланти, яку ми мали змогу почути в попередньому розділі. Похвалу отримали ті слуги, які помножили достаток свого Господаря. Так само і отримані тобою дари, не повинні залишатися тільки у тебе, приносити користь тільки тобі. Вони мають служити на радість усьому людству.

Наша історія дозволяє нам виділити декілька етапів в історії кожного покликання. Перш за все, - заклик Бога. Дуже важливо почути його голос серед тисячі інших голосів. Пам'ятаємо, як Бог промовив під час видіння до Авраама, з'явився в палаючому кущі до Мойсея, став перед Петром, Андрієм – синами Заведєя -на березі озера, наздогнав Павла по дорозі у Дамаск.

Далі - зрозуміти, що Бог хоче сказати саме тобі, яке завдання хоче дати. Так, Авраамові наказує залишити родинну землю і піти до країни, яку Він йому укаже. Мойсей виводить ізраїльтян із Єгипту. Апостолів благословляє на проповідування Його слова: “Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав. Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку” (Мт 28, 19-20).

Наступний крок на дорозі покликання – залишити своє нинішнє життя, свої домівки, рідних, близьких, все, що маєш. Авраам залишає батьківський дім, сини Заведєя – свої сіті, човни, свої сім'ї. Залишають все, щоб піти за Ісусом. Можливо якби вони довше вагалися, то невідомо чий голос був би переможцем. Бо як можна так враз залишити все, все те, заради чого минула частина їх життя, чому вони віддавали свої сили, вміння. Можемо здогадуватися, що в перших хвиликах так і було. Був смуток, жаль за минулим. Але це були тільки перші хвилини. Бо чи не щастя жити з Господом, служити Йому, довіряти Йому і розуміти, що ти не сам. Ісус не бажає смерті тих, хто потрапив в Його сіті. Він, навпаки, витягає їх із дна, із безодні й темряви і розкриває перед ними світло нового життя. “Я – світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто в Мене вірує, не перебував у темряві” (Йо 12,46).

Важливою в історії кожного покликання є присутність і допомога Бога. Людина, яка прийняла заклик Бога і залишила все, щоб піти за Ним, на протязі усього життя досвідчує безмежну Божу любов і Його допомогу. Авраамові Бог показує дорогу, Мойсею дає

можливість дивувати фараона чудами, Апостоли отримують владу відпускати гріхи. Бог бажає тільки нашого добра. Він бачить нас наскрізь і дуже добре знає чого потребуємо. Ісус Христос – це величний міст між Господом і людьми, правдива дорога до Бога.

Бог сотворив мене і я бажаю належати до Нього, служити Йому, отримувати Його ласки, жити життям вічним. Присутність Божої ласки не раз відчували покликані Ним: «Та Гедеон відрік йому: «Мій Владико любий! Чим же я вирятую Ізраїля? Родина моя найостанніша в Манассії, та й я найменший у домі мого батька». Господь же сказав до нього: «Я буду з тобою, і ти поб'єш мідіян, як одного чоловіка» (Суд.6, 15-16).

З такими словами звертається до Господа і Саул, коли Той обирає його царем: «Чи я ж не веніяминянин, з найменшого коліна Ізраїля, й чи моя родина не найменша з усіх родин коліна Веніямина! Чому, отже, таке до мене говориш?» (1 Сам. 9,21). Подібна ситуація трапляється і з Амосом: «І відповів Амос і мовив Амасії: «Я не був ні пророком, ані сином пророка не був я. Я пастухом був і порав сикомори. Та Господь узяв мене від отари і сказав до мене: Іди, пророкуй моєму народові Ізраїлеві» (Ам. 7,14).

Як бачимо, Господь кличе несподівано. Немає бо відомих рецептів, способів Божого покликання. Ніхто не покаже доріг чи стежинок, якими Божа благодать приходиться до людини. І ми також, часом, не розуміємо, чому приймаємо це покликання, адже наші мрії, плани були зовсім іншими. Чому саме нас, а не когось іншого покликав Господь? І Святе Письмо допомагає нам знайти відповідь: «Іди ж, оце пошлю тебе...» (Вих 3,10). Це слова великої таємниці, слова Господа, скеровані до кожного із нас. Бог кличе людину, але не пояснює чому саме її: «Але Господь сказав до Самуїла: «Не вважай на його вид та на його високий стан, я його відкинув. Господь бо не дивиться так, як чоловік: чоловік дивиться на лице, Господь же дивиться на серце» (1 Сам. 16,7). Його слова можна приймати чи не приймати, але до кінця зрозуміти неможливо. Бо чому із великої кількості людей Ісус вибрав саме цих дванадцятьох? Це приводить до висновку, що покликання – річ дуже індивідуальна і не випадкова. Євангелист Марко так пояснює вибір Ісуса: «вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів...» (Мр 3,13).

А вибір Господом Матея? Незважаючи на відношення євреїв до митарів, яких вважали зрадниками, найбільшими грішниками, Ісус розділяє трапезу з ними: «І знову вийшов над море, і увесь народ сходився до нього, і він навчав їх. А йдучи повз, побачив він Леві, сина Алфея, що сидів на митниці, й до нього каже: «Іди за мною!» Той устав і пішов слідом за ним. І коли Він сидів за столом у його домі, багато митарів і грішників сіли з Ісусом та його учнями, бо їх було чимало, - тих, що за ним ішли. І коли книжники, що були з фарисеями, побачили, що Він їсть із митарями та грішниками, то й сказали Його учням: «Чого Він їсть і п'є з митарями та грішниками?» Ісус, почувши те, сказав їм: «Лікаря треба не здоровим, а хворим. Я не прийшов кликати праведних, а грішних» (Мр 2, 13-17).

Кожне покликання реалізує Божий задум, план Всевишнього відносно людини. Покликання до богопосвяченого життя несе заклик служити Богові і Церкві, яка зі свого боку служить усім людям на землі. Бог допомагає відкрити свою волю різними знаками. Важливо навчитися ці знаки розпізнавати. Твоє покликання – це не скарб, який маєш ховати. Бог хоче твоїх дій, чекає віддачі від своїх дарів.

Кожне покликання дає нагоду проголошувати безмежну любов до Господа, бо всі люди покликані на землю по повної єдності із Творцем. Щоб відповісти на заклик Божий потрібно знати Христа, слухати Його і коритися Йому. Моє покликання повинно реалізовуватися кожного дня, кожної години, кожної миті.

Покликання до священства, до богопосвяченого життя – найвищий дар Ісуса. Вибираючи життя з Богом, дуже добре подумай, чи витримаєш, чи спроможний залишити все, щоб належати тільки Йому. Покликання до життя з Богом нелегке ще і тому, що священники, ченці чи черниці – це як би офіційні представники Божих справ. І часом втілювати в життя ці справи буває дуже тяжко. Особливо, коли людям, яким несуть Христа, Він не потрібний. Коли священник, прагнучи допомогти людям, запрошує їх до святих Таїнств, а вони повертаються до нього спиною. Здебільшого священники, богопосвячені особи знаходяться під пильною увагою спільноти, яка не вибачає їм навіть маленькі помилки.

Якщо ж відчуваєш у своєму серці прагнення до ближчого і постійного життя з Ісусом, якщо це прагнення не згасає, а щораз міцнішає, зупинися: можливо це як раз той знак, яким

Христос взиває: «Потім вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів і вони підійшли до Нього. І Він призначив Дванадцятьох, щоб були при Ньому, та щоб їх посилати із проповіддю; і дав їм владу виганяти бісів. Призначив Він Дванадцятьох: Симона, якому дав ім'я Петро, Якова сина Заведея, та Йоана, брата Якова, й дав їм ім'я Воанергес, у перекладі – Сини грому; Андрія, Филипа, Вартоломея, Матея, Тому, Якова, сина Алфея, Тадея, Симона Кананія та Юду Іскаріота, що Його і зрадив» (Мр 3, 13-19).

Спочатку Христос вибирає Дванадцятьох. Він Сам їх вибрав, покликав за собою. Особливістю цієї групи Апостолів – перших учнів Христа, було те, що саме вони були створені, щоб бути разом з Ісусом, кожен саме із них отримав можливість стати другим Христом, саме їх Ісус послав рятувати людські душі, піднімати їх із глибини гріховності. І вони дійсно будуть свідками Ісуса “аж до краю землі” (Діян 1,8), продовжуватимуть місію Сина Чоловічого, щоб “спастися те, що загинуло” (Лк 19,10).

Коли вирушили у світ відрізнялися від багатьох інших людей лише тим, що належали Христу, були разом з Ним, проголошували Його слово. З часом їх кількість збільшувалася, з'являлися послідовники, нові священники, єпископи, ченці, черниці.

До кожного промовляє Христос: “Іди за мною. Будь зі мною”. До певного часу цей голос можна заглушати, намагатися закривати вуха, щоб його не почути, але раніше чи пізніше він пролунає з подвійною силою. А поки ти будеш відкидати голос Бога скільки дурниць можеш наробити, скільки зла принести. Розпізнання свого покликання, прийняття Божої ласки – чи не найбільше щастя, з яким можеш розминутися: “Мій сину, як приступаєш служити Господеві, приготуй свою душу на спокуси. Будь серцем праведний і постійний, а в нещасті – не бентежся. Пристань до нього, не відступайся, щоб звеличився ти наостанку. Все прийми, що тебе лиш спіткає, і, пониженим будши, всі зміни стерпи. Бо золоту проба – вогонь, а бездоганному – горно пониження. Вір йому, і він за тебе заступиться; спрямуй на благо свою путь і надійся на нього” (Сир 2,1-6).

Покликання вимагає невпинної боротьби зі своїм «я». Усвідом собі, що віднині ти належиш Богу, покликаний на землю до життя із Ним. Тільки святі уже осягнули єдність з Господом, ми цього тільки прагнемо і намагаємося досягнути. Мова йде про те, що вирішивши піти в монастир, ти, перш за все, повинен вирішити стати святим. Щоб проголошувати Євангелію, ти сам повинен нею жити. Церква потребує святих. Віруючі бажають святих священників, ченців, черниць.

Священники, ченці, черниці, місіонери і місіонерки, богопосвячені особи – це особливі знаки Бога, люди, послані Творцем, на Його жнива.

5. Чим є покликання?

«Я, добрий пастир, і знаю свої вівці, і вони мене знають». Понад дві тисячі років Ісус Христос, Добрий Пастир, веде людину дорогою правди і життя. Незліченна кількість людей слухає Його голос, вдивляється в Його обличчя. Але є й такі, котрі залишаються ще далеко від Нього, не чують Його і не бачать, бо глухі до Його голосу й сліпі до Його правди.

А ти – чи ти чуєш Його голос? Чи знаєш Його? Чи йдеш за Ним?

Заради нашого спасіння, заради нашого вічного життя Ісус помер на Хресті. Він віддав Своє життя, щоб наше мало сенс. Прожити життя як найкраще, бути завжди з Ісусом, довіряти Йому прагне справжній християнин. Ісус – наш Добрий Пастир, а ми – Його вівці. Він за нами доглядає, захищає, не дає загубитися. Ніхто краще за Нього не знає Його стадо. Без Нього воно в небезпеці, ніхто його не приведе на пасовисько, до водних джерел. До кожної вівці Він промовляє словами: «А тепер так говорить Господь, Творець твій, Якове, і твій Сотворитель, Ізраїлю: «Не бійся, бо Я тебе викупив, прикликав тебе твоїм ім'ям, ти – Мій! (...) Тому що дорогий ти в Мене й цінний і Я тебе люблю, людей даю за тебе, народи за твою душу» (Іс 43, 1,4)

Щоб не загубитися, потрібно завжди йти за Ним, тому що тільки Його дорога найкраща, найправдивіша. Це дорога, яка веде до вічного життя. Хто вірить у Сина, посланого Отцем, має життя вічне (пор. Йо 3,16). Він – життя, що перемагає смерть (пор. Йо 8,51), жива вода, яка струмує в життя вічне (пор. Йо 4,14), заклик до всіх спраглих прийти до Нього й заспокоїти

спрагу (Йо 7, 37). Треба тільки не боятися йти з Ним, слухатись Його голосу: «Вівці Мої голосу Мого слухаються» (Йо 10,27). Відкиньте всі сумніви та вагання, йдіть за Ісусом, і ви завжди будете переможцями!

Покликання походить від латинського слова *vocare* (*кликати*) і означає заклик. Це завжди зустріч і діалог двох: Того, Хто кличе, і того, кого кличуть. Воно народжується з діалогу Бога з людиною, а діалог завжди передбачає порозуміння. Джерело кожного покликання знаходиться поза людиною, воно – від Бога. А оскільки Бог все чинить з великої любові до людини, то і запрошення її до співпраці з Ним пронизане глибокими почуттями. Від першої сторінки Книги Буття й аж до останньої книги Біблії відчуваємо наполегливий заклик Бога.

Нам, сучасним людям, може бути не до кінця зрозумілим образ покірної людини- вівці, яка йде за пастирем. Цей образ прийшов до нас із Палестини – земної батьківщини Ісуса, і свідчить про особливий зв'язок Бога і людей. Із Старого Завіту ми знаємо, що ще в ті далекі часи Бог поставив над людьми Своїх пастирів, щоб вони опікувалися Його народом. Це Авраам і Мойсей, Ісус Навин і Давид та багато інших. Вони вели людей в ім'я Господа Бога, приходу Якого очікували, і Якого вважали найкращим своїм пастирем: «Господь – мій пастир: нічого мені не бракуватиме. На буйних пасовиськах Він дає мені лежати; веде мене на тихі води. Він відживляє мою душу, веде мене по стежках правих імені ради Свого» (Пс 23, 1-3).

З приходом Ісуса на землю Бог стає видимим пастирем Свого народу. Він називає Себе дверима, які ведуть до вічного життя, Пастирем, що веде до повної свободи. Він прийшов у цей світ, щоб вивести своїх братів із темряви смерті. Він – взірць життя на землі, дорога і правда людини. Він увібрав у Себе образ і подобу Отця.

Ніхто краще від Нього не може свідчити про Бога, Його могутність і славу. Син, посланий Отцем, став людиною, щоб покликати за собою людей. Тому кожний рядок в Євангелії пронизаний закликком Ісуса жити з Ним і свідчить про головне покликання людини. Все життя Ісуса, Його зустрічі з людьми, служіння їм, проповіді спонукають людину невпинно замислюватися над своїм життям, над дорогою, якою вони прямують або перед вибором якої стоять. Що робити з моїм життям? Яка із всіх можливих доріг - моя? Яке моє покликання? Відповідь Ісуса звучить дуже чітко: головне покликання кожної людини на землі – наслідувати слова і вчинки Господа Бога, любити Всевишнього і свого ближнього, як це робить Він сам.

Покликання до єдності з Ісусом – то найперше заклик бути щасливими навіть через Хрест, заклик завжди приймати волю Отця, бути готовими віддати своє життя заради спасіння інших.

Виконати в своєму житті Боже покликання означає стати вірним учнем Христа, продовженням Його слів і вчинків, Його присутності на землі, щоб ми змогли, як Апостол Павло, сказати: що вже не я живу, а живе в мені Господь. Бути вірним Господу – значить цілковито підкоритися Його волі, довіритися Йому, щоб нашими руками Його руки могли обійняти скривджених і упосліджених, хворих і покинутих, слабких і грішників.

Незалежно від форми, кожне покликання – великий дар Божий. Немає людини, яка б була позбавлена цієї благодаті – бути вибраним Господом. Кожній людині призначена своя роль, своє місце у житті. Часом навіть важко собі уявити, що мене, такого маленького, Бог знає по імені, знає всі мої слабкості і здібності, знає краще, ніж я сам знаю себе: «Перш, ніж я уклав тебе в утробі, я знав тебе; і перш ніж ти вийшов з лона, освятив я тебе; пророком для народів я тебе призначив» (Єр 1,5).

Христос сам вибирає своїх послідовників. Не Апостоли знаходять Ісуса, а саме Ісус шукає їх і запрошує іти за Ним: «Проходивши ж повз море Галилейське, побачив він Симона й Андрія, його брата, як вони кидали мережу в море, були бо рибалки. Ісус їм сказав: «Ідіть за мною, я зроблю вас рибалками людей». І вмиль, покинувши мережу, пішли слідом за ним. Пройшовши трохи далі, побачив Якова, сина Заведя, та Йоана, його брата, що теж були у човні й направляли сіті, тож відразу їх покликав. І ті, покинувши батька Заведя в човні з наймитами, пішли слідом за ним» (Мк 1, 16-20). Вибір Ісуса не залежав від вибраних. «Закиньте ваші сіті на ловитву», - цими словами вже з перших рядків Євангелія Ісус закликає до апостольського життя простих людей. Він вибрав собі простих і мудрих, бо саме такі були Йому потрібні, щоб проголошувати Царство Боже. Він знав їх краще від них самих.

«Відчали на глибинь та й закиньте ваші сіті на ловитву», - ці самі слова промовляє сьогодні Ісус до кожного з нас. Бо Творець турбується про кожне Своє створіння, а особливо про людину. Покликана до життя і розпочавши жити, людина знаходить в собі образ і подобу Того, Хто її покликав.

Покликання всіх людей до життя в любові та правді, свободі та святості несе на собі печать великої таємниці Бога: Отця, і Сина, і Святого Духа. Адже наша поява на землі – це, перш за все, плід Божої незрівняної любові. Він любить нас ще в лоні матері: «Слухайте мене, острови, вважайте, ви, далекі народи! Господь покликав мене від утроби, від лона матері моєї назвав моє ім'я» (Іс 49,1). Він створює нас на Свій образ та свою подобу. (Бут 1, 26). Таємниця людського життя нерозривно пов'язана з таємницею життя в Бозі. І всі ми: дорослі, молодь, діти повинні бути безмежно вдячними за той дорогоцінний дар, який отримали з рук Господа, нічого не вимагаючого від нас взамін.

Життя людини – шедевр Божого творіння, саме по собі є закликом до любові. Якщо ми, наділені силою любові Господа, прийнемо її, то ця сила зробить нас місіонерами та свідками Христа на цілому світі: «Та ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі» (Діян 1,8).

Можемо спостерігати, що та людина, яка залишила Бога, відійшла від Нього, намагається побудувати життя самотійно, почуває себе дуже самотньою, невпевненою, нещасливою. Дуже часто вона кривдить як саму себе, так і всіх навколо себе. Такій ситуації сприяє наявність в країні великої кількості неповноцінних сімей, сімей, де панує пияцтво, бійка, сімей, де вже давно немає Бога. Бо саме в сім'ї зароджується любов до Господа і до людей, саме вона – перший осередок святості.

Покликання – це свідомий вибір людини, свідома відповідь на Божий заклик: «Якщо хочеш – іди за мною!».

Покликання - це здібність почути голос Бога серед тисячі інших голосів.

Покликання – це прийняти заклик, залишити все і піти за Господом.

Покликання – це постійне спілкування із Всевишнім.

Особливо важливим місцем для відкриття і реалізації покликання є Євхаристія. Господь запрошує нас приймати Його в цьому святому Таїнстві: «Істинно, істинно говорю вам: Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його кров, не матимете життя в собі» (Йо 6,53). Під час Служби Божої не лише слухаємо Боже Слово й зміцнюємося Божим Тілом. Тут Христос переминює нас самих, щоб і ми ставали даром, милим Богові і людям, щоб і ми ставали як Він – хлібом любові, принесеним Богу Отцю у жертву за вічне життя світу. Як це трапилося у випадку Руслана, який розповідає особисто:

«Коли Місіонери Облати Непорочної Діви Марії приїхали до мого містечка Гнівань, я вже багато чув про них, їх життя, працю. Не раз вони відвідували школу, приносячи Слово Боже. Не раз ходили вулицями міста з образом Матері Божої. Якось навіть завітали і до моєї домівки.

Але моє серце було глухим. До костелу ходив хіба що на великі свята і то, під опікою бабусі. Щоб прийти до Божого дому і помолитися самому, навіть такої думки не було. Навіть уявити собі не міг, що згодом мені захочеться залишитися тут назавжди, захочеться віддати своє життя Господу, стати священиком. Але для кожного Бог має свій план, свої задуми.

Закінчив школу, поступив до училища. Мріяв служити в армії. Але в одну мить все змінилося. Дізнався, що в армію мене не беруть, потрібно було щось робити. Насамперед знайти якусь працю. Ще в училищі я познайомився і заприятелював з одним хлопцем – католиком, якого звали Андрій. Саме він запропонував мені розпочати вивчати польську мову, яку викладали сестри-черниці в костелі. А оскільки інших справ у мене на той час не було, я погодився...

Вже тоді Бог розпочав діяти і кликати мене. Сестри не раз запрошували на Євхаристію. Але я був сліпий і глухий до Його голосу. Польська мова – і додому.

Через деякий час знайшлася і праця. Мене взяли на „шиноремонтний”. Все менше уваги приділяв польській мові, а про Бога навіть і не думав.

І знову в моєму житті з'являється, все той же, Андрій, який запрошує в костел на зустріч молоді з отцем Ромуальдом. Боязно було, але пішов. Зустріч навіть сподобалася. Багато молоді,

юнаків, дівчат. На запитання отця, чи прийду наступного разу навіть не знайшовся, що відповісти. Бо і насправді не знав чи прийду.

Але я пішов... Ходив завжди з Андрієм, бо самому бракувало сил, щоб переступити поріг костелу.

Якось Андрій залишив мене на порозі храму. Я не знав, що робити. Озирнувся назад – двері храму, подивився вперед – хрест Ісуса. І я зробив крок назустріч Хресту. Від тієї миті відчув таку свободу і силу, що здавалося гори можу звернути. Так розпочалося моє життя з Ісусом.

У костелі я знайшов багато вірних і надійних друзів, з якими проводив свій вільний від праці, час. Щораз більше і більше дізнавався про Ісуса, з кожним днем Він наближався до мене. Брав участь у Божій Службі, молився...

Розмови з отцем Бернардом зародили в моєму серці бажання ближчого знайомства із життям священиків. Мені хотілося знати як вони живуть, навчаються, де черпають свої сили. Отець Бернард запропонував мені поїхати на реколекції про розпізнання свого покликання. Там я дізнався багато нового про життя Згромадження Місіонерів Облатів Непорочної Діви Марії, їх працю, і, взагалі, про чернече та священницьке життя.

...Я працював. У вільний час ходив до костелу. Але все більше і більше часу проводив у розмовах з Ісусом. Молився за тих людей, які працювали зі мною. Мені було шкода їх. Вони були такими бідними, адже зовсім не знали Ісуса.

Наближалось свято Пасхи - Воскресіння Ісуса Христа. Мені випало працювати в нічну зміну. Було дуже прикро, бо ніхто не розумів мене, не сприймав мого бажання бути в цей час з Воскреслим Христом, і, звичайно, ніхто не відпустив мене з праці.

Але я все рівно знайшов час, щоб в цей день побути з Богом. На Службі я забув про усе на світі, про людей, які мене оточують, про несправедливість, смуток. Тільки я й Ісус! Мені було жаль тих людей, які не святкували Воскресіння Христа, які живуть у гріху, які не знають Бога.

Це була справжня любов. Любов до Бога. Бути із Ним завжди, віддати Йому все своє життя, нести Божу Любов тим, які ще не знають Бога. Саме тоді, під час Євхаристії, я відчув, що моє покликання – знаходитися по ту сторону вітаря і саме там прославляти Ісуса. Я був безмежно щасливий і відчував, що Бог мене не покинув, що Він назавжди увійшов в моє серце.

Розповівши отцю Бернарду про свої відчуття, я погодився з його пропозицією: чекати.

Прийнявши Перше Причастя - Ісуса до свого серця, з радістю очікував на ту хвилину, коли зможу присвятити Йому своє життя. Став міністрантом. Їздив на реколекції, вчився наслідувати Христа, молився, намагався не пропустити жодної Божої Служби. Весь вільний час віддавав Христові.

Час пролетів дуже швидко. 11 вересня 2003 року я залишив усе, і віддавшись в руки Ісусу поїхав до постулату Місіонерів Облатів Непорочної Діви Марії.

Зараз я - постулант, один із вибраних Богом. Не перестаю дякувати Йому, що вибрав саме мене, що дав мені нове життя. Що разом з такими як я, можу прославляти Його, нести Божу Любов по цілому світі».

6. Еффата, тобто Відкрися!

Час молодості - це час пошуку: „Що маю робити з моїм життям?” Наслідувати і відповісти на поставлене покликання означає знайти щастя, глибокий спокій, почуватись на своєму місці і пам'ятати, що Бог для кожного має певний план і веде кожного з нас конкретною дорогою. В житті немає випадків. Кожен з нас народився і живе в цьому часі через те, що цього захотів Бог. Найбільшою перешкодою в усвідомленні покликання є така ситуація, коли молода людина не розуміє сама себе. Вона не може піти за голосом покликання, тому що не розуміє Божого задуму відносно людини. Звісно, що не може наслідувати Христа той, хто не розуміє змісту Христових слів і вчинків, а також сенсу його смерті і воскресіння. Не може довірити свого життя Ісусові той, в кого зовсім інший спосіб мислення. З іншого погляду - не може зрозуміти Христа той, хто не розуміє, власне, себе сам. Щоб зрозуміти щось велике, тобто тайну Бога, потрібно зрозуміти щось мале, тобто тайну людини. Покликання - це

здатність розуміти самого себе і зміст власного життя. Мріяти про покликання - означає шукати відповідь на найважливіші питання, які може поставити людина сама собі: „ким я є, навіщо живу? Що для мене є головне а другорядне? Які є найважливіші цінності в моєму житті на котрих можна будувати щасливе майбутнє?” Покликання - це лише дорога до Бога, яка завчасно приготовлена ним. Кожен по своєму розуміє покликання. Але в душі жевріє трепетне переконання, що ця дорога - найкраща. Це також здатність почути своє ім'я.

На протязі всієї Історії спасіння Бог постійно кликав людей від звичного для них життя та вдосконалював їх в спеціальний спосіб, щоб згодом знову їх призвати. Кожне покликання має служити іншим, і завжди передбачає особистий зв'язок з Божим закликком. Той, хто став покликаний через Бога вже ніколи не зможе жити для себе. Лише повна, цілковита віддача є остаточною відповіддю. Тому Ісус так наполегливо вимагає від учня, котрий хотів повернутися додому: „Залиши померлим хоронення їх померлих, а ти іди й проголошуй Боже Царство” (Лк 9,60). Покликання є величним даром, дорогоцінним скарбом, котре, як і приязнь, має бути збережене й розвинуте в чуйну любов і вірність. Часто працюючи над священницькими, чернечими і місійними покликаннями, я зустрічаю молодих людей, котрі просять дати рецепт, котрий допоможе їм відчутти властиве покликання, цей Божий план котрий має відносно них сам Господь. Не хотіли б вони беззмістовно прожити життя. А прагнули б бути щасливими і реалізованими та дійти до мети, якою є сама святість. І всім їм говорить Господь в Євангелії від св. Луки: “Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий» (Лк 16,10). Отже святість розпочинається і полягає в тому, щоб перш за все, бути вірним Богові в малих справах, котрих є безліч щодня. Проводячи іспит совісті зупинімося і запитаймо, чи кожен гріх, навіть цей смертний не є невірністю Богу в малих справах? Як небагато потрібно, щоб згрішити, але і як небагато потрібно, щоб не згрішити, щоб бути вірним, щоб стати святим! Треба пам'ятати, про можливість стати святим і впевнитися в своєму життєвому покликанні і обравши вірну дорогу до святості. Колись в одній духовній семінарії спитали семінаристів чому вони вибрали священницьку дорогу життя? Відповіді були різні: - зокрема тому, що хочу проголошувати Євангеліє, тому, що люблю молитися і хочу здійснювати Святі Тайни, тому, що хочу служити хворим, в'язням, тому, що хочу бути таким добрим, як Христос. Це правда, але правильнішою повинна бути така відповідь; тому, що хочу стати святим на цій дорозі!

Розпізнати своє покликання допоможе пізнання себе, своїх прагнень, здібностей, переконань. Господь Бог використовує різні дороги, створює різні ситуації, щоб молода людина почула голос власного покликання. На першому місці мусить бути захоплення Христом, своєрідна закоханість в нього. Тобто першочергово - Христос і готовість вчинити для нього все можливе, а отже і для Церкви і для людини. Згодом постає питання: «В який спосіб я можу зробити це найкраще?» Чи в спільноті, котра працює з дітьми, чи можливо допомагаючи хворим? Чи навчаючи у школі? Піднята проблема має приносити плоди радості, спокою духу. Богопосвячене життя найліпше вкорінюється там де є терпіння. Адже Бог прагне скористатися серцем чоловіка чи жінки, котрі пожертвували йому власне життя, щоб весь час мандрувати дорогами нашої історії, так як колись мандрував він сам дорогами Палестини. Дуже добре це пояснює притча про сіяча, котра вказує на те, що покликання розпочинається від сіяння Божого Слова в серці людини: «Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сів він зерна, упали одні край дороги, і пташки налетіли, та їх повидзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, то зів'яли, і коріння не мавши, посохли. А інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглинув. Інші ж упали на добрую землю і зродили: одне в сто раз, друге в шістьдесят, а те втридцять» (Мт 13, 3-8). Цей факт показує, що покликання є результатом діалогу між Богом та людською особою. Ініціатором діалогу є Бог, котрий кличе людину відносно власного успособлення та благодаті» (2 Тим 1,9). В кінцевому документі Конгресу Покликань (Рим 5-10 травня 1997) читаємо: «Вільність Бога зустрічається з вільністю людини в таємничому і захоплюючому діалозі котрий складається зі слів, з мовчання, з переслань і діянь, з поглядів і жестів. Вільність котра є досконалою в Бозі і недосконалою в людині. Покликання, отже, є цілковитою діяльністю Бога, але також і правдивою діяльністю людини. Його працею і penetрацією Бога в серці людської вільності, але також трудом і боротьбою людини, щоб бути вільним на прийняття дару».

Людина є завжди покликана, щоб вийти з себе в напрямку все нових і нових горизонтів. Святе Письмо знає різні форми покликання. В Книзі Буття читаємо, що Бог покликав людину до життя і розвитку – це є вселенське покликання. Знаходимо також опис індивідуального покликання, покликання Авраама як батька народів: «І промовив Господь до Авраама: Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі! І відправивсь Аврам, як сказав був до нього Господь, і з ним пішов Лот. Аврам же мав віку сімдесят літ і п'ять літ, як виходив з Харану» (Бут 12,1-4). Покликання стає тут персональним закликком спрямованим до найбільш свідомої особи, й робить зрозумілим те, що саме вона є вибрана через Бога з однією метою і що Творець очікує від неї свідому, вільну і слухну відповідь. Книга „Вихід” показує нам покликання людини до виконання одного, конкретного завдання, де йдеться про Мойсея, котрий був покликаний, щоб визволити Ізраїля з неволі. Св. Павло є зразковим прикладом особи покликаної до особливої справи – проголошення Доброї Новини поганам. Є багато видів покликань, але нас найбільш цікавить те покликання, котре Ісус розпочав через свої прості слова: „Іди за мною”. За свого життя він сказав ці слова до невеликої групи людей, але через дві тисячі років історії християнства їх почули мільйони Божих слуг. Адже, відомі всі приклади святих апостолів, Отців і Вчителів Церкви, великих святих перших віків, мучеників, що віддавали життя за віру. Всі ці люди були покликані до проголошення Доброї Новини словами, вчинками й молитвою. Св. Антоній, св. Фрациск, св. Ігнатій, св. Євген де Мазенод були здатними прийняти в одному слові Євангелію, в одній зустрічі, в одній події, котра дала радикальний наярмок їхньому життю і цілковито поклатала їх в руки Бога. Хто знає, скільки людей читало ці самі слова Євангелії, що й вони, або потрапили в подібну ситуацію, але тільки деякі з них були здатні розуміти її. Через те, лише деякі отримали світло і духовну вразливість що робила здатними їх відчувати як же діє слово, котре до них говорив Бог. Взагалі відповіді Богові означає не що інше, як дати те, що від нього отрималось. Покликаний має завжди бути готовим за першим же покликом Христа йти туди і робити те, чого забажає від нього Господь. Він не має права слухати когось іншого, навіть власних думок, котрі виходять із глибини свого ества. Є лише одне слово Христа, котре він мусить уважно слухати і покірно виконувати, це - «іди за мною» бо, ти й сам цього бажаєш.

Покликання може проявлятися по - різному. Дати відповідь на це запитання допоможе історія Самуїла. (1 Сам 3, 1-20): «А отрок Самуїл служив Господеві при Ілій. А Господнє слово було рідке за тих днів, видіння не було часте. І сталося того дня, коли Ілій лежав на своєму місці, а очі його стали затемнятися, він не міг бачити, і поки Божий світильник ще не погас, а Самуїл лежав у Господньому храмі, там, де Божий ковчег, то покликав Господь до Самуїла: Самуїле, Самуїле! А він відказав: Ось я! І побіг він до Ілія та й сказав: Ось я, бо ти кликав мене. А той відказав: Я не кликав .Вернися, лягай. І він пішов і ліг. А Господь далі покликав: Самуїле, Самуїле! І встав Самуїл, і пішов до Ілія та й сказав: Ось я, бо ти кликав мене. А той відказав: Не кликав я, сину мій. Вернися, лягай. А Самуїл ще не пізнав голосу Господа, і ще не відкрилося йому Господнє слово. А Господь далі покликав Самуїла третій раз. І він устав, і пішов до Ілія та й сказав: Ось я, бо ти кликав мене. І зрозумів Ілій, що то Господь кличе отрока. І сказав Ілій до Самуїла: Иди, лягай. І якщо знову покличе тебе, то скажеш: Говори, Господи, бо раб Твій слухає Тебе! І пішов Самуїл, та й ліг на своє місце. І ввійшов Господь, і став, і покликав, як перед тим: Самуїле, Самуїле! А Самуїл відказав: Говори, Господи, бо раб Твій слухає! І сказав Господь до Самуїла: Ось Я зроблю таку річ серед Ізраїля, що в кожного, хто почує про неї, задзвенить в обох вухах його. Того дня Я виконаю над Ілієм все, що Я говорив про дім його, від початку й до кінця. І розповім йому, що Я суджу дім його навіки за гріх, про який він знав, що сини його богозневажають, та не спиняв їх. Тому присягнув Я домом Ілія, що не очиститься гріх Ілієвого дому жертвою та жертвою хлібною навіки. І лежав Самуїл аж до ранку, і відчинив двері Господнього дому. А Самуїл боявся розповісти Ілієві про те видіння. І покликав Ілій Самуїла, та й сказав: Самуїле, сину мій! А той сказав: Ось я! І сказав він: Що то за річ, про яку Він говорив до тебе? Не крий правди передо мною. Нехай Господь зробить тобі так, і нехай додасть, якщо ти скажеш неправду передо мною про щось зо всього того, що

говорив Він до тебе! І розповів йому Самуїл усе те, і не сказав неправди перед ним. А той сказав: Він Господь, нехай зробить те, що добре в очах Його! І виростав Самуїл, а Господь був із ним, і не опустив ані жодного з усіх Його слів. І увесь Ізраїль, від Дана аж до Беер-Шеви, пізнав, що Самуїл вірний, як пророк Господній».

Завданням Самуїла було – уважно заслухатися до Слова Божого і вірно переказувати його народові. Завдячуючи безустанній і стражденній молитві матері – він, котрий був відданий на службу Богу, однієї ночі почув голос, що кликав його. Через те, що там жив один священик він, власне, й подумав, що це саме і кличе його. Згодом, після третього оклику, священик починає чітко розуміти хто саме кличе Самуїла, а, отже, свідомо сприяє розмові Самуїла з Богом. Результатом цього діалогу, стає усвідомлення Божого плану і вконання того великого завдання до якого Бог і покликав Самуїла. В якийсь момент Бог кличе не лише певних конкретних осіб, а цілий народ і робить його своїм вибраним народом. Такий народ є носієм обітниць і мусить приготувати прихід універсального спасіння. Але всередині цього народу, котрий на відміну від інших народів, став в особливий спосіб вибраним, є покликання більш специфічні і індивідуальні на зразок пророків, котрі не мають іншої мети окрім як наслідувати Господа. Так, наприклад, було у пророка Ісаї: «Року смерти царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переповнювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його! І захиталися чопи порогів від голосу того, хто кликав, а храм переповнився димом! Тоді я сказав: Горе мені, бо я занашащений! Бо я чоловік нечистоустий, і сиджу посеред народу нечистоустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота! І прилетів до мене один з Серафимів, а в руці його вугіль розпалений, якого він узяв щипцями з-над жертівника. І він доторкнувся до уст моїх та й сказав: Ось доторкнулося це твоїх уст, і відійшло беззаконня твоє, і гріх твій окуплений. І почув я голос Господа, що говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для Нас? А я відказав: Ось я, пошли Ти мене! А Він проказав: Іди, і скажеш народові цьому: Ви будете чути постійно, та не зрозумієте, і будете бачити завжди, але не пізнаєте. Учини затужавілим серце народу цього, і тяжкими зроби його уші, а очі йому позаклеюй, щоб не бачив очима своїми, й ушима своїми не чув, і щоб не зрозумів своїм серцем, і не навернувся, і не був уздоровлений він! І сказав я: Аж доки, о Господи? А Він відказав: Аж доки міста спустіють без мешканця, і дома без людей, а земля спустошена буде зовсім... І віддалить людину Господь, і буде велике опущення серед землі... І коли позостанеться в ній ще десята частина, вона знову спустошена буде... Але мов з теребинту й мов з дубу, зостанеться в них пень по зрубі, насіння бо святости пень їхній! (Іс 6, 1-13). Але подивімось на сценарій згідно якого відбувається покликання Апостолів. Це не якесь святе місце (де, наприклад, був покликаний пророк Ісаї), це звичайне місце: Озеро Генезарет, в котрому багато риби та сини Заведєя і сини Йони, котрі створили рівноправне об'єднання рибалок (можливо кооператив). Це був звичайний день, котрий не відрізнявся від усіх інших. Ісус, проходячи першого разу вздовж моря, бачить Симона і Андрія. Він зупиняє свій погляд, котрий втілюється в слово – запрошення: «Ідіть за мною, зроблю вас рибалками людей». Це є велике покликання, котре відображає його надзвичайний авторитет, якого на той час не мав ніхто. Адже, вміння переконувати – то могутня сила. Це майже Божий наказ. Це місія покликаних, яку можна порівняти з полюванням заради визволення полонених з-під влади злих сил і передачі їх у руки Господа. Ісус «рибачить», ловить - Симона і Андрія, Якова і Йоана, тому, що вони самі згодом когось спіймають. Коли він бачить двох інших братів, то відразу кличе їх. Наслідувати - означає йти далі в невідомі місця, постійно змінюючи місце проживання. Якщо ж звелить їм Ісус закинути сіті – то вони виконують це без найменших вагань, а коли Бог їх покличе, то відразу залишають свої снасті, чи інші знаряддя праці і йдуть слідом за Ісусом. Цей приклад вражає своєю радикальністю. Саме так Яків і Йоан, як тільки закинули невід – були одразу покликані. Це слово було наказом, а, отже, відповідь мала бути негайною. Водночас вони залишають не тільки свої неводи, а і батьків своїх лише для того, щоб наслідувати свого Вчителя - галилеянина. Вони залишають своє рідне помешкання, своє коріння. Віднині і назавжди їх минулим і майбутнім буде лише Ісус. Тільки особистість Ісуса, котра випромінює благодатну любов, здатна заповнити душевну порожнечу тих людей, котрі слідуєть за Ним.

Сьогодні покликання іде через Боже Слово. Ось як уявляв Христа теолог Деїтріх Бонхоефер, що був замордований гітлерівцями в 1945 році: «Думаємо, що наше життя має смисл тому, що живе та, або інша особа. В дійсності це не є так. Тому, і лише тому, наше людське життя має смисл, що земля одного дня стала гідною носити людину, Ісуса Христа, тому що жила така людина Ісус Христос. Якби не жив Ісус, наше життя не мало б сенсу, незважаючи на всі людські істоти, котрі знаємо, почитаємо і кохаємо. Мали вони конкретну професію і безпечно майбутнє, але однак здобулися на відвагу і відповіли на заклик Христа».

Бог в такий же особливий спосіб кличе і Закхея: «І, ввійшовши Ісус, переходив через Єрихон. І ось чоловік, що звався Закхей, він був старший над митниками, і був багатий, бажав бачити Ісуса, хто Він, але з-за народу не міг, бо малий був на зріст. І, забігши вперед, він виліз на фігове дерево, щоб бачити Його, бо Він мав побіч нього проходити. А коли на це місце Ісус підійшов, то поглянув угору до нього й промовив: Закхею, зійди зараз додолу, бо сьогодні потрібно Мені бути в домі твоїм! І той зараз додолу ізліз, і прийняв Його з радістю. А всі, як побачили це, почали нарікати, і казали: Він до грішного мужа в гостину зайшов! Став же Закхей та й промовив до Господа: Господи, половину маєтку свого я віддам ось убогим, а коли кого скривдив був чим, верну вчетверо. Ісус же промовив до нього: Сьогодні на дім цей спасіння прийшло, бо й він син Авраамів» (Лк 19,1-9). Закхей вже був втомлений відвідинами «приятелів», котрі найбільше любили його гроші. Може прогулюючись по місту він часто зустрічався із злими поглядами обдурених людей. Не зумів знайти спосіб, щоб вийти з цієї складної ситуації, що наче багно засмоктувало все дужче й дужче. Перша нечесно зароблена копійка штовхнула його в вир бізнесу, в котрому цінується лише той, хто більше вкраде, перекупить, обдурить... В його світі існували лише багаті. Для бідних не було місця. Аж от одного дня прибув до Єрихону вчитель, як говорили зовсім не багатий. Хоча Закхей не був зацікавлений наукою, та однак щось тягнуло його, щоб побачити Ісуса. Тоді він заліз на дерево і мабуть забув в цей час про свою репутацію, а може подумав, що його ніхто й не помітить. Коли юрба проходила повз того дерева де він заховався, то ненароком він почув слово, котре його дуже вразило. Серед великого гомону він почув своє власне ім'я. Спершу він подумав, що може йому причулося, бо ніхто ж не міг його бачити. А згодом зовсім виразно почувся вигук: «Закхею, хутко злязь!». Запанувала повна тиша і хвилина занепокоєння. Очі всіх були спрямовані за поглядом Вчителя, а саме на крону дерева. В погляді Ісуса Закхей побачив відповідь Бога на його особисте життя. Ця єдина мить обміну думками і поглядами завершила темну ніч гріха і невпинного втікання від людей та Бога. Наступна подія - це заключення миру – союзу, котрий скріплений обітницею. Після багатьох років смутку в домі Закхея нарешті запанувала радість. З'явилися люди з радісними ясними обличчями і простими безгрішними серцями. Як легко стає на душі коли знову можна бути самим собою! Вихід Закхея з темряви кинув також світло і на життя тих, котрі так як і він, ішли обхідними дорогами. Правдиве нещастя ховається десь далеко в глибині душі і саме через це його буває так важко знайти і викоринити. Сам гріх може швидко забутись, але залишається щось таке, що тримає в темряві, як у в'язниці. Людина вже не та якою була раніше. Вона не може милуватися красою природи, холодно реагує на інших, відчуває постійну пригніченість, не може досягнути до цього тягара. Її серце ділиться навпіл: наполовину добре і наполовину зле. Воно не здатне щиро кохати і робить це половинчasto. Прийняття компромісу добра зі злом стало згодою для створення у власному серці поля битви, котра ніколи не закінчується і неустанно знищує цей сантуарій, котрий згідно з Божим задумом, мавби стати місцем зустрічі люблячої людини з Творцем. Яке ж велике душевне спустошення сіє це мале зло! Скільки років вміє тримати в неволі когось, хто видавався бути таким розумним та розсудливим. Сьогодні може так як і з Закхеєм Ісус приходить до твого міста, і буває зовсім поруч. Ти лише пробуй знайти своє дерево, тихий куточок, де ти міг зховатись від людей, бо вони не мусять бачити те, що ти робиш. І в цьому укритті пильно вдивляйся в Ісуса. Нічого не говори, лише дивися, дивися не лише своїми очима, а всім серцем, тобто цілим собою. Нехай навколишній світ для Тебе перестане існувати, а залишиться лише ти і він. Можливо в цю мить ти почувеш своє ім'я, а може на цей день ти чекав довгі роки, навіть не підозрюючи яким важливим він є для тебе. Твоя ніч, котра тривала цілі віки, сьогодні може стати для тебе тим днем, в котрому Бог створює для тебе нове серце – чисте, здорове, святе. Воно буде дано тобі, для того, щоб ти заново розпочав свою мандрівку

до дому Отця на вічних дорогах Любові. Проникшись історією Закхея ми чітко бачимо те, в який спосіб звертається до нас Бог. Він промовляє до нас, перш за все, через Своє Слово у Євхаристії, а також через особисте читання св. Письма. Почути голос Бога можна і через літургію. Наш Отець-Засновник св. Євген де Мазенод (1772-1861) відчув своє покликання до священства в часі літургії Великої П'ятниці. Тоді він прийшов до костелу будучи ще досить молодим і грішним юнаком. Дивлячись на розп'ятого Христа він зрозумів Божу любов і тайну самої величі хреста.

Щоб розпізнати голос Бога потрібно дуже уважно дослухатися до свого сумління. Помічником тут може стати сповідник. Адже багато людей не чують Бога, бо мають викривлене сумління: не знають що є гріхом, не розуміють змісту самопожертви. Інші не чують Бога, бо їх сумління є глухим, нездатним відчувати Боже натхнення. І буває так через те, що воно зв'язане через гріх, і тоді звісно, молода людина шукає радості в усіх можливих утіхах світу, не знаходячи часу на роздуми і молитву. Як часто сьогодні можна зустріти молодих людей котрі не вміють дослухатися, адже в цій тиші найчастіше промовляє Бог. Різними бувають людські дороги, різними є і покликання. Отож дуже уважно потрібно прислухатися до свого внутрішнього голосу, щоб знайти лише те – єдине, правильне, достовірне. А потім прямувати цією дорогою, впевнено йти до мети змістом якої є вічне життя. Потрібно спрямувати своє сумління на голос Бога. Бог промовляє до нас також через навчання Церкви, через духовне керівництво, через особистий контакт із священником у сповіді і на пораді. До інших голос Бога доходить через життєві обставини і знаки часу: катастрофи, голод, війни, інші випробування. Бог діє також через ненароком зустрітих осіб. Хтось відкриває своє покликання через зустріч із священником, приятелем, кліриком, чи з чудовою сестрою-монахиною. Одним словом, кожна дозріла людина в певний момент свого життя починає чітко усвідомлювати своє покликання. Переконаливо знає яке її життєве завдання і дістає велике задоволення від його реалізації. І немає більшої трагедії для людини як бути вилученим із свого покликання, зустрітись перед труднощами, які перекреслюють її далекі життєві плани. Так було і з Людовіком Бетховеном (1770-1827), одним із найславніших музичних творців. З 1792 року він став постійно проживати у Відні, де й почав творити свої великі музичні твори. Лише в музиці композитор бачив своє єдине життєве покликання. І ось раптом трагедія - він втрачає слух. Але його це незламало! Велика душевна велич допомагає йому жити і творити незважаючи ні на які труднощі. Виникають і інші запитання: «Чи маю я право залишитись у світі, чи може Господь очікує від мене ще чогось більшого»? Такі ж запитання непокоїли і Адама Хмельовського (1845-1916), якого сьогодні ми почитаємо як святого брата Альберта. Вони непокоїли його через те, що він уже мав стійку життєву позицію, бо був відомим артистом, малярем, а отже на цьому міг би зробити серйозну кар'єру. Та однак малярство не приносило йому внутрішнього спокою. Бог кликав його до благодійної діяльності на користь убогих, хворих, бездомних. Він найшов своє покликання в опіці над бідняками, алкоголіками, злочинцями. І в кожному із них бачив свого брата, звертався до лику розп'ятого Христа. Приблизно так згадує один із священників: «Будучи ще підлітком, я найчастіше ставив собі запитання такого змісту: «Що в житті є найважливіше?» Відповідь, котра спадала на думку, відносилась, власне, до любові. Згодом я зрозумів, що любов - це не щось, а Хтось. Це особа, ім'я якій - Ісус. Отже, що потрібно вчинити зі своїм життям, щоб досягнути любові? Необхідно вибрати таку дорогу, котра максимально приблизить мене до Бога. І став я священником з любові до Любові».

Кожна людина є покликаною до спасіння, тобто до ласки і слави. І кожна людина доброї волі отримує від Бога всю потрібну допомогу щоб досягнути повноту свого покликання. Так було від першого моменту історії; як перед, так і після гріха. Вселенське покликання до спасіння включає в себе особливі покликання, котрі відрізняються один від одного своєю специфікою. Ті що їх отримують не вивищуються над іншими, а навпаки віддаються на службу їхнього спасіння; бо, власне, вони і є саме для цього покликані. Ці покликання змушують залишити все: «лишай свою землю», і по особливому належати Богові - «ти мені належиш», і мати нестримне бажання виконувати Божу волю - «іди туди куди тобі скажу» і тоді відчувається особлива присутність і допомога Бога - «буду з тобою». Завдяки Божій благодаті, що дозволяє покликаному відповісти на величний заклик, ці покликання є перевіркою

життєздатності самої Церкви. Бог каже: «Хочу щоб ти належав тільки мені». Бог сам обирає собі слуг, незалежно від того, заслуговують вони на це покликання чи ні. Є люди праведні і добропорядні, проте до них може і не дійти заклик Божий. А є люди, що мають страшне минуле (як Матей, св. Павло, св. Августин), проте Бог їх хоче мати своїми апостолами. Сидять, ловлять рибу - вже мають свій особистий план життя, і ось приходить Ісус і кличе їх і вони залишають усе і отримують нове ім'я. Це дар для всіх; для цілої Церкви, це завдання до виконання, але водночас і велика відповідальність. Бог кличе щоб іти за ним в різний спосіб – одних ще з дитинства, і вони це відчують, і добре знають, а інших – як наприклад св. Павла - несподівано. Отож і відповідь на покликання буває різною. Одні відразу встають і йдуть, а інші - як Мойсей - не хочуть, так як пророк Йона втікають від свого щастя. Так само і багатий юнак, що відійшов засмучений. « Це може бути якийсь знак, голос, чи реколекції. Тоді запитай себе чи часом Бог не кличе тебе? Господи що ти хочеш, щоб я зробив? Адже світ атакує покликаних, бо саме від них залежить так багато! Диявол і пекло буде робити все, щоб це покликання знищити, розтоптати - буде чинити всілякі труднощі. Навіть іноді буде посилати когось побожного, котрий дійсно може звести. І якщо в тобі щось тріщить, ламається, і ти не знаєш що вибрати, знай, що ти дуже близький до покликання. І до цього має бути дуже шанобливе ставлення. Це не жарт, це – дар Бога, котрий чекає твоєї відповіді. «Бог дає щось на завжди» (Рим 11,29). Якщо тебе кличе Бог, то він дає тобі необхідні благодаті для виконання покликання. Людина, котра втрачає свідомість при вигляді крові не може бути лікарем. Сліпа людина не може бути водієм. А людина, котра не має відповідних здібностей до життя у вспільноті, не може бути священником, ченцем чи сестрою-черницею.

Покликання не є ізолюванням і остаточним моментом життя, але воно є безкінечним діалогом з Богом, з братами та зі світом, воно є неперервним зростанням особистості в напрямку «повної дозрілості у Христі». Саме так було з Авраамом, з Мойсеєм, з Ісаєю. І так є з усіма котрі віддаються, щоб почути Бога живого. Для цього ми і говоримо про вселенське покликання всіх людей, щоб поспілкуватися з Богом: «До розмови з Богом людина поликана вже від самого свого сотворення: бо заіснувала вона тільки тому, що була створена Богом з любови, існує далі з любови і не живе вповні згідно з правдою, якщо свобідно не признає цієї любови і не віддасть себе своєму Творцеві» (ГС 19). Знаряддям і голосом цього діалогу є сам Ісус Христос. В ньому людина і Бог знаходять можливість зустрітися і ввійти в спільноту. Христос волів зберегти протягом віків можливість цього діалогу через містичне, живуче тіло - Церкву. Він заохочує всіх, щоб любили його усім серцем і завжди ставити на почесне місце. Хто буде його наслідувати, той повинен бути завжди здатним заради нього втратити все. Це є суттєва вимога християнського покликання і хто цьому не піддається той, власне, і відрікається від самого християнства; тому, що відкидаючи Христа, як абсолютного Господа, він замінює його якимось іншим «добрим». Без Божої благодаті людина є невільниким свого власного егоїзму. Отже, християнське життя – це не проста імітація земного життя Господа, в очікуванні того, щоб згодом брати участь у славі. Воно, скоріш за все, від початку і до кінця є участю як у хресті так і у воскресінні Господа. Голова Церкви, котра є тілом Христа вже є Головою прославленою. Коли Христос закликає християнина, щоб той його наслідував, то мова йде не лише про приклад для наслідування. Цим закликком Христос дає йому дороговказ у житті: «Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене» (Йн 14, 6).

7. Як розпізнати своє покликання

Текст Слова Божого, що прагну представити тобі, перш за все, скерований до молодих: «Тішся, юначе, своєю молодістю, а серце твоє нехай буде веселим за днів молодості твоєї! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду! Тому жени смуток від серця свого, і віддаляй зле від тіла твого, бо й дитинство, і рання життєва зоря - то марнота! І пам'ятай в днях юнацтва свого про свого Творця, аж поки не прийдуть злі дні, й не наступлять літа, про які говорити ти будеш: Для мене вони неприємні! аж поки не стемніє сонце, і світло, і місяць, і зорі, і не вернуться хмари густі з дощем, у день, коли затремтять ті, хто дім стереже, і зігнуться мужні, і спинять роботу свою млинарі, бо їх стане мало, і потемніють ті, хто в вікно визирає, і двері подвійні на вулицю замкнені будуть, як

зменшиться гуркіт млина, і голос пташини замовкне, і затихнуть всі дочки співучі, і будуть боятись високого місця, і жахи в дорозі їм будуть, і мигдаль зацвіте, й обтяжіє кобилка, й загине бажання, бо людина відходить до вічного дому свого, а по вулиці будуть ходити довкола голосільники, аж поки не порветься срібний шнурок, і не зломиться кругла посудина з золота, і при джерелі не розіб'ється глек, і не зламається коло, й не рине в криницю... І вернеться порох у землю, як був, а дух вернеться знову до Бога, що дав був його!» (Прип 11,9 – 12,7).

Молодість – це час вибору і постанови. Саме від постанов, прийнятих в молодості залежить все майбутнє життя. Вони принесуть або плоди щастя, або сльози розчарування. Вибрати свою дорогу, знайти своє покликання – саме такі питання постають перед молодими дівчатами та юнаками. Тільки знайшовши свою дорогу в житті можна бути по справжньому щасливим. Чи ти вже знаєш свою дорогу? А чи взагалі шукаєш її? Адже головним завданням кожної людини є знайти своє місце в світі. Чи легко погоджуєшся з Божими планами відносно тебе, так несхожими з твоїми власними? Твоє життя – найбільша цінність і ти не можеш дозволити його загубити. Але що робити, щоб відкривати своє покликання?

Готових рецептів не існує. Найважливіше - довіритися голосу Бога, прийняти Його заповіді, послухатися їх. Бо неможливо покликання видумати, не вдасться йому і навчитися.

Ми - християни настільки, наскільки здібні розпізнати волю Господа, що в нас діє. Адже, що таке для християн воля? Це, перш за все, те, чого хоче Господь: «Не ви Мене вибрали, а Я вас вибрав» (Йо 15,16). На все у житті – воля Божа, в усьому мусимо довірятися Йому.

Довіра усього Ісусові і Його Церкві – перший крок в розпізнанні покликання. Ісус нікого не примушує. Твій вибір – вільний і свідомий.

Часто Господь промовляє до нас через життєві обставини, інших, навіть незнайомих нам, людей. І найбільша радість: зуміти прочитати Його слова, почути Його голос. Джерелом такої благодаті є Святий Дух. Це Він – духовне життя, це Він промовляє до нас, Він веде по дорозі, дає нам силу. Святий Дух, мешкаючи в серці людини, переконує її вірити у відпущення гріхів та вічне життя, робить людину мужньою перед стражданнями, переслідуванням, смертю. Він заступає нам Христа на землі, так, що завжди можемо в цьому Духові почути слова нашого Господа: «Не бійся: Я – Перший і Останній, і живий; і стався мертвий, і от – Я живий на віки вічні» (Од 1, 17-18).

«Не бійся!» (Лк 5,10) – такими словами Ісус промовляє до Симона. Цими словами, які означають «май віру», ангел промовляв до Захарії (Лк 1,13) і до Марії (Лк 1,30). Це слова, якими Бог завжди звертається до людини.

Розпізнати своє покликання – означає вибрати волю Того, Хто нас кличе. Ісус навчає нас її розпізнавати. І той, хто йде за Ісусом, довіряє Йому, наслідує Його, -приносить добрі плоди: «Стережіться лжепророків, що приходять до вас в овечій одежі, а всередині – вовки хижі. Ви пізнаєте їх за плодами їхніми; хіба збирають виноград з тернини або з будяків – смокви? Так кожне добре дерево родить гарні плоди, а лихе дерево – плоди погані» (Мт 7, 15-17).

Як кличе Бог? Якою є інтонація в Його голосі, дотик Його ласки? Чи Він кличе так, як цього досвідчив пророк Єремія, коли на його слова: «Ой Господи Боже! Я не вмю говорити, бо я дитина» (Єр 1,6), Господь відповів: «Не кажи: Я дитина, бо до всіх, до кого я пошлю тебе, ти підеш, і все, що накажу тобі, ти говоритимеш. Не страхайсь перед ними, бо я з тобою, щоб тебе врятувати»(Єр 1, 7,8).

Чи так, як покликав одного із найбільших пророків часів Старого Завіту: Ісаю. Почувши голос Господа: «Кого б мені послати? Хто нам піде?» (Іс 6,7) той не замислюючись відповів: «Ось я, пошли мене!» (Іс 6,7).

Чи може так, як Він з'явився перед Марією: «Ввійшовши до неї, ангел сказав їй: «Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками.»(Лк 1, 28), а на її здивування відповів: «Не бійсь, Маріє! Ти бо знайшла ласку в Бога» (Лк 1,30).

В подібний спосіб звертається Господь і до нас, сучасних людей. Часом покликання приходить несподівано, як грім серед ясного неба. Буває, що до голосу покликання прислуховуються в пронизливій тишині – тільки в такій тишині людина в змозі почути голос: «Йди за мною». Інколи покликання звучить як дисонанс в прекрасній і гармонічній мелодії

світу – і в цьому скреготі людина знаходить голос покликання. Буває і так, що покликання стає наслідком всебічного аналізу, зважування всіх «за» і «проти», і остаточний вибір – ніщо інше, як голос покликання. Нерідко людина глибоко переживає, що всі дороги перед нею закриті. Куди б вона не пішла, до чого б не приступила – скрізь безвихідь. Завдяки Божому провидінню перекрито всі дороги, всі можливості. Залишається тільки одна дорога – а саме дорога покликання. Хто в змозі полічити ці дороги і способи, якими призиває Господь?

Один із наших співбратів прагнув вступити до іншого згромадження, але помилка водія таксі, що привіз його саме до нас, а не до того згромадження, змінила все його життя. Дівчатам часто достатньо замилуватися одягом сестер-черниць, як у їхньому серці народжується бажання вбратися в такий же одяг.

У кожного своя дорога, якою кличе його Господь. Як немає двох однакових людей, так і немає однакових доріг. Молись і розважай, де прагне бачити тебе Господь: «Любі, не кожному духові вірте, а випробуйте духів, чи вони від Бога, - багато бо лжепророків прийшло на світ. З цього спізнавайте Божий дух: кожен дух, який визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, той від Бога. А кожен дух, що не визнає Ісуса, - той не від Бога, але антихриста, про якого ви чували, що він прийде, та й тепер уже у світі. Ви, діточки, від Бога, і перемогли їх, бо більший той, хто у вас, ніж той, хто у світі. Вони від світу, тому й говорять по-світському, і світ їх слухає. Ми – від Бога. Хто знає Бога, слухає нас; хто ж не від Бога, не слухає нас. З цього спізнаємо дух правди й дух омани» (1 Йо 4, 1-6).

Цей біблійний уривок виразно показує нам, як мусимо розпізнавати голос правди. Існує три критерії розпізнавання: 1. Визнання Ісуса і прийняття Його як Сина Чоловічого. 2. Відокремлення Ісуса від світу. 3. Послух апостолам, бо як говорить святий Йоан: хто від Бога – слухає нас. Хто ж не від Бога – нас не слухає.

Допомагають вибору: Святий Дух, апостоли, Церква. Регула Бенедикта говорить що розпізнавання є матір'ю усіх чеснот. Якщо не має цієї благодаті, то немає й чеснот. Розпізнавання - це мистецтво, якому, щоб навчитися, потрібно дуже добре знати себе, знати все, що тебе зворушує і притягує.

Вибір своєї дороги необхідно проводити спокійно, за винятком ситуацій, коли він приходить зненацька, неочікувано. Бо правдивий вибір – це безпомилкове виконання Божої волі. Щоб якнайповніше побачити і відкрити себе, необхідно добре знати історію свого життя, сильні і слабкі сторони свого характеру, свої фізичні і психічні здібності і можливості, духовний стан. Необхідно поглянути на себе з любов'ю і в правді. І нехай всі ці розглядання і розпізнавання відбуваються в присутності Святого Духа, якого покличемо до себе з допомогою молитви.

Мусимо бути терпеливими – не все бо можна отримати відразу.

Святий Ігнатій з Лойолі приводить три основних етапи здійснення вибору. Перший – це духовне зворушення, коли Господь в якийсь спосіб звертає на Себе увагу. Другий – коли людина відчуває покликання, завдяки діянню Святого Духа. Приходять роздуми, розмірковування над життям і сильне бажання прийняти покликання. Третій етап – спокійний. Це пора, коли відсутня будь яка боротьба, роздуми, коли людина бачить тільки, скільки добра принесе вибрана нею дорога. Це – пора вибору. Дуже важливо не помилитися. Тому, було б дуже добре перед прийняттям остаточного рішення порозмовляти зі священником чи зі своїм духовним наставником.

Не потрібно пізнавати всі існуючі згромадження, бо потім не зможеш вибрати жодного. Краще не шукати чогось довго тоді, коли в цьому вже впевнений, бо ніхто не шукає діамант, коли носить його на руці. Пам'ятай, що колись Господь запитає тебе: Що ти зробив зі своїм покликанням?

Що може допомогти тобі розпізнати покликання до священницького та чернечого життя?

1. Найважливішою є молитва. Тільки атмосфера молитви в змозі допомогти тобі розпізнати правдивість заклику. Не бійся помилки. Навіть Пресвята Діва Марія шукала Ісуса в Єрусалимі аж три дні. Якщо довіриш Богу себе, свої плани, своє майбутнє, будь переконаним, що Він допоможе тобі ступити на правдиву дорогу покликання і витримати її. Пам'ятай про молитву до Святого Духа – провідника усіх покликаних і провісника усіх покликаних. Довіряй

Марії, яка сама довірила себе у руки Господа. Святість, побожність... Ти повинен відчувати потребу в молитві, не нудитися нею, ходити на катехези, приймати участь у Євхаристії.

Під впливом Божого Духа ми можемо звертатися до Бога і кликати Його: Авва Отче, словами, якими кликав Його Ісус. Лише тоді зрозуміємо задум Бога відносно нас, коли відчуємо Його батьківську любов і ласку. Зрозуміємо, що все, що Він вимагає від нас пронизане любов'ю і бажанням нам добра. Бог любить усіх своїх дітей. Він кличе нас діяти, творити, вибирати: «Бо це воля Божа, освячення ваше: щоб ви береглися від розпусти, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і погани, що Бога не знають» (1 Тес 4,3-5).

2. Сакраментальне життя. Навіть уявити собі не можете яке значення мають Святі Таїнства в житті кожного із нас. Завдяки Таїнствам Христос навчає нас, освячує, зміцнює нашу віру і зв'язок із Церквою. Особливої уваги заслуговують таїнства: Євхаристії і Сповіді. Намагайтеся, отже, як найчастіше зустрічати Ісуса в Святому Причасті. А для цього готуйте свою душу і тіло, систематично приступаючи до сповіді. Поглиблюйте свою віру роздумуванням над Святим Письмом. Читайте духовні книги, релігійну пресу.

3. Аналіз дарів, отриманих від Бога. Якщо Бог кличе вас, то одночасно обдаровує потрібними ласками для реалізації цього покликання. Важливо зрозуміти чи отримав я необхідні здібності. Найкращі умови для реалізації покликання надає Церква. Якщо не можеш зрозуміти Церкву, то до кінця не зрозумієш і своє покликання. Хто такий християнин ти, напевно, вже чув багато, читав в книжках, чув на катехезах. Але, перш за все, християнин – це людина сумління, людина, яка всі свої поступки узгоджує з Богом. Про це потрібно пам'ятати весь час, а особливо у дорозі до священницького чи чернечого життя. Господь показав на прикладі святого Максиміліана Марії Кольбе і сотень інших духовних і світських мучеників за віру, що можна бути святим навіть і в неволі. А з іншого боку, і живучи в монастирі, можна жити на краю пекла, грішити думкою, словом і занедбанням, забуваючи для чого ти покликаний.

4. Відповідь на запитання: чому хочу це робити? Чому вибираю цю, а не іншу дорогу? Єпископ Казімир Романюк пропонує дуже добрий спосіб як відповісти на це запитання. Уяви себе на різних дорогах: лікаря, вчителя, інженера, батька сім'ї. Де почуваш себе найкраще? Ота дорога і є твоєю.

5. «Тож благаю вас, брати, на милість Божу, віддати тіла ваші як жертву живу, святу, приємну Богові: богослужбу від вас розумну. І не вподібнюйтеся до цього світу, але перемінюйтесь обновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Божа, що добре, що вгодне, що досконале» (Рим 12,1-2). То ж, перш за все, виконання волі Божої. Покора на слово Господнє.

Як вже згадувалося, розпізнавання волі Господа звершується під дією Святого Духа. В. Кирил писав: «Якщо під час якоїсь праці, тобі на думку приходить розважання про чистоту, чи про вбогість, чи бажання з'єднатися з Господом, знай, що це Святий Дух діє в тобі. Я вибираю це, бо кохаю Тебе, Боже. Вибір мусить іти від серця, а не від почуттів, бо почуття часто обманують, а серце – ніколи».

6. Якщо ти відчуваєш, що саме тебе Бог покликав до священницького чи чернечого життя, що саме на тобі зупинив свій погляд, саме тебе обдарував своїми ласками, відповідь Йому взаємністю. Відкрий для себе до якого Згромадження прагнув би належати, яку працю виконувати.

Чи Бог може забрати покликання? Було б трохи дивним, як би Він так само, як і людина змінював свої постанови. Якщо Бог кличе, то назавжди. Але можемо спостерігати, що не всі залишаються до кінця вірними заклику Бога, деякі відходять із семінарії чи чернечого життя. Чому це трапляється? Бо дуже важко на початку дороги зрозуміти, чи саме вона твоя. Тоді є спроби, інколи і помилки. Це велика драма не тільки для людини, яка помилилася, але й для її близьких, для всіх тих, які оточують її.

Чому люди часто не чують голосу покликання, не хочуть йти за ним? Що з ними? Чи мають гріх? Людина може багато чого зіпсувати в житті через свою обмеженість і схильність до гріха. Але Господь Бог всемогутній і, навіть людську помилку може перетворити на добро.

Можемо уявити собі мету. Є різні дороги для її досягнення. Є дуже проста і добре відома нам дорога, а існує і інша, про яку ми тільки чули, але якої не знаємо. Якщо ми

вибираємо першу дорогу, то дуже швидко – і ми у меті. При виборі іншої, невідомої нам дороги, для досягнення мети потребуємо більше часу. Переважно людина досягає мети, але приходять в кінцеву точку виснажена, спрагла. Так і з покликанням. Все залежить якою дорогою підеш.

Дуже добре відомі слова святого Августина: Якщо Бог на першому місці, то й усе є на місці, а якщо Бог не на першому місці, то й ніщо не на місці. «Той, хто вважає, що розпізнає в собі знаки Божого покликання до священницького життя, повинен покірно підпорядковувати свої бажання владі Церкви, яка несе відповідальність і право приймати свячення. Як усяка благодать, це таїнство може розглядатися лише як заслужений дар» (ККК н. 1578).

Не приходять покликання без бажання самої людини. Бог дає нам вибір, який ми робимо самі. Через деякий час може наступити відчуття, що не зробив чогось дуже важливого у своєму житті, пройшов мимо самого дорогоцінного. Тому найкращий вихід – з вдячністю прийняти покликання, яке посилає нам Бог.

Відкрий своє серце на Господа, застукай в двері монастиря. Можливо саме там чекають на тебе, моляться за тебе. Ісус Христос може знищити всі твої гріхи: «Він знову змилюється над нами, розтопче наші беззаконня. Ти кинеш у глибину моря всі гріхи їхні» (Мі 7, 19) і вдихнути в тебе нове життя: « Та Бог, багатий милосердям, з-за великої своєї любові, якою полюбив нас, мертвих нашими гріхами, оживив нас разом із Христом – благодаттю ви спасені!» (Еф 2, 4-5).

Молитва про добрий вибір життєвої дороги

Боже, ти сотворив мене і знаєш, що сотворив мене для щастя, допоможи мені його знайти, покажи мені мою дорогу життя. Вчини, щоб я вибрав те, що ти для мене призначив. Довіряю тобі, бо знаю, що ти мене кохаєш і хочеш мого добра. Веди мене Твоїми стежками. Маріє, моя Мати, допоможи мені розпізнати Божу волю відносно мене. Амінь.

8. Класичні аспекти розпізнавання покликання до священництва і богопосвяченого життя

Кожне покликання є вічним. Бог покликав тебе перш ніж ти народився, ти належав Йому від початку твого існування. Він чекав на тебе доти, поки ти не знайшов в собі сили прийняти Його запрошення. Не існує «легких» покликань. Так само, як і раніше, так і сьогодні впливають на прийняття нашого рішення батьки, знайомі, друзі.

На протязі тисячоліть незмінним залишається сам факт покликання. Люди досвідчують його по різному. Часом воно приходить раптово, часом – внаслідок довгих роздумів і переживань. Ісус покликав від початку своєї публічної діяльності, покликав тих, які повинні були залишити усе, щоб послідувати за Ним.

В часі роздумів над своїм покликанням дуже важливим є наявність духовного товариша. Добре було б як би таким товаришем став священник, який має досвід духовного життя і може не тільки вислухати, а й дати необхідну пораду.

Бог бажає добра людині, прагне її спасіння, але не хоче виконувати це тільки сам. Він чекає нашої участі. Кожен для Бога є особливим, кожного Він любить, кожному приготував своє місце. Як я слухаюсь Його голосу? Яку відповідь даю Йому? Якщо я відповідаю: «так», то я допомагаю Богу в реалізації Його задуму, співпрацюю з Ним.

Покликання – це постійний діалог Бога з людиною. Покликання до священництва і богопосвяченого життя людина, перш за все, відкриває і приймає в Церкві, де вчиться доброті, чесності, відповідальності, любові.

Ось декілька класичних аспектів покликання:

По перше – придатність: фізична, духовна, моральна, інтелектуальна. Важливою є можливість людини жити в спільноті. Священник, чернець чи черниця повинні бути здоровими фізично, щоб бути здібними виконувати свою місію: “Проповідай слово, наполягай вчасно і невчасно, картай, погрожай, напоумлюй із усією терпеливістю та наукою” (2 Тим 4,2).

По друге, людина повинна бути готовою, щоб жити священницьким чи чернечим життям. Мова йде не про бажання, а про те, що молода людина повинна бути переконана в

своєму виборі, розуміти, що таке життя не є легким, але саме воно є її життям, саме там її чекає Господь.

По третє - підтвердження твого вибору відповідальними за тебе особами, перш за все, твоїм духовним наставником.

Щоб розпізнати волю Господа потрібен час. Так само, як ти не можеш відразу розпізнати свого приятеля, так і з вибором священницького чи богопосвяченого життя. Здавалося б ти такий самий, як і всі інші люди, але придивившись уважніше, можна побачити, що ні. Ти відрізняєшся від інших, бо не належиш цьому світові. Найважливіше в богопосвяченому чи священницькому житті – це безмежна любов і віра в Бога.

Ти займаєш місце Христа на землі. Він начебто позичає тобі свої вуста, свої думки, своє серце, себе самого, щоб мати змогу діяти на землі.

9. Священство

Багато молодих людей, зустрічаючи Христа, ставлять йому запитання: „Де живеш?” (Йн 1,38). Відповідь Ісуса є завжди однаковою: „Ходіть і подивіться”. І багато хто потрапляє до брами семінарії, щоб за нею знайти відповідь на захоплююче і водночас важке запитання: „Чи маю я бути священником”? І більшість з них залишається, бо чує і розуміє, що це кличе Христос. Отож набуває впевненості та доходить до повної самовіддачі. Священство є тайною. Тайною зустрічі двох вільностей: вільності Бога, котрий безупинно кличе, і вільності людини, котра відповідає або ж і мовчить у відповідь на це покликання. Священик - це той хто спроможний зректися заснування власної сім'ї, для того, щоб кохати Христовою любов'ю кожену зустрічну людину. Це той, хто є покликаним любити тих, котрих ніхто не любить і котрі не спроможні любити навіть самих себе. Він творить спільноту любові, в котрій сильні допомагають слабким, здорові - хворим, радісні – сумним, а багаті - бідним. Це той, хто приводить людей до Христа і допомагає їм думати, а також любити й молитись так як і він сам. В обличчі великих страждань сучасної людини, щораз нагальнішою стає потреба проголошення Євангелії милосердя і свідчення про неї. А яке ж велике значення мають ці покликання до священства і до богопосвяченого життя для вічного спасіння людей! Бог невпинно об'являється як Отець та заступник саме тим особам, котрі словами й вчинками, а часом навіть мучеництвом засвідчують, що посвятили себе цілковитій службі братам. Це відбувається по різному. Неоднаковим є також і час, коли майбутній клірик розпочинає думати про свою життєву дорогу: “Вірний Бог, що ви через Нього покликані до спільноти Сина Його Ісуса Христа, Господа нашого” (1 Кор 1,9). Ці слова відгукуються в серці кожного християнина, що вже більше як 2000 років засвідчують зустрічі з воскреслим Христом. Вони в особливий спосіб є близькими всім тим, котрі стали робітниками в винограднику Ісуса. Бог скерував до кожного з них своє запрошення, кожного з них він покликав по імені, щоб той залишив усе і пішов за ним. Священницьке покликання є доволі складним процесом і безустанним духовим зростом. Тому власне, вимагає воно певного часу і місця, щоб могло дозрівати і принести рясні плоди. Такі умови для проростання євангельського зерна якраз є в семінарії. Саме тут молоді юнаки проникаються Богом і намагаються щоразу глибше пізнати його волю, а отже вкорінюються в Богові та Церкві. Священик - це людина, котра від моменту свячень запустила в Церкву таке глибоке коріння, що вже ніхто не взмозі його вирвати. Він віддає себе повністю на службу цілому Божому народові. Це покликання є особливим, тому що воно є уподібненням до Ісуса Христа. Христос вкорінився в Таїнствах, в дарохранительниці для людей, щоб ті могли його завжди знайти і пізнати. А Священик - вкорінений в Церкві. Там можна його зустріти завжди. Якщо не розумієш Церкви, то не розумієш також і самого покликання до священства. Адже юнаки, вступаючи до семінарії, приходять туди з невеликим багажем знань та відомостей, маючи свої вади та недоліки. А мета семінарійного навчання – це створення з них другого Христа. Все це говорить про те, що в семінарії кожен змінюється за прикладом Христа і має стати добрим пастирем - таким як він. Все життя священника повинно бути невпинним прагненням зростання до цього взірця. А, власне, з цим навчанням і пов'язана відповідна переміна та загартування людини. Саме Христос є таким прикладом, Вихователем і міццю. Ця сама особа перед семінарією є іншою людиною, має меншу духову міць, ніж після того, коли

пройшла відповідний курс навчання. Це було так само і з Апостолами. Спочатку вони нічого не розуміли з навчання Христа і багато учнів відійшло, бо вони були здивовані Його словами. Пізніше, коли відбули навчання біля Господа, котрий їх покликав, коли отримали Духа Святого то стали зовсім іншими людьми: мужніми і ревними соратниками Христа, котрі не злякалися померти для Господа. Кандидат до священства в Україні проходить принаймні семилітнє семінарійне навчання; а ордени і чернечі згромадження - мають власний розклад навчання згідно правил та устрою чернечого життя. Слід завжди пам'ятати, що це навчання є часом великого вдосконалення та розвитку. І не можна, якщо ти покликаний, міряти своє священство, чи чернече життя мірками сьогодення і своїм, ще дуже невеликим досвідом. Бо в навчанні людина починає співпрацювати з Христом, уподібнюється до нього. Кажуть, що семінарія - це вищий учбовий заклад де навчання закінчується ступенем магістра богослів'я. Це правда. Але навчання в семінарії відрізняється від будь якого іншого учбового закладу. В основі світських учбових закладів перш за все стоїть завдання - викласти і перевірити знання. Студент повинен опанувати матеріал і своєчасно здати його. Якщо він це виконує, то прямує до фіналу. В семінарії все по-іншому, бо навчання здійснюється в чотирьох площинах. Перш за все – становлення людини: сформувати зрілу людину, надолужити недоліки в її вихованні і минулому житті. По-друге: це виховання духовності, де семінарист вчиться бути близько з Христом, мандрувати за ним як за Вчителем. Це вдосконалюється через: життя святими Таїнствами, молитву, духовне наставництво, аскезу, та наслідування Христа. Третя площина, це інтелектуальне навчання, тобто філософсько-теологічне - з семестрами, уроками, вправами, екзаменами. І четверта площина пасторальна: Тобто приготування до того, щоб бути душпастирем, місіонером. І хто буде самовіддано співпрацювати з Богом то неодмінно дійде в цьому навчанні до того, щоб стати добрим і чуйним душпастирем, місіонером, ченцем. Під час навчання в семінарії «нехай алюмни вчать жити згідно прикладу Євангелія, зміцнюватися в вірі, надії та любові, щоб практикою цих чеснот виробили в собі духа молитви. Осягнули силу й зміцнення свого покликання. (Декрет про священницьку формацію н. 9.)

Суть покликання до священства

«Один професор історії зазвичай оздоблював свої уроки такими вигуками: Священики є ні до чого! Від віків вони ненавиділи знання, турки, бо любили завжди морок і темноту». Одного разу після уроку підійшов до нього студент, добрий і здібний хлопець, котрий не дозволив себе так легко задурманити та й промовив:

«Пане професоре! Чи не був би пан такий добрий розвіяти мені декілька сумнівів, котрі мною заволоділи відтоді, коли слухаю ваші лекції?

Чому б і ні, любий приятелю! Дуже охоче. А про що йдеться? Лише декілька запитань, пане професоре! Хто зберіг для нас справи старих класиків? Чому не зникли вони, за часів середньовіччя коли варварством був залитий весь цивілізований світ?

Лише монахи врятували їх, переписавши в своїх монастирях і в такий спосіб зберегли їх для нас. Монахи?

Так, монахи, і особливо бенедиктинці.

Ох, ці ж священики! Отже, це вони переписали старі кодекси і в такий спосіб для нас їх врятували! Повинна ж бути дуже велика і важка праця. Та, власне, жоден з них не дістав сухот серед цього біологічного пилу?

Не інакше!

Чи правда те, що було так, що державні мужі не вміли навіть підписатися? Дивні справді часи! І дивні, дійсно, ці монахи, що мали бажання переписувати літеру за літерою з Лівіуша, Цезаря, Цицерона, Віргіліуша ітд. А як ці кодекси виглядають? Старанно писані, наче мальовані, - а ініціали? Це дійсно справжні шедеври! Що то за священики!

За хвилину знову інше питання:

Чи це правда, що без них не мали б ми також ні Колумба, ані Васко - де - Гами? Тому що один якийсь монах Фра Мауро, як кажуть, намалював в 1450 році славу карту, котрою, власне і скористався Колумб.

Так. Це правда, але таку карту міг би намалювати хто завгодно.

Звісно! То чому б лише священикам мали приходити в голову такі думки? Читав я також пане професоре, що замість незграбних римських цифр, один папа ввів в арифметиці арабські цифри. Це Папа Сильвестер II. А міг би це вчинити і хтось інший! Ну що ж, коли папи завжди і скрізь пхалися наперед! А ще говорять, що лінзу і телескоп також винайшов якийсь священик. То може це неправда? Священики завжди люблять собі присвоювати різні речі! Ні, це правда. Францисканець Роджер Бакон винайшов ці прилади.

Ох, той проклятий Бейкон! Коли він, власне, жив?

Помер в 1294.

А ще щось! Це ж це першим саме священик довів, що сонце стоїть а земля обертається?

Так. Це був Микола Коперник.

Перепрошую пана професора. А чому вік, в котрому знання, мистецтво і література розцвітали найбільше, називають золотим віком папи Лева X?

А тому, що папа Лев X був дійсно протектором вчених і митців того часу.

Що папа був протектором цивілізації?

Ой здається мені, хлопче що ти з мене насміхаєшся!

Та ні! Це все лише припущення! Охоче я цим священикам прилаштував латку, котрі завжди були заторможені, але ж ці сумніви не дають мені спокою. Чи це правда, пане професоре, що перші безплатні суспільні школи створив Де-ла-Саль?

Так, дійсно, Француз Де-ла-Саль.

Священик?

Священик! І першим, хто опікувався глухонімими, був теж священик, іспанець священик Педро-де-Понце, а вже після нього Епее?

Нехай вже Пан не гнівається, але пане професоре! Чи я в цьому завинив, що священики в історії не давали їй спокою? Читав я ще й таке, що монах Бертольд Шварц винайшов порох, монах Гуїдо Д'Ареззо – шкалу і основи правил науки по гармонію, монах Тегерус в Баварії ще в 1000 році винайшов малярство на склі, Єзуїт Кавалієрі (1747) - поліхромію, єзуїт Сеххі – спектральний аналіз...

Досить вже! Тепер добре бачу що насміхаєшся з мене!

Правда, правда! – перший громовідвід не був винайдений Франкліном, а зробив це в 1754 році монах Премонстратенсів настоятель Прокоп Дівіш! Про це згадує навіть Куршер в своїй науковій праці!

Мовчи, базіка!

Найбільшим знавцем мов наших часів був кардинал Меззофанті!

Ти знедолучий!

О ні! Скоріше всього таким був найславніший палеограф XIX століття кардинал Мур.

Годі вже! Вистачить цих дурниць! Тепер іди від мене!

А в якому напрямку? Може ще пану розповісти про диякона Флавіо Джоя. Адже він дуже вдосконалив компас ще в 1300 році!

Чи ти була зовсім здурів і маєш розпечену голову!

Якби ж загорівся, то мусіли б прибути пожежники і з шлангів гасити полум'я! Доречі, пожежні шланги винайшли першими білі монахи цистерси, а паризькі капуцини були аж до XVII ст. охоронцями вогню в Парижі!

Якщо не замовкнеш то худко вилетиш!

Може в повітря? Правда! Бо першу повітряну кулю винайшов ще раніше на 60 років за Монгольфера монах Бертольд Гусман, котрий в 1720 році перед цілим португальським двором піднявся в повітря. Чи пан шукає чого? Окуляри? Їх також винайшли священики! Окуляри винайшов в тринадцятому столітті домініканець Олександр Спіна! Чи пан куди поспішає, що так споглядає на годинник? Годинник це також винахід священиків! Перший годинник винайшов церковний літописець Кассіодор (505 р.), вдосконалив його - Герберт, а згодом і папа Сильвестер II. І перший астрономічний годинник зробив опат Ричард Віллімфорд в 1316 році.

Ну а тепер вже йду! Але ж дивіться – горять газові лампи.

Ще лишень слівце, пане професоре! Мабуть же пан знає, що газове світло винайшли єзуїти. Достеменно, саме вони! Так в 1794 році першим в Англії був Стоніхурст, а єзуїт Дунн у 1815

році в Престоні відкрив перше газове товариство. До побачення, пане професоре! А що, велосипед пан також має? І його винайшов священик - Петро Пінатон, котрий вже в 1845 році їздив на своєму двоколісному!... Ще раз перепрошую! Але правда залишиться завжди правдою і лише правду повинні проголошувати дослідники історії!"¹

Цей хоч трохи й кумедний приклад говорить про велич і красу священницького покликання і ту гігантську роль яку відіграли священики в історії. Але запитаймо себе більш конкретно, що є головним завданням священика? Чи можливо таким завданням є вчити інших? Радити їм? Потішати їх? Молитися за них? Ці всі прояви священницького життя є досить важливими, але вони ще не становлять самої суті священницького життя. Всі ці функції, що є проявом священницького життя, як навчання інших, як втіха та розрада, можуть бути виконані також і через інших людей. Обов'язком усіх є навчати, втішати, радити, молитися за ближніх. Отже ці названі дії, як вчинки милосердя, не вимагають спеціального таїнства священства. Вистачить наданої через Христа участі у вселенському священстві. Особі священницького покликання не властиве також і те, що він має бути людиною якось особливо посвяченою Богові. Інші люди в тому числі також і не лише чернечі особи, посвячуються Богові в особливий спосіб, зовсім не будучи священниками. То якою ж повинна бути особа священницького покликання? Священик – це той, хто покликаний, щоб стати другим Христом, в більш гибинному значенні ніж звичайний християнин. Це здійснюється в такий спосіб: через особливу дію Таїнства Священства та через виконання відведених функцій в службі для Христа в Церкві, і звісно, для освячення Божого люду. Священик закарбований нетлінним знаком Таїнства Священства, він є покликаний, щоб утримувати, зміцнювати і оживляти на землі таїнственну присутність і діяльність воскреслого Христа. Адже він є видимим, людським знаряддям Христа, котрий перебуває по правиці Отця і водночас навчає, а також керує своєю Церквою, оживляючи її своїм власним прикладом. Христос діє лише через вибраних і намащених Святим Духом священиків. Що ж означає стати священником Христа назавжди? Адже Бог нічого не робить на половину. Відноситься це також і до таїнства священства. Яке б не було покликання священика в Церкві, чи буде воно в чинній службі, чи в контемпляційному ордені, воно всеодно має бути очищене через вогонь випробувань. Цим вогнем є вогонь любові, в якому душа священика має стати єдиним цілим з душею і Особою Христа. Гідність христового священства викарбувана в глибині душі його людської плоті, в часі посвячень, і мусить розлитися на все його життя. Христос - Священик, Христос - пожертвований Отцю на хресті, котрий має проявитися в житті священика, та і в цілому його діянні. Цим очищаючим вогнем для священика є любов до інших людей. Священство - його служба. Вона є його життям і його життя є його службою. Саме служба говорить йому про те, яким він повинен бути, коли стане слугою своєї отари. Принаймні, так це підтверджує один зі священиків: "Для мене священство є Божим закличком, щоб бути кимось весь час шукаючим, а разом весь час очікуючим. Цих два поля створюють в мені стан безперервного напруження: шукати і очікувати іти але і сидіти. Весь час мушу виходити навпроти людських справ, ухилити двері їх помешкань і сердець, бути з ними кожного дня. Шукати їх на різних дорогах і в закамірках. Збирати розпорошених, лінивих і впертих. Важкі і дуже втомлюючі відвідини сімей в часі різдвяного душпастирського візиту, в часі вдіяння таїнства хворих, а також звичайні відвідини, бо дитина не ходить на релігію. Я повинен так само очікувати людей, не лише їх шукати. Намагаюсь бути в сповідальниці, в катехетичному залі. Стараюсь там чекати людей. Мушу на них чекати щоб коли придуть застали мене. Це рибак має чекати на рибу, а не навпаки". (Священик 39 р.) Грунтовною основою життя священика повинна бути смиренність, що є беззаперечною умовою того що він має дійсно гідно служити. Для священика «бути як Христос» означає, не лише з хресного освячення, але і з того факту, що він є покликаний в дуже особливий спосіб, щоб представляти Його; саме його життя є відбитком великої місії, яка йому довірена – служити Церкві в ім'я і в заступництві Христа. Він повинен намагатися силитись наслідувати і відтворювати в собі завжди ідеї Христа котрий віддав життя своє заради спасіння всього людства.

---

¹ „Rycerz Niepokalanej 12'97, ss. 448-449.

Головні завдання

Вони відносяться як до особистого священницького життя, його праці, реалізації священницької святості, так і всіх його зусиль та старань в службі для Христа в його Церкві і для спасіння Божого люду. Священик осягає святість через вірність своєму покликанню. Реалізує її через проголошення Євангелії і виконання всіх літургійних обрядів а особливо тих, котрі пов'язані із здійсненням Найсвятішої Жертви.

1. Проголошення Євангелії

Проголошення Євангелії належить до головних завдань священницького покликання. Воно зобов'язує священика, щоб проголошуване через нього слово не було його власним, а лише - Євангелією, тобто - словом Христа. Не може священик проголошувати своєї власної науки або чисто особистих поглядів. Його слово повинно бути тільки виразом вчення Христа, котрий його обрав та послав до Божого люду. Діяльність священика спирається на священну владу, втілену в Ісусі Христі, а також на самовіддану працю задля блага людей. У цьому і полягає велич покликання священика не лише як пастиря, але і як людини. Священик від моменту свого освячення перестає бути приватною особою. Він повинен віддавати весь свій час тим, до котрих його покликав Христос. Але він також мусить бути і людиною великої молитви, щоб як говорить св. Апостол Павло, іншим проголошуючи Євангелію самому не бути відкинутим. Без докладання особистих зусиль до свого внутрішнього життя ще не один раз в священницькому житті може загубитись те, що варто було б врятувати і в інших. Праця в сповідальниці, проповіді в катехетичному залі мусять бути також доповнені і особистою молитвою на колінах перед Господом Богом.

2. Виконання літургійних обрядів

Виконання літургійних обрядів становить другий, після проголошення Євангелії головний обов'язок священницького покликання. А обидва разом вони взаємно доповнюють один одного і повинні розглядатися у об'єднаній спільноті. Євангелія, проголошувана через священика є словом Божим, котре має особливу міць. Слово Боже є словом спасенним. Воно не лише повідомляє – воно ще й рятує, а отже ніколи не буває безплідним. Ця спасенна сила Євангелії найповніше об'являється в літургії. Літургія є втіленням сказаного, що виконується через Христа і продовжується після зіслання Св. Духа як Божого плану спасіння, котрий є продовженням в Церкві того, що здійснив Христос через свою Пасху. В літургії під заслоною видимих і невидимих знаків, якими є святі таїнства, сам Христос продовжує справу спасіння через послугу священиків, котрі виконують ці обряди. В літургії таїнств і Євхаристичної Жертви Христос освячує і рятує людину у спільноті Церкви та Містичного тіла свого. А людина відповідає на цей дар освячення і спасіння тим, що віддає Богу - Отцю через Христа в Церкві найвищий гімн прославлення і величі. Отже літургія є продовженням єдиного і найвищого священства самого Христа. Священик виконує ці літургійні функції не власним іменем і міццю, а саме міццю Христа і в його ім'я. Саме завдяки цьому літургійна обрядовість, як чинність самого Христа має велику спасенність. Через це священик, котрий виконує літургійні обряди сам освячується подібно до тих, для кого він виконує цю функцію. Але відправлення Святої Служби для нього має бути більш плідним, ніж для всіх інших учасників, бо він вділяє таїнства і здійснює Євхаристичну Жертву, а отже повинен значно відрізнятись більшою святістю від всіх інших. Це досягається повагою до його покликання, суттєвим завданням котрого на цьому світі є збереження дару святості і освячуючої сили єдиного священика - Ісуса Христа. Служба Божа є найбільш важливою подією священницької послуги. Вона становить найбільший дар в межах цієї послуги, для котрої священик має покликання через Христа. Це є дар а водночас і завдання, котре ніхто інший не може виконати. Цю владу він отримав безпосередньо від Христа для побудови Церкви і Його Містичного Тіла.

Особа священника завжди повинна бути в постійній готовності для служіння Христу, його Церкві. Ця служба має особливий характер - вона є продовженням священницького посланництва самого Христа. Усвідомлення величчя священницького покликання не дозволяє йому забути ким він є як людина. Священик не може не відчувати в своєму серці співчуття до грішників. Він повинен мати також ревну любов, котрою Святий Дух нищить людські гріхи. Покликання священника зобов'язує його боротися з цим ворогом, тобто гріхом. Не можна йому ніколи піддаватися зневірі перед перешкодами, непевністю, страхом, сумом. Це є виконання ролі самого Христа, котрий через священника продовжує справу спасіння та освячення людей. Залучений до цієї справи священник не може ухилитися від боротьби з гріхом, як в самому собі, так і в тих, до котрих його послав Христос. Це боротьба, в котрій він наодинці не може перемагати і дозволяє щоб сам Христос воював в ньому з неприятелем. Він здійснює цю боротьбу на вибраному ґрунті не сам, а через Христа. Тим ґрунтом є гора Кальварії і дерево Хреста. Священство - праведне, священство - службене, воно вимагає особливої віри, особливого зібрання всіх душевних і фізичних сил, своєрідного усвідомлення власного покликання. Кожен священник і юнак покликаний до священства повинен на колінах дякувати Христові за цей дар. „Що ж віддам Господеві за все, що мені висвідчив? Піднесу чашу спасіння і візв'язу ім'я Господнє” (Пс 116, 12-13). Ці слова є молитвою одного зі священників котрий говорить такі слова: „Коли це розважаю перед тобою мій вчителю, відчуваю у серці вдячність за таке взнесле покликання, за таку велику довіру... Але заодне мене огортає смуток і тривога. Бо чи ж можу сказати, що усе вже зробив, щоб мої уста гідно і плідно проголошували твою святу Євангелію? Прошу тебе, отже, дозволя мені сьогодні більше до тебе належати ніж вчора, а завтра ще краще Тобі служити ніж сьогодні. Тепер, отже, дай мені пізнати мій Боже, що повинен я сказати тим, пастирем яких ти мене поставив. Поможи мені зрозуміти їх потреби, застерегти їх від загрожуючої небезпеки. Вчини так, щоб не керувало мною бажання сподобатись їм чи їх прагненням, щоб я не проголошував їм людської мудрості, лише твою мудрість, котра вписана в Хрест. Розтлумач також своєю благодаттю мій розум, щоб знав, як я маю до них промовляти, щоб твоє слово було зрозумілим в моїх устах і щоб принесло плід в душах твоїх вірних”. (*Священик, 34 роки*).

У відгук на слово священника сам Христос стає поміж людьми, еднаючи їх в святому Дусі у правдиву спільноту вівтаря. Покликання до священства має лише тоді певний зміст, коли увіковічує в світі жертву Хреста, коли є вмиранням на хресті разом з Ісусом і з любові до тих, котрих Бог хоче врятувати через священників. Христос запрагнув, щоб батьківський дар священства перейшов і на людських синів. Отже священство є великим даром Спасителя для роду людського. У священницькому покликанні втілюється справа Христа. Священство є великим даром для того, кого Христос творить другим Христом: “Бо ми співробітники Божі, а ви Боже поле, Божа будівля” (1 Кор 3,9), призначеним для людей через те, що належить до Бога: “Отже, біймося, коли зостається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас спізнився” (Євр 5,1). Цей дар такий могутній, що переважає над усіма можливими здобутками землі і навіть дар життя не можна з ним порівняти. В такий спосіб ми не маємо права навіть говорити про жертву з життя для Христа. Ми навпаки повинні говорити лише про великий дар Бога. Наслідування Христа від самого моменту покликання відображає все його життя біля особи Вчителя і Вождя. Відтоді священницьке життя стає христоцентричним: очі стають звернені до Господа, вуха дослуховуються його голосу в душі, долоні спочивають в його благословенних долонях, як під час освячень в долонях єпископа. Щоб так наслідувати Христа, котрий веде священника до Отця, потрібна жертва. Необхідно покинути все те, що зв'язувало тебе до цієї миті, що тримало на власних дорогах, що постійно віддаляло від Отця; Потрібно віддатися Богові, повністю зв'язати з ним своє життя, щоб лише за ним ходити. Ще від тиверіадських рибалок Христос вимагав цього відречення, хоч і не відразу вони відмовились від батьківської оселі, човнів та рибальських снастей. Але коли прийшла година величного покликання і заклику: „Ходіть за мною, а вчиню вас рибалками людей”, то тоді вже не вагалися. Слова Христового заклику живуть і понині і є виразом манірних почуттів Бога, котрий хоче мати біля себе учнів, апостолів, послідовників і приятелів,

таких як цей 26 - річний молодий священник, з серця якого линуть такі слова: „Моє життя варте стільки, скільки в ньому є Христа. Для нього сиджу нераз по кільканадцять годин в сповідальниці з біллю голови, для нього стараюсь порозумітись з глухою бабусею і не знаючим підстав молодим інтелігентом. Для нього читаю, дивлюсь телевизор, роблю все, щоб зрозуміти головні людські проблеми, щоб моя наступна проповідь була більш зрозуміла в житті, більш переконлива. Для нього піду через хвилину до катехетичного залу, а ввечері стану на коліна в каплиці і віддам йому усі справи дня”.

10. Богопосвячене (чернече) життя

Кожен із нас має в житті місце призначене нам Богом і власну дорогу, котру мусить пройти. Часто ми не усвідомлюємо собі, що Бог стоїть біля нас, а тому весь час шукаємо його, навіть тоді, коли про це навіть і не здогадуємося. Коли я зустрічаюся з молодими людьми на різних молитовних зустрічах молоді, таких як, наприклад, в Житомирі чи Хмельницькому, котрі бачать багато різних братів і сестер зодягнутих у різноманітний чернечий одяг, то вони задають питання: як це сталося, що вибрали саме цей, а не якийсь інший орден? Що це є – «покликання до богопосвяченого життя»?

Покликання до богопосвяченого життя це не красензавчий туризм, це запекла боротьба в ім'я того, щоб ти мав Божу подобу в собі і в інших, це не суспільний аванс і вивищення, але це - готовність до служіння для спасіння світу. Це також і не миттєве навернення інших, але це - невпинне навернення і переміна самого себе. Це пошуки в своєму житті слідів Бога, котрі присутні там вже давно. Хто почув слова Ісуса котрий промовляє: «залиши все, а потім іди і наслідуй мене», той зрозумів що все мусить залишити. В загальні це мала річ і стає безінтересовним напроти усього царства, що він хотів би наслідувати. Він бере участь в якийсь спосіб в досвіді апостола, для якого відкриття Христа і його посідання йому усе інше видається як непотрібне сміття. І як той, що знайшовши скарб вважає нормальним і логічним продати усе, щоб його здобути.

Від самого початку зустрічалися в Церкві люди, котрі відчували покликання до життя згідно з Євангелією, і щоб краще виконати це завдання вони єдналися, створюючи ордені і чернечі зромадження. Роль чернечих зромаджень – надзвичайно велика. Це саме вони, дослуховуючись до добрих натхнень Святого Духа та дякуючи вірі і вірності в покликанні, вчинили великі діла. Чернече життя надзвичайно сприяє ще ревнішому наслідуванні Христа, котрий є першим взірцем для ченця. Адже воно представляє Церкву, котра відповідає Христові і є в ченці, що живе даром євангельських порад, як вираз своєї вірності йому. Як слушно заявляє Катехизис Католицької Церкви, н. 916: «Стан посвяченого життя виявляється, таким чином, одним із способів «глибшого» посвячення, яке вкорінене в Хрещенні і цілковито посвячує вірного Богові. У житті, посвяченому Христові, вірні під натхненням Святого Духа постановляють у досконаліший спосіб іти за Христом, віддатися Богові, якого вони полюбили над усе, і, прямуючи до досконалої любові на службі Царства, самим ставати його ознакою і проповідувати в Церкві славу майбутнього віку». Чернече покликання крім того є виразом спрямування, щоб залучити вибрану особу в свою фому існування з метою запровадження її вічною в історії. Чернече життя народжується з народу і для народу: «Оскільки Божий Народ не має на землі постійного міста, то (цей чернечий стан) (...) показує теж всім віруючим наявність уже в цьому світі небесних благ і засвідчує нове і вічне життя, здобуте Відкупленням через Христа; а також він звіщає майбутнє воскресіння і небесну славу» (ЛГ 44). Богопосвячене життя належить нероздільно до життя і до святості Церкви. Без богопосвяченого життя Церква не була б вповні сама собою (ЛГ 44). Богопосвячене життя є пропозицією форми життя Христа: «Монаше життя походить з таїнства Церкви. Воно є даром, що його Церква отримує від Господа свого і пропонує як сталий стан життя для вірного, покликаного Богом, у виконанні євангельських рад. Так Церква може одночасно виявляти Христа і визнавати себе нареченою Спасителя. Монаше життя покликане, щоб у різних формах виявляти Божу любов, виражену мовою наших часів» (ККЦ 926).

Є різні чернечі ордені, котрі сформувалися на протязі віків, як відповідь на нагальні потреби Церкви. В Харизмах ченці і черниці наслідують Христа котрий молиться, навчає,

допомагає хворим, в'язням, покинутим. В чоловічих згромадженнях більшість ченців приймає священницькі освячення, але є також група, що їх не приймає, вирішуючи бути чернечми братами. Частіше поділяється на ордени замкнуті, тобто клаузурові і відкриті, тобто апостольські. Замкнуті – перебувають всередині монастирського муру і ніколи не виходять поза його межі. Вони, перш за все, віддаються цілком молитві, роздумам і здійснюванні Божого культу. В діючих орденах особи віддаються апостольству і різним справам, котрі відповідають їх харизмі: це опіка над хворими, в'язнями, місійна діяльність, душпастирство безіменних, глухих, поширення культів і молебнів. На протязі віків щоразу повставали все й нові чернечі спільноти як відповідь християн на обставини життя, котрі змінювалися і приносили їх вірі щоразу нові заклики. Орден прагнуть бути взірцем у Церкві. Окремі чернечі спільноти ставили собі досить благородні завдання, котрі згодом стали їх розпізнавальним знаком, наприклад, молитва і турбота про літургію, проповідання, опіка над хворими, виховання молоді. Назви деяких спільнот походять від імені засновника, напр., бенедиктинці, францисканці, домініканці. Численні засновники орденів почитаються святими. Засновник є блискучим проповідником Ісуса, котрий для нього є найліпшим взірцем і вчителем. Його життя – яскраве відображення і втілення живої Євангелії. Засновник безперечно втілює ідею, особистий принцип і присвятив цьому все своє життя, водночас він страждає і свідчить. Засновник також є пророком, котрий в ім'я Бога спонукає Церкву до рішучих ініціатив, нововведень та оригінальних ідей. Цьому сприяє глибокий внутрішній досвід Бога. Святий Дух надихає їх харизмою, котра є чимось досить стабільним, але водночас і динамічним. Вона - як те зерно, що кинуте в благодатний ґрунт. Саме в цій рухливій вірності і полягає оригінальність чернечого згромадження, щоб повторити в конкретному теперішньому часі ту саму дорогу, котру засновник пройшов у свій час. Ченці повинні почувати себе як реальні продовжувачі справи свого засновника, так начебто він через них діє, живе і поширюється, розсіваючи через них власний дух і розвиваючи харизму, що отримав від Бога. Харизма є чимось дуже суттєвим в богопосвяченому житті. Вона є елементом, що становить характерну рису даної спільноти або особи. Вона може бути також пов'язана з якоюсь правдою віри, наприклад, із св. Трійцею, з Пресвятою Дівою Марією, Євхаристією, Божим Словом, подією з історії спасіння, а також послугою чи прикладом, який залишив святий покровитель або ж засновник. Поряд із різноманітними формами посвяченого Богові життя «існують товариства апостольського життя, члени яких без монаших обітів реалізують апостольську мету свого товариства, живучи побратерськи у спільноті; згідно з власним способом життя прямують до досконалості в любові через дотримання уставів. Між ними є також товариства, члени яких приймають євангельські ради згідно з їхніми уставами» (ККЦ 930).

Перед чернечими орденами щоразу відкриваються нові місця праці. З'являються нові завдання і нові заклики. Потрібно більше людей, до праці в лікарнях, з наркоманами, впритулках з бездомними. Можливо саме ти й шукаєш цю спільноту котра захопить тебе чимось новим і незвіданим. Віддаючи сповна своє життя Богові, тобто укладаючи з ним своєрідний обіт євангельських рад ніколи не забувай, що це є особливий дар. Це віддача всього. Через життя обітами можна в особливий спосіб допомогти іншим. Достеменно те, що ми не знаємо ціни душі. Отже якщо, тебе кличе Бог на цю чудову дорогу Богопосвяченого життя то тебе чекає дуже довга дорога. Твоє покликання мусить бути добре усвідомлене, з'ясоване, переконливе, щоб ввійти до цієї «обіцяної землі» яку для тебе приготував Бог. Наше найліпше добро може бути знайдене лише в Ньому. Бог дарує тобі в Христі руку: «І не вподібнюйтеся до цього світу, але переміняйтесь обновленням вашого розуму, щоб ви переконувалися, що то є воля Божа, що добре, що вгодне, що досконале» (Рим 12,2). Немає справжнього Богопосвяченого життя без відречення себе і згоди на віддану працю і терпіння. Християнство є релігією Хреста, бо саме він стоїть в центрі нашого покликання. Вхід на дорогу покликання означає його цілковите прийняття. Тільки при виконанні цієї умови дана постанова має смисл. Тільки Бог надає зміст цій формі життя. Чернець - це така особа, котра живе в конкретній чернечій родині, дотримується устав цього ордену і живе згідно з обітами. Приготування до вступу до такої спільноти триває декілька років. Кандидат є прийнятий насамперед до преновіціату, котрий є часом розпізнання покликання. А вже після його закінчення йде до новіціату – часу випробування наприкінці якого складає перші обіти, в котрих зобов'язується

жити згідно з чернечими уставами. Ці обіти складаються спочатку лише на рік, потім протягом декількох років поновлюються а згодом вже складаються назавжди. Для цього вже необхідно чітко знати те згромадження до якого ти бажаєш вступити. Знати його зміст існування, ідеал життя: стиль спільноти, специфіку служби. Позаяк лише тоді зможеш впевнено розпізнати свою дорогу. Той, хто, наприклад, щиро бажає жити в спільноті, вже не може вибирати собі таке Згромадження в котрому спільнотивий вимір є досить звужений. Адже є такі особи, що постійно живуть в безженстві, можливо навіть з обітами, але вони не надаються до богопосвяченого життя.

Суттєві елементи богопосвяченого життя

Спільноти богопосвяченого життя як і саме життя присвячене Богові, існують, достеменно, ще від зародження християнства. Існує з самого початку Церкви як те палаюче вогнище. Слово «богопосвячена» означає те, що ця особа є цілковитою власністю Бога. Вона стає відрізаною від цього світу і належить до іншої дійсності - до Бога, бо залишається віддана лише тільки Господу. І це є суттю богопосвяченого життя – цілковите поєднання з Ісусом. Таке життя передбачає беззаперечне посвячення Богу у виїнятковий і своєрідний спосіб. Саме йому жертвується цілком і повністю своє існування. Переконливим доказом є ним залишення світу, всіх його прагнень, амбіцій і турбот, щоб жити не лише для Бога, але також в Ньому і з Ним, і це не протягом декількох років, але назавжди. Що ж означає ця відмова від світу, щоб жити не лише для Бога, але також з ним і в ньому? Якщо всі люди в Церкві є покликанні до святості, то чи залишення цього світу не означає чогось лише другорядного? Найголовніше завдання богопосвяченого життя – це робити видимими величні діла, які звершує Бог у тендітній людській природі покликаних осіб. Своїм перевтіленим життям, здатним зачарувати світ, вони більше, ніж словами свідчать про ці дивні діла. На подив людям вони розповідають про чуда благодаті, що їх Господь довершує в душах тих, кого Він любить. Якщо богопосвячена особа дозволить Духові привести себе до вершин досконалості, вона цілком зможе взивати до Бога: „Бачу красу Твоїї ласки, вдивляюсь в її блиск, а її світло відбивається в мені”. Таким чином богопосвячене життя стає одним із тих видимих слідів, що їх залишає в історії Пресвята Трійця, щоб таким чином розбудити в людей тугу за привабливістю божественної краси (ВК 20). Життя в таких спільнотах базується на трьох євангельських радах, котрі виходять із Євангелія, від самого Ісуса Христа. Вони мають допомагати людям бути цілком вільними як для Бога так і для людей, через убогість і послух цілком віддаватись на службу Божого Царства. Хто з віри та любові добровільно живе убого, той виражає своє повне єднання з усіма тими, хто терпить нужду, а також підтверджує дану їм обітницю близькості до Бога. Той хто з цієї самої нагоди відрікається від подружжя і плотського життя вже показує у вірі свою солідарність з усіма самотніми і обездоленими. Той, хто уповаючи на Бога, відрікається від власної міці – свідомо стає в ім'я Бога на сторону слабких, живе з ними і для них. В такий спосіб чернечі спільноти стають живим знаком нового світу що від Бога приходить, в котрому буде очевидним, що всі люди хоч і в різний спосіб досвідчують його любові.

Благодать, котра закликає людину до вступу в монастир вимагає від неї не лише зміни звичного для неї оточення. Адже, чернече покликання мусить одночасно приймати і цілковите внутрішнє навернення. Без нього саме лиш вбрання чернечого одягу не багато значить, якщо навіть і прийняти суворий спосіб життя. Головною ознакою богопосвяченого життя є самотність, відречення і молитва. Але самотність, відречення і молитва повинні мати більш глибоку, виразно окреслену мету. Самотність означає повне відречення від світу, а не лише деякий відхід від нього. Відречення і молитва сприяють шуканню Бога, а не самого себе. Суть чернечого життя належить до тієї категорії, що є внутрішнє, духовне. Монастир, або чернечий дім, має бути душевно і матеріально відірваним від світу, має давати ченцям правдиве життя молитви, і водночас без шкоди для свого духа повинен навчати або обслуговувати декілька парафій. Отже, лише внутрішня переміна, цілковите звернення до Бога, становлять сутність богопосвяченого життя. «У Церкві, яка є наче таїнством, тобто знаком і знаряддям Божого життя, посвячене Богові життя виявляється немов особливий знак таїнства Відкуплення. «Ближче» йти за Христом і наслідувати Його, «ясніше» виявляти Його виснаження – означає

«глибше» бути присутнім у серці Христа для своїх сучасників. Бо ті, хто йде «вужчою» дорогою, своїм прикладом заохочують своїх братів; вони дають прекрасне і чудове свідчення того, «що світ неможливо змінити і принести в дар Богові, не маючи духа блаженств» (ККЦ 932).

Мертон говорить, що чернець ніколи не повинен шукати мудрості поза своїм покликанням. Якщо він це робить, то ніколи її не знайде, бо для нього мудрість полягає в його ж покликанні. Мудрість - це саме життя ченця в монастирі. І знаходить він Бога саме через вірність своєму покликанню, а не через що небудь інше. Мудрість в покликанні і житті ченця утотожнюється з тим щоб мати самого Бога. Богопосвячене життя у своїй найглибшій сутті означає мати Бога і невпинно відкривати його присутність за умови вірності цьому покликанню. Свідома реалізація цього покликання, котре є життям в Богові і з Богом, а не лише для Бога, досягається перш-за-все станом внутрішньої самотності, зреченням себе і духом молитви. Отже, дійсне внутрішнє навернення зовні виражається через послух, смиренність, мовчання, скромність, відірвання від світу через обіт послуху, вбогості і чистоти. Складання обітів без сумніву, становить дуже важливий момент правдивого життя спільноти в монастирі. Чернечий дім, або монастир можна також назвати школою, в котрій чернець вчиться від Бога як бути щасливим. Це щастя полягає в участі людини в житті самого Бога. В цьому полягає глибокий зміст богопосвяченого життя і значення всіх уставів, постів, покут смиренності і праці. Вони стають зрозумілими лише в контексті богопосвяченого життя, прийнятого як тривале, невпинне прямування до Бога всією людською сутністю, думкою і серцем. Всі прояви монастирського життя служать не лише своєрідним нагадуванням, того ким є людина а перш за все - ким є Бог, і звісно, для вдосконалення безмежної любові котра єднає людину з Богом. Треба залишити все, щоб усе в ньому знайти. Саме таким взірцем для наслідування, був святий Франциск – немовби другий Христос. Він цілковито осяяний і трансформований духом Божої любові, став гідним продовжувачем справи Христа.

Діюче богопосвячене життя

Історія богопосвяченого життя це історія спільноти людей, що разом прямують у напрямку до Бога. Чому Бог потребує посвячених йому осіб? Щоб навчити віруючих людей, і навіть тих хто не дуже вірує в його існування ким він дійсно є. А ким же є Бог? Отцем. І це була найбільша новина яку ми довідалися від Ісуса. Він не є Отцем якоїсь однієї родини або окремого народу - він є Отцем усіх нас. Богопосвчене життя існує, власне, для того, щоб показати безмежну любов Отця до усіх без винятку людей. Богопосвячені особи це ті, котрі здатні любити батьківською любов'ю не лише одну родину, а багато осіб, особливо тих хто найбільш самотній і покинутий. Богопосвячена особа для світу є живим знаком того, що Господь, все-таки, постійно чогось вимагає від людей, що він не забув їх. Діюче богопосвячене життя є також зреченням від сімейного вогнища, а перебуваюча в ньому енергія любові цілком належить парафії, школі, лікарні, по догляду за хворими, в служінні убогим, в сердечному опікуванні бездомними дітьми чи людьми похилого віку. Покликаного, котрий залишився вірним ласці цього покликання чекає велика нагорода. Христос запевняє всіх, котрих покликав: «Хто служить мені, хай іде слідом за мною: і де я, там і слуга мій буде. Того, хто мені служить, пошанує Отець» (Йн 12, 26).

Контемпляційне життя

Контемпляційне життя має особливе значення для чернечого життя. Воно є тривалим прямуванням до Бога думкою і серцем. Це прямування до Бога є обов'язком кожної релігійної людини. В житті богопосвячених осіб воно через молитовне життя стає єдиною програмою їх щоденної діяльності. Є головною метою їхнього життя та своєрідним покликанням. Цілковита віддача Богові думкою і серцем є досконалим актом прославлення Бога. Це є свідомо постановою залишення всього задля любові до Бога і відречення від самого себе для того, щоб свідчити, що лише один Бог є найважливішим. лише Він є правдивим життям і ніхто інший окрім нього не може стати стрижнем людського щастя.

Особа посвячена Богові є есхатологічним знаком. Своїм вибором чистоти, вбогості і послуху вона підкреслює тимчасовий характер життя на землі і вказує на іншу дійсність - вічність. Життя такої особи полягає в наслідуванні Христа на дорозі євангельських рад, тобто через життя в чистоті, вбогості та послуші. Євангельські ради – це, передусім, дар Пресвятої Трійці. Богопосвячене життя передбачає те, що довершує Отець через Сина у Святому Дусі своєю любов'ю та своєю добротою. Насправді, “чернечий стан (...) виявляє вищість Божого Царства понад усі земні речі та його найважливіші вимоги; він також показує всім людям незрівнянну велич Христа – Царя та безмежну силу Святого Духа, що чудесно діє в Церкві” (ЛГ 44).

Євангельські ради становлять головну вісь чернечого життя, бо торкаються важливих життєвих стосунків людської особи. Чернечі обіти яскраво відзеркалюють євангельські ради, котрими жив і сам Ісус - чистий, вбогий і слухняний Син Отця. Живучи в повному послуші і чистоті, нічого не маючи на власність, богопосвячені особи приймають найбільш радикальну форму існування – жити згідно Євангелії на цій землі. Такі люди є великим багатством Церкви, котре сприяє розвитку Царства Божого на землі. «Євангельські ради чистоти Богові посвяченої, убожества й послуху, як такі, що засновані на словах та прикладах Господа й поручені апостолами і Отцями, Вчителями Церкви й Пастирями, є божим даруванням, що його одержала Церква від Господа та Його ласкою завжди зберігає» (ЛГ 43а). У вигляді євангельських рад Церква виражає сама себе як продовження Христа, як людське місце, в котрому повнота ласки продовжує бути бажаною. В такий спосіб євангельські ради представляють також і Церкву, котра говорить «так» Христові, що живе і особисто бере участь в своєму священстві. Священик є посередником між Богом і людьми. Серед людей він здійснює функції, що належать Церкві. Проголошуючи євангельські ради, священник розкриває перед людьми їх значення щодо спасіння у Христі «ради, що прийняті добровільно, відповідно до особистого покликання кожного, призводять немало до очищення серця та до духовної свободи, побуджують постійно ревність у любові, а передовсім є спроможні наблизити християнина до того роду цнотливого та вбогого життя, що його вибрав собі Христос Господь та прийняла Його Мати і Діва, що й підтвержене прикладом стількох святих засновників» (ЛГ 46).

Звісно, всі віруючі є покликанні, щоб наслідувати Христа, однак богопосвячені особи є покликані до особливої співдружності з Ісусом та повної самовіддачі. Євангельські ради повинні проявитися і бути обрані як один із способів з'єднання з Ним, що дозволяє продовжувати в майбутньому його існуючий проект, щоб відбити світло і освітити ним увесь світ. Як підкреслює Йоан Павло II: „Богопосвячене життя, закорінене на прикладі життя і на вченні Господа нашого Ісуса Христа, - це дар Бога Отця своїй Церкві за діянням Святого Духа. Через професію євангельських рад притаманні Ісусові риси – дівство, вбогість і послух – набувають посеред світу постійної „видимості” і спрямовують погляд віруючих до того таїнства Божого Царства, яке вже діє в історії, але остаточно виповниться у небі” (ВК 1).

1. Чистота

Ісус про обіт чистоти не лише повчав, але ним сам жив. Як перший священник він не одружився щоб показати зовсім інший погляд на міжлюдські взаємовідносини: «Тоді він відповів тому, що говорив до нього: «Он твоя мати і твої брати стоять надворі, бажаючи говорити з тобою». Тоді він відповів тому, що говорив до нього: «Хто моя мати і хто брати мої?» Вказавши ж рукою на своїх учнів, мовив: «Ось моя мати і брати мої! Бо хто чинить волю мого Отця, що на небі, той мій брат, сестра і мати». (Мт 12, 47-50).

Чистота цнотливих відображає безмежну любов, котра зв'язує три Божі Особи в таїнственній глибині їх життя. Декрет II Ватиканського Собору *Про пристосовану віднову богопосвяченого життя* говорить: «Чистота піднята для небесного царства є знаком чекаючих нас майбутніх дібр. А чернечі особи, що піднімають таку чистоту, пригадують усім визнавцям Христа предивні зашлюбини установлені через Бога, маючі об'явитися в повні в майбутньому світі, міцю яких Церква має Христа як єдиного улюбленця». (ПК 12).

Обіт чистоти – це заключний обов'язок тривання в целібаті. Він, є не лише добровільною відмовою від подружжя і родинного життя, а глибоко усвідомленим вибором Ісуса Христа як єдиної можливої любові. З чистотою також пов'язана і особлива душевна відкритість. Серце, котре цілковито віддане Богові є відкритим і для інших людей. «Я ж хочу, щоб ви були без журби. Хто нежонатий, клопочеться про Господні справи, як подобатися Господеві; а хто жонатий, клопочеться про справи цього світу, як догодити жінці, і він поділений. Так само й жінка незаміжня, і дівиця клопочеться про Господні справи, щоб бути святою і тілом, і духом, а заміжня клопочеться про справи цього світу, як догодити чоловікові» (1 Кор 7, 32-33).

2. Убогість

Обіт вбогості це приєднання до оголошення Ісуса про його вільність, його вибір в домінацію – «бути» над «мати». Це убогість в особі, що зовсім не переймається якимись матеріальними цінностями. Її також не хвилює і сама думка про належність до класу убогих, бо найвищою цінністю для неї є довіра Божому Провидінню. Обіт вбогості зобов'язує богопосвячених осіб до життя сумлінного і працьовитого та досить раціонального користування матеріальними благами. Таке життя допомагає богопосвяченим особам здобувати цілковиту внутрішню вільність через повне відмежування до прив'язання матеріальними речами і звернення своєї уваги на духовні цінності і міжлюдську солідарність. Вбогість означає потребу. В прийнятті вбогості йдеться перш за все про те, щоб через втілення цієї обітницької визволитися від надмірного прагнення чимось володіти – а саме – матеріальними речами. Адже святі любили вбогість, тому що прагнули наслідувати Христа, котрий теж так жив і любив убогих та назвав їх блаженними. Однак убогість сама по собі не є ані наслідуванням Христа, ані визволенням і радісним служінням Богові в безмежній покорі. Саме зовнішнє виявлення вбогості ще не робить вбогим. Часто за нею може ховатися жадібність і спрага до наживи. Інколи ці ганебні риси проявляються найбільше в тих, хто з дитинства зазнав матеріальної скрути і саме тепер відчув справжній смак грошей, чи інших задовольень, які можна натомість отримати. З іншого боку - внутрішньому оголошенню, котре становить суть євангельської вбогості, може імпонувати високий життєвий рівень. Убогість свідчить, що саме Бог є єдиним і справжнім багатством людини. Якщо так жити за прикладом Христа, що „став бідним, буди багатим” (2 Кор 8,9), то вона виражатиме цілковиту віддачу самого себе Господеві, який уособлює водночас три Божі Особи (ВК 21).

3. Послух

Через обіт послуху богопосвячені особи зобов'язуються підпорядковувати власну волю керуючим настоятелям, коли ті видають накази згідно з євангелією і конституцією чи уставами даного Згромадження. Вони, через цю обітницю, миттєво включаються в реалізацію Божих планів за прикладом Христа завжди виконуючого волю Отця. Послух - це дуже важливий і цінний елемент у спільноті осіб. Звісно це пов'язане з вірою. Бо це є, перш-за-все, послух самому Богові. Обіт вимагає особливої турботи щодо виконання волі Божої. Послух настоятелям і іншим відповідальним є практичним виразом цього зобов'язання. Він в якійсь мірі, є поверненням до ідеальної ситуації в раю, коли людина жила з Богом і була підвладна йому, як дитина Отцю. Адже первородний гріх був саме гріхом непослуху, вчинком власної волі за будь яку ціну без передбачення наслідків. Жертва, як вираз підпорядкування своєї волі, волі Божій є такою, що допомагає навести лад у понівеченому через гріх світі.

Життя у спільноті

Характерною рисою для чернечого життя є життя спільнотою. І часто буває так, що ченці і черниці живуть в монастирях щонайменше групами по декілька осіб. Таке життя приносить радість поскільки особа має розуміння і підтримку серед однодумців, але і несе з собою певні труднощі, котрі пов'язані з різницею характерів. Релігійна спільнота є справжньою і є солідарною, якщо складається з осіб, котрих покликав Бог, і якщо з своєї

сторони вони вибрали Вчителя і присвятили йому свої обітниці, щоб безперервно мандрувати до святості в якій є глибоке і щире бажання постійно виконувати Божу волю. «Вже саме братнє життя є живим пророцтвом у суспільстві, яке відчуває глибоку, інколи неусвідомлену, тугу за братерством, що не знає обмежень» (ВК 85). Чернеча спільнота є чудовим задумом Господа Бога, бо вона організована на кшталт сім'ї і тримає всіх членів у приязних духовних стосунках.

11. Що з цього матиму?

Що я буду з цього мати? Промовив Петро до Ісуса: “ Ось ми покинули, що в нас було, і пішли за Тобою. Ісус сказав їм: Істинно кажу вам: Нема такого, щоб кинув би дім, чи жінку, чи братів, чи дітей задля Божого Царства, і не отримав би багато більше за цього часу, а в наступнім віці життя вічне” (Лк 18,28-30). Цікавило це питання і апостолів. Запитували, а що будемо мати з того, що пішли за тобою.

Не забудьте це питання і сьогодні. Багато молодих юнаків і дівчат перед страхом нового і невідомого життя стурбовані саме цим питанням. Бо людина не любить робити того, що не приносить для неї користі. Тому немає нічого дивного в тому, що Петро від імені усіх дванадцятьох запитав: а що ж ми будемо мати з того, що пішли за Тобою?

Відповідь на це запитання знаходимо в Євангелії «І кожний, хто задля імені мого покине дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, дітей, поля, в сто раз більше одержить і життя вічне матиме в спадщину» (Мт 19, 29).

Відповідь для нас дуже радісна. Христос запевнив своїх учнів, що отримають набагато більше, і не лише потім – після смерті, а й зараз – в нинішньому житті. Ісус обіцяє вічне життя – Царство небесне, бо Сам не з цього світу.

Не бійся признатися собі, що це запитання тривожить і тебе. Що я буду мати з цього? Постав це запитання, і отримай чітку і ясну відповідь. Ісус обіцяє тобі вічне життя.

Важаю, що для тебе буде достатньо мого прикладу, підтверджуючого правдивість слів Ісуса.

Я залишив свій дім – а отримав 1000 домів в нашому Згромадженні, які належать і мені.

Залишив батьків – в кожному монастирі маю батьків – моїх наставників.

Залишив двох братів – знайшов біля 5000 братів з моєї чернечої родини.

Багато таких, які бояться піти за Ісусом, бояться залишити дім, батьків, друзів, улюблені місця. Вибір дороги з Ісусом вимагає іншого способу життя, вимагає наших перемін, яких ми також боїмося. Але після відречення від усього Ісус не залишає нас. Він дає нам нове життя, відкриває нові горизонти, наповнює новими цінностями. Залишаєш одну родину, але отримуєш іншу, чернечу.

Деякі мами сильно переживають, коли їх діти ідуть до семінарії чи в монастир. Їм здається, що вони втрачають їх назавжди. Але нічого не змінюється, бо їх син чи донька так само будуть кохати їх, відвідувати, допомагати.

Часом покликані до богопосвяченого життя бояться самотності. Але Христос завжди з ними, так як і обіцяв. Ти - не сам, бо поруч тебе твій духовний наставник на все життя. Ти не сам – бо з тобою твоя спільнота, люди, яким служиш. Христос мовить: «Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля мене, той його знайде» (Мт 10,39). Ці слова висловлюють зміст посвячення свого життя Ісусу. Не бійся самотності, хоча й бачиш самотніх. Бог завжди з тобою, навіть в найтемнішому місці: «Бо Царство Боже не їжа і не пиття, а праведність, мир, радість у Святому Дусі» (Рим 14,17).

Мир - один із найважливіших дарів, отриманих від Ісуса. Мир люди шукають найчастіше. Тому і Церква часто звертається з проханням послати мир. Просить Бога допомогти в боротьбі з нинішнім безладдям в серцях, родинях, суспільстві. Під час усіх молитв перед прийняттям Святого Причастя лунають такі прохання. Мова йде, перш за все про мир у душі людини, її внутрішній спокій.

Покликання до священства і чернечого життя - це великий дар і таємниця Бога. Це насамперед дар безмежної Божої любові, виявлення турботи Бога про кожного із нас. Він краще знає, що нам дати, куди нас послати, кого нам довірити: «закон дано не для праведника, лише для беззаконних, непокірних, безбожних, грішників, нечестивих та нечистих,

батьковбивців та матеревбивців, душогубців, розпусників, мужоложців, людокрадів, забріханців, кривоприсяжників і для всіх інших, що противляться здоровому навчанню, згідно з Євангелією слави блаженного Бога, яку мені довірено було» (1Тм 1, 9-11)).

Деякі вважають, що вибір священницького чи богопосвяченого життя відразу приведе до досконалості. Але чекаючи на свою досконалість, можна ніколи її і не побачити. Бо саме на дорозі до святості людині будуть відкриватися очі на свою недосконалість, буде з'являтися бажання робити все для того, щоб стати більш досконалим.

Якщо тобі здається, що усі священники, ченці, черниці отримали своє покликання як нагороду за свою побожність, ти помиляєшся. Як би це дійсно було так, що Христос кликав лише святих, то усі семінарії і монастирі були б порожніми.

Намагайся перед вступом до семінарії чи монастиря ближче пізнати Ісуса, стати Його приятелем, бо чим більше когось знаєш, тим більше йому довіряєш, тим міцнішою стає довіра. Довіру можна зміцнювати, але можна також і знищити. Перш за все, якщо не будеш турбуватися про постійний зв'язок з Богом.

Ось що писав Емануїл Кант: «прочитав я багато книг, але ніколи не зустрічав слів, які наповнили б мене такою радістю, таким спокоєм, як слова із псалму 23: „Ти зо мною”. Ісус запевнив своїх учнів: «Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт 28,20). Якщо існує людина, відчуваюча біль – з нею Бог. Якщо десь є людина, яка страждає – з нею Бог. Якщо людину потрібно визволити – з нею Бог. Бог - завжди з людиною.

12. Свідощтва

Ось декілька свідощтв про покликання до священницького і богопосвяченого життя, які можливо допоможуть тобі зрозуміти і уявити як сьогодні може покликати Бог.

“Не буду приховувати, що дужко важко для мене описати відкриття моєї дороги до Бога. Бог не з'явився в моєму сні, не прийшов до мене зі словами, що маєш стати священником. Я ніколи не мріяв про священницьке життя, не був навіть міністрантом. Як і більшість моїх однолітків закохувався, прагнув мати сім'ю. Але часом десь далеко в глибині мого серця з'являлася думка: «а може священство». Але була вона дуже слабкою і незрілою. А час йшов. Наближалися випускні іспити в школі і потрібно було визначитися, що робити далі. Пригадую, що з якогось часу розпочав щовечора дуже старанно молитися і просити у Господа Бога допомогти зрозуміти і вірно вібрати свою дорогу у житті. Пізніше вибрав навчання і розпочалося моє студентське життя у Кракові. Десь через рік потрапив на реколекції, що проводив о.Ян і завданням яких було допомогти людині в виборі її життєвої дороги. Саме після тих реколекцій для мене Бог відкрив дорогу до себе, запросив до життя з ним і для нього. Я вступив до монастиря”.

З комсомолу до семінарії..

“Моє ім'я Максим. Народився я 25 років тому в прекрасному місті Томськ, що знаходиться у східносибірській частині Росії. Батько мій, нині пенсіонер, був партійним лідером Радянської армії. Мама - театральний режисер за освітою, працювала в Будинку культури. Мої дідусі і бабусі також займали високі становища в партійних організаціях. Можете уявити моє виховання. Моїм лідером, кумиром був Ленін. В дитинстві мріяв поїхати до Москви, щоб хоча б одним оком подивитися на нього. Він був для мене взірцем моралі і правди. Пам'ятаю, як ще в першому класі стояв біля портрету великого вождя з підписом: „Ленін жив, Ленін живе, Ленін буде жити” і думав, як це може бути, щоб людина одночасно була присутня і зараз, і в минулому, і в майбутньому; але це ж був Ленін...”

Коли я спостерігав як росте наше місто, піднімаються нові будинки, з'являються нові заводи і фабрики, гордість розпирала мене за нашу країну, за наш державний устрій, за розквіт комунізму. А як я ненавидів цей проклятий капіталізм, цих препоганих капіталістів. А особливо Сполучені Штати Америки. Більшого ворога навіть уявити собі не міг. І спасти світ від зла, яке ніс капіталізм, я міг, як мені здавалося, тільки службою в закордонній розвідці. Але планам не судилося виповнитися...

Серед безлічі різних думок відносно майбутнього інколи з'являлися нові думки і прагнення, які я не міг до кінця ані зрозуміти, ані прийняти. Щось таке солодке розливалось по моєму тілі, заставляло тремтіти його. Я боявся навіть признатися собі, що думаю про Бога. Це була моя таємниця, моє очікування. І це очікування дало мені змогу ближче наблизитися до Бога, увірувати в його присутність.

Поїхали ми з батьками до Німецької Демократичної Республіки на нове місце служби батька. Одного разу, повертаючись зі школи, якась сила затримала мене біля церкви. Захотілося скласти руки і звернутися з проханнями до Незнайомого, але так давно мною очікуваного. Відразу наступив спокій і знову та ж сама теплота огорнула моє тіло і душу. З небес на землю повернув мене голос знайомої моїх батьків: „Ти, син Попова, і молишся?! Все скажу твоєму батькові!” Добре знав, які наслідки можуть бути, і тоді, мабуть вперше, почав щиро молитися і просити: „Господи, якщо ти існуєш, зроби так, щоб ця жінка нічого не розповіла батькам”. І вона дійсно не розповіла, можливо забула. Після цієї події я відчув в собі нестримне прагнення стати католиком. Не міг до кінця зрозуміти, чому католиком, а не православним як більшість росіян. Але це прагнення зростало з кожним днем. На протязі певного часу щонеділі я відвідував катедру св.Ядвіги в Берліні, хоч майже не розумів нічого, що відбувалося під час Служби. Але мені там було дуже добре. Це сьогодні я вже розумію, що св.Ядвіга, покровителька катедри і бл.Бернард Ліхтенберг, який був її настоятелем в роки війни, допомагали пережити мені все те, що коїлося на той час в моєму серці, опікувалися мною, підтримували мене. Зустріч з Богом в тому місці залишила незатертий слід в моєму житті, допомогла в моїй подальшій дорозі до Нього.

Після повернення у свій край розпочався новий етап у моєму житті. З одного боку, я прагнув більше пізнати Бога, дізнатися про католицизм, католиків. А з іншого... Не так легко було звернути зі старої дороги. Я був комсомольцем, потім вожаком комсомольців в школі, жив горомадським життям колективу. А в серці продовжувало щось діятись. Моїм улюбленим місцем став планетарій, який знаходився у колишньому католицькому костелі, збудованому висланими поляками ще в кінці XIX століття. Годинами я міг сидіти там, милуватися зоряною картою неба і думати про Бога. Як мені хотілося досвідчити Його присутність.

Якогось вечора я знову опинився під дверима планетарію, але вони виявилися закритими. Дув різкий і холодний вітер, темрява огортала землю. Навколо тиша і завивання вітру. І чогось мені стало так тяжко і боляче, думки одна за другою проносилися в моїй голові. А може Бога немає? Бо якби був, то чи дозволив би так дового чекати на себе... Спускався я з гори, де стояв планетарій вже з готовою відповіддю на своє запитання. Немає! Немає! Його немає! Нічого немає! Можу робити що хочу.

Так розпочалося моє „нове життя”. Шукав я утіхи в усьому, що могло принести насолоду. Думав і про внутрішню повноту. Весь час чогось бажав, але найбільше любові... Шукав її в магії, окультизмі, біоенерготерапії, астрології, філософіях Сходу, паранаукових явищах і т.д. Шукав, весь час шукав...

У суспільстві відбулися зміни, наступили нові часи. Партія дозволила вірити в Бога, ходити до церкви. Спочатку я прийшов до баптистів. Прийняв покуту, приєднався до їхньої спільноти. Став молитися. Молився..., а життя йшло як би своєю чергою. Аж тут почув звістку про те, що моєму, улюбленому колись місцю, повернуто початкове становище. Храм віддали віруючим. Цікавість взяла верх і я пішов подивитися. Зустріч проводила світська людина...

Наступного дня я уже брав участь в Богослужінні. Після довгих роздумів зрозумів, що тут моє місце, в цьому костелі, з цими людьми, біля цього вітара. Розпочався важкий для мене час навернення і оздоровлення. Багато невідомого раніше відкрилося переді мною. Чим далі, тим щораз більше відчував я прагнення до священницького та чернечого життя. Хотів зустріти когось, хто міг би допомогти мені в реалізації моїх прагнень. І така людина знайшлася. Нею став о.Антоній Бадура ЦМФ, з допомогою якого і розпочалося відродження католицької спільноти в Томську. Написав я дуже довгого листа до нього, відповідь на який не застала мене. Мене запросили до новіціату Місіонерів кларетинів в Польщі. Так розпочалося моє чернече життя. Вже шостий рік я в Польщі. Дві найважливіші події, які сталися в моєму житті перед чернечими обітами - це досвід присутності Ісуса Христа в Євхаристії і моя віднова у Святому Дусі. Незважаючи на всі труднощі, що трапляються на моїй дорозі до Ісуса Христа,

я щасливий на ній. Щасливий від усвідомлення того, що Ісус завжди зі мною, що Він любить мене, любить, як і всіх тих, до яких Він хоче мене послати”².

Я сказала „так” Марії

“Розпочну свою розповідь з того, що ніколи не прагнула стати черницею. Навіть і уявити собі цього не могла. Якось прийшла до мене така думка, але вона не була свідомою. Скоріше мені здавалося, що чернече життя просте і безпроблемне, а в школі всі чогось від мене вимагають. Правда під час навчання я любила бувати на зустрічах молоді з Тезе. Мене захоплювали ці молитовні зустрічі, атмосфера молитви в великих залах, співи, роздуми. Але також захоплювали і різні цікаві історичні пам’ятники, які я з великою радістю відвідувала замість того, щоб молитися. Думаю, що вже тоді Ісус чекав на мене і прагнув розмовляти зі мною. Але я була в той час сліпою і глухою, не чула його голосу, не розуміла його слів. Вважала, що сенсом мого життя повинна бути сім’я, друзі, знайомі. Хотіла бути звичайною дівчиною, мати звичайне життя. Але весь час чогось мені бракувало. Ніщо не могло задовольнити моїх потреб, заповнити моє серце. Зміни настали за рік до закінчення вищої школи. В якусь мить я зрозуміла, що не хочу бути вчителькою, що це не моє покликання. Але тоді ким я хочу бути, що маю робити в своєму житті? Все більше я почала усвідомлювати, що якщо я не знаю, що маю робити, то напевно існує хтось кому не байдуже моє життя, моє майбутнє. І цим хтось є Бог. Він має для мене свій план. А я мушу тільки вірно зрозуміти його. Ще одна подія зворушила мене. В сусідній парафії французи зробили малий містерій, сцени якого дуже подіяли на мене. До мене дійшло якою я є егоїсткою, люблю тільки себе, живу насамперед для себе. Богові віддаю тільки неділю і то не завжди. І такий розпач мене огорнув. Я зрозуміла, що повинна діяти, щось зробити зі своїм життям, змінити його. Під час канікул з допомогою своєї подруги я виїхала в Австрію, щоб опікуватися самотньою бабусею. Це був шанс, дарований мені Господом, для нового життя. Господь знав чого я потребую. Там я мала час, щоб ближче пізнати Його. А я дуже цього хотіла. Привезла з собою Святе Письмо, Катехиз Католицької Церкви, декілька релігійних книжок. Цей період був для мене перевіркою чи в змозі я жити самостійно. Перед самим від’їздом у мене з’явилася думка, що Бог кличе мене до себе, бажає, щоб я стала черницею. Але що? Я – і черниця? Це неможливо!

В пам’яті залишився один епізод із мого паломництва до Ченстохови. Проходячи мимо монастиря сестер кларисок я відчула дуже велике хвилювання і бажання пізнати їх таке незнайоме і здавалося таке далеке і незрозуміле для мене життя. Ще пізніше приятель нашої сім’ї став місіонером. Я пережила шок. Когось дуже близького для мене покликав Господь. І тоді я зрозуміла, що і я можу бути покликана, що все можливо. Вирішила обов’язково пізнати волю Бога, примусити Його відкрити свої плани відносно мене і мого покликання. Декілька місяців щоденно ходила на Службу Божу...

Під час канікул поїхала на реколекції. Там мені здалося, що хочу бути кармелітанкою. Але переконання в цьому до кінця не було. Я прагнула служити Господеві, бути ближче до Нього, відчувати Його любов, відкриватися на Його добро і ласку. Але чи це моя дорога? Чи дійсно Бог кличе мене на цю дорогу, чи зможу я бути правдивою кармелітанкою? Всі ці запитання не давали мені покою. Якщо Він цього хоче то я згідна. Але як він може бажати мене такої? А потім знову відчуття моєї спроможності до життя для Ісуса. Але ці відчуття змінюються сумнівами. І все розпочинається спочатку. Чекала на мене ще довга дорога такої боротьби з собою.

За цими ваганнями линув час і я зрозуміла, що нічого не роблю, вже давно повинна працювати, а я ще і не намагалася шукати працю. Але праця сама приходиться до моїх рук. Недалеко від мого дому повинна викладати математику. Прийняла це як волю Бога. Намагалася викинути з голови всі свої думки про покликання до чернечого життя, уявляла їх своєю фантазією. Але Ісус не залишив мене.

---

² Клірик Максим Попов ЦМФ „Rycerz Niepokalanej 12’97, ss. 450-451.

Сестри запросили мене до кармелітів. Поїхала. Познайомилася з чудовими людьми серед яких і дозріла моя постанова. Весь час я прагнула пізнати волю Господа, просила сказати, чого Він чекає від мене, а потім раптом зрозуміла, що даремно звертаюся з проханнями. Воля Божа вже давно відкрита мені. Наступний крок за мною. І я його зробила. Наступного дня відважилася і пішла до Кармелю в Заїндексанем. Хотіла вже вступити! Почувши, що зможу це зробити тільки в червні трохи засмутилася. Чекати стільки часу! І знову розпочався новий шкільний рік. Тепер жалію, що нічого не зробила, щоб прискорити мій вступ до ордену, але дякуючи цим перешкодам я стала більш дозрілою і готовою до чернечого життя. Зрозуміла, що поки Бог не відкриє серця людини, наші зусилля зробити її щасливою будуть марними. Повірила, що лише з допомогою молитви буду допомагати Богові відкривати серця людей. Була впевнена, що найкраще і найбільш плідно зможу служити людям в Кармелі. І знала, що Бог чекає тут мене...

Минуло з тієї пори вже десять років. І згадуючи мою дорогу до Бога не перестаю дивуватися делікатності і терпеливості Бога. Він ні до чого не примушував мене. Прагнув, щоб я в повній свободі відповіла на його заклик. Розумію, що я могла і не відповісти, але дякую Господові, що не допустив цього, не залишив мене і зробив щасливою.

Я живу простим, незрозумілим для багатьох, але щасливим життям. Знаю, що весь час мушу бути вірною своєму покликанню і прошу у Господа сили служити Йому. Щоденно дякую Йому за дар його любові, за життя в Кармелі і можливість щораз більшої відповіді на заклик Господа”.

Покликання я відчув граючи у футбол

“Моє покликання прийшло несподівано. На футбольному полі за костелом я грав з друзями в футбол. Раптом м’яч ударився в браму костелу. Пішовши за ним я побачив відкриті двері. Увійшов в середину. Найбільше враження вчинила дуже гарно освітлена дарохранительниця. Це було неймовірне відчуття. Тоді я і відчув, що Бог кличе мене служити Йому і людям.

Згадав слова св. Терези від Дитятка Ісуса: «Ісус кличе не тих, які гідні цього, але тих, яких сам хоче». Пам’ятаю слова однієї сестри: «Я бажала взяти шлюб чистою, убогою і послухною, тому що тільки Бог є моєю любов’ю, моїм багатством, моєю свободою».

Важко уявити собі, що твій вибір вже остаточний. А якщо ти помиляєшся? Вибір життєвої дороги особливо актуальний для молоді. Вони в пошуках правдивої радості, в пошуках чогось або когось, що наповнить їх життя сенсом. Вони прагнуть любові, любові, яка дає можливість вірності. Коли ти молодий здається неможливо не кохати. Закоханий очікує відповіді на своє кохання.

Але правдиву любов може дати тільки Ісус. Він є нашою правдою, дорогою і життям. Я зрозумів це. Сенсом мого життя стало священство. Але не для того, щоб щось довести всьому світові, а з прагнення чогось абсолютного, з питання про сенс, відповідь на яке є шалена любов до Ісуса, яка приносить мир, лікує рани, народжує на життя вічне. Радію, якщо прочитані роздуми допомогли тобі розвіяти деякі сумніви і поставити нові запитання на твоїй життєвій дорозі з Богом незалежно від того яке покликання Він для тебе приготував”.

Хочу бути священником

«Я з самого дитинства ходив до костелу, пізніше приступив до Сповіді і Першого Причастя. Коли мені було 12 років, побачив біля костелу дуже багато хлопців, які стояли зі своїми батьками - усміхнені, радісні, щасливі. Пізніше я дізнався, що вони їхали вчитися на священників. І тоді, мабуть вперше відчув, що хочу бути священником.

Одного разу на сповіді священник запитав мене, чи ходжу до костелу і коли почув у відповідь: «ні», - відмовився мене сповідати зіславшись на те, що це неможливо. Моя образа була дуже великою. Три роки я не ходив до костелу. Але думки про священство не покидали мене.

Друзі часто запрошували з собою до костелу, але я був твердий в своїй постанові. Якось завітав до мене мій приятель. Розмова розпочалася про майбутні плани і він відкрив мені своє бажання стати священиком. Моє бажання було таким же.

Наша розмова відбулася в жовтні, напередодні свята Матері Божої Фатимської.

Приятель запропонував піти до священика і поділитися своїми бажаннями з ним. Дуже цікавою була ця розмова. Багато нового відкрив я для себе. Але перш за все зрозумів, що повинен ходити до костелу.

Так розпочалося моє життя з Богом. Почав ходити на Служби, став міністрантом, відвідував молодіжні зустрічі, брав участь у паломництві, щораз більше пізнавав Бога. А моє прагнення стати священиком зростало з кожним днем.

В парафії познайомився з юнаком, який вчився на священика. Він став на той час моїм духовним наставником. Часто розмовляв з ним про моє покликання, мої бажання.

Наближався час останнього шкільного дзвінка. Треба було приймати остаточне рішення. Дуже хотів стати священиком, але був і страх перед такою відповідальністю.

13 травня знову зустрічаю свого нового приятеля. На його запитання, що я вирішив, невпевнено промовив: «хочу бути священиком». В цей день Господь послав мені брата Томека із Київської парафії св. Миколая. Порозмовлявши з ним і залишивши йому адресу невдовзі отримав запрошення на реколекції, які проводили Місіонери Облатів Непорочної Діви Марії. На цих реколекціях познайомився з о.Бернардом і після розмови з ним вже знав що маю робити. Я пішов до облатів.

10 вересня я приїхав до Гніваня, де розпочав свій постулат. Моїм опікуном і духовним отцем був все той же о.Бернард, облат. Зараз вже закінчується другий рік мого постулату.

Під час перебування в постулаті я дізнався багато нового про Згромадження облатів Непорочної Діви Марії та його Засновника. Взагалі цей час для мене - найчудовіший час в моєму житті. Моє прагнення нести Ісуса Христа до всіх людей, які його ще не знають, з кожним днем стає все міцнішим» *П. Олександр.*

Бог є моєю силою

«Початок історії мого покликання припадає на середину осені 2000 року. Ще декілька років назад один мій приятель намагався звернути мою увагу на місце Бога у моєму житті, але такої потреби у мене не було. Пізніше він запросив мене до Римсько - католицької Церкви у нашому місті. Чесно кажучи, про католиків, як спільноту, знав дуже мало. Знав, що на чолі Церкви - Папа Римський, а також фрагменти минулого - про інквізицію. Перший, кого я побачив в церкві - був чоловік з великою бородою (потім я дізнався, що це о. Генріх). Першу Євхаристію у моєму житті відправляв о. Едвард. Не пам'ятаю точно, але тоді Він мав чи День ангела, чи День народження. В той день мене запросили на катехези. Я відразу погодився відвідувати їх, але тільки з тієї причини, що хотів знайти нових друзів. Саме в той час я змінив школу і знайомих було дуже мало. Мої перші катехези пов'язані з братом Аліком. Саме він навчив мене молитися на Розарії. Потім було знайомство з о.Радославом, яке залишило в моєму серці незабутній слід. Це була дуже гарна і глибоко віруюча людина. А його очі випромінювали стільки доброти і тепла, що залишитися байдужим було неможливо. В той же час він немов бачив кожного із нас наскрізь. Пам'ятаю його слова, що якщо ми ходимо на катехези тільки для того, щоб поїхати до Польщі, то краще цього не робити зовсім.

Наступною моєю наставницею на катехезах була сестра із Згромадження Найсвятішої Родини з Назарету - с. Магдалена. Саме вона донесла до кожного із нас заповіді любові до ближнього, саме Вона разом з нами пережила наші перші кроки до Покаяння. І ось, 19 квітня 2002 року, на храмову урочистість Зіслання Святого Духа я вперше прийняв Ісуса під виглядом хліба і вина у своє життя.

Мене завжди вабило служіння при вівтарі, але я ще не міг зрозуміти що саме. Коли ми були у Польщі, мене дуже зворушив обряд поклоніння реліквіям Святого Хреста. Але ці переживання я заховав в далеко глибині свого серця, не відважуючись розповідати про них. І взагалі, тоді я боявся усього: що подумают про мене нові однокласники, друзі, мої рідні. Боявся відкрито ходити до храму. Тобто християнином я був ніяким.

Якось дізнався, що на Різдво - 25 грудня, можу не іти до школи. Як же це було приємно!!! Але треба було принести записку від настоятеля. Тоді-то у школі і заговорили про мене. Надиво, але в той час Бог дав мені сил сказати, що це дійсно так, що я ходжу до Римсько-католицької Церкви. Тоді багато людей (друзі, вчителі) відвернулися від мене. Вони насміхалися з образків на моєму щоденнику (а на ньому була наклеєна фотографія табернакулюму із Святого Хреста, яка мені особливо в той важкий час допомагала), глузували з мене. Але були і інші люди, які так само як і я любили Христа, розуміли мене і допомагали мені. Це були адвентисти.

В той час я отримав листівку від брата Аліка, де Він згадував нашу поїздку до Польщі, дякував Богові за зустріч зі мною. Ця листівка зворушила мене до глибини душі. Розпочався період листування. У своїх листах я відверто писав про все, що зі мною діялося, про всі свої переживання і відчуття. Одного разу у пориві відвертості я написав, що мрію присвятити все своє життя служінню Богу на що почув у відповідь дуже прості, але на той час незрозумілі для мене слова: „Зачекай, дай Богу час”. Але я не знав, як це можливо зачекати? У мене в душі все кипіло...

Та час, як вода у річці, повільно линув. Став відчувати, що бажання потрохи згасає. Відчув прагнення мати свій дім, родину, гарну працю. Ці бажання виникли не без впливу мого двоюрідного брата із Києва, який відкрив для мене інше життя. Я став замислюватися, що можливо я маю дійсно якесь „хоббі міністранта”, а реальне життя ще чекає на мене. Але спокою в душі не було. Тоді я вирішив зробити все, щоб поступити до Університету Вищих Релігійних Наук ім. Томи Аквінського.

Одного разу я запізнився на Службу - зайшов у каплицю із дзвонами. І знову виникло відчуття, що я не на своєму місці, що це не моє...

Навесні 2003 року у мене з'явилася можливість відвідати Меджугоріє. Про це місце я знав тільки із надписів на розаріях MEDJUGORIE. Для мене це не була дуже велика фінансова проблема, скоріше була проблема непорозуміння із вчителями. Вони з якоюсь тривогою відносилися до мого бажання поїхати. Але одна вчителька все ж таки попросила мене помолитися за неї там, біля Марії. Її слова про те, що їй набридло жити і вірити в те, що їй диктували глибоко вразили мене.

У Меджугорії шість днів минули як один, але я встиг три рази побути на сповіді. Там Марія допомогла мені відкрити безліч моїх гріхів. Саме там я зрозумів кого мені невістачає у моєму житті. Там я полюбив Ісуса у Євхаристії, відкрив для себе значення адорації у моєму житті. Там я боровся з самим собою. Мої наміри жити для Ісуса поглинав страх залишити все, відмовитися від усього. Думаю, що я ще боявся піти за Ісусом.

У школі мене ніхто не зрозумів, лише насміхалися наді мною і моїм Богом. Але це тільки давало мені силу і примушувало щораз більше замислюватися над проблемою релігійності в Україні. Навіщо нам „чужоземні божки”, адже у нас є наш Бог - Ісус Христос.

В вирішальний для мене час, коли потрібно було приймати остаточне рішення я залишився сам з собою. Так сталося, що вся парафіяльна молодь поїхала до Польщі. Поїхали навіть ті, кому я довіряв, які підтримували мене, допомагали мені у важкі часи. Тільки тепер я розумію чому так трапилося. Просто дуже багато надії в той час я покладав на друзів. А Бог вирішив усе змінити і показати мені кому, перш за все, я повинен довіряти.

Мої рідні і близькі теж не розуміли мене. Дуже важко давалося мені прийняття рішення. Здавалося, що неможливо відмовитися від усього того, що може подарувати тобі світське життя. Плани, які будувалися тобою, твоїми батьками рушилися. Огортав страх перед невідомістю. Я боявся залишити своїх друзів, рідних, місто...

Але я дуже вдячний Господу за ту силу, яку він дав мені, щоб перемогти мої вагання, мій страх, бо як казав мені на сповіді один священник: „Страх не від Бога”.

Зараз для мене постулять це все. Це те, про що я мріяв раніше - чудове життя з родиною, яку для мене зібрав Бог звідусіль і в якій я - наймолодший. Звичайно, інколи приходять сумніви, знову з'являються ті ж вагання. Але тільки на короткий час, бо коли приходжу на Євхаристію, то з впевненістю можу сказати, що заради тільки однієї такої Служби готовий віддати все своє життя. Щоправда треба бути гідним цього, чого не можу ще про себе сказати. Але

щоденно звертаюся до Господа з проханням про гідність і вірність обітницям, які ми колись Йому складемо. *П. Ігор*

Продовженням його рук

„Я став священиком, бо прагнув бути продовженням рук Ісуса Христа. Тепер, коли вже як священик іду до хворого, коли сповідаю, складаю євхаристичну жертву – думаю про те, як Ісус відпускав гріхи, оздоровлював, роздавав хліб, перемінював його у своє тіло і вручав апостолам. І я переконаний, що я заодно з Христом, що роблю те, що Він колись чинив”. *Священик 26 років.*

Бути другим Христом

„Пройшло більше десяти років, коли в день свячень почув я Alter Christus. Глибокі слова говорили, що маю бути „другим Христом”. З тієї миті, я завжди з Ним. Під час Божої Служби, чудотворно послухний, Він стає сакраментально присутнім у моєму житті, а з моєю допомогою і у житті багатьох людей. Так – Христос став моїм життям. Це власне він є тією ниточкою, яка єднає мою людську автобіографію”. *Священик, 35 років*

13. Твої батьки

Апостольська Адхортація Йоана Павла II *Фаміляріс Консортіо* говорить, що сім'я, яка поважає людську гідність, служить ближньому з радістю, виконує своє завдання з великодушною вірністю, розуміє необхідність своєї щоденної участі в таємниці славного Хреста стає першою і найкращою семінарією покликання до життя посвяченого Божому Царству і першим і найважливішим місцем турботи про покликання.

Це від сім'ї в найбільшій мірі залежить відношення дітей і молоді до Бога і людей, а також і до самих себе. Сім'ї, де молоді отримують Божу любов і де вчать такої любові перетворюються на родючу землю покликань.

Папа Йоан XXIII говорив: «Дайте мені святі сім'ї, а я дам вам святих священиків». Покликання дитини до священницького чи богопосвяченого життя знаменує особливе Боже благословіння. Щаслива ця сім'я.

Дуже важливою в сім'ї є молитва. Це вона – опора родинного життя, через неї народжується любов і пошана до богопосвячених осіб, вона допомагає молодій людині віднайти себе в Бозі, прийняти Його у своє життя і піти за Ним. І якщо в сім'ї з'являється священик, чернець чи черниця то таку сім'ю потрібно оточити особливою душпастирською турботою, допомогти їй пережити і зрозуміти вибір її членів, підтримати її. Такі родини є взірцем для інших парафіян, з них беруть приклад, їх намагаються наслідувати. Тому дуже важливо не закриватися від спрямованих на тебе очей, ще зовсім недавно чужих для тебе людей, а сьогодні таких близьких і начебто рідних тобі. Такі сім'ї відчують на собі відповідальність за виховання дітей і в інших родинах, допомагають сім'ям, які важко приймають вибір чернечого чи священницького життя своїми близькими. Їх доми часто відвідують священики. Вони повинні показувати гарний приклад для інших родин у всьому. І звичайно допомагати своєму синові чи доньці, які вибрали богопосвячене життя, перш за все молитвою і любов'ю.

Вони як і Апостоли залишили все для того, щоб перебувати з разом Ісусом і так як і Він віддатися на службу Богу і братам.

Бажаю всім батькам, щоб вони, як і ця сім'я, лист якої хотів би привести, раділи вибору своїх дітей, підтримували їх і були щасливими разом з ними: „Це не перманентне відчуття, хоча можливо повинно ним бути... Але надходить не раз хвилина, коли несподівано як блискавка з'являється думка. „Мій син став священиком?!”. Велика радість наповнює серце! А потім приходить свідомість - звідки для мене ця благодать? Адже я негідний! І врешті заспокоєння і впевненість в безмежнім Божім милосерді і незмірній любові до нас – малих

людей... Колись я бачив фотографію африканки благословляючої на дорогу свого сина священника з надписом: „Покликання сина народжується в серці матері". Ця думка глибоко запала в серце моєї жінки ще від часу нашого одруження.

А розпочалося усе дуже просто... На прохання матері його прийняли до міністрантів. Мати завжди впливає на життя і долю кожної дитини. Особливо велике значення має її духовність, її релігійність, її доброзичливість і чутливість, чулість у розпізнаванні Божих знаків. Ми завжди намагалися прочитати Божу волю, зрозуміти і прийняти її.

Минуло кілька років серед міністрантів, підійшов кінець навчанню в школі і слова: «Кохані батьки хочу стати священником. Вступаю до семінарії!» Хоч і очікувані, але все ж несподівані. Хвилина здивування. А потім радість, радість і вдячна молитва!

Нарешті самий радісний в житті нашої родини день – день приміційної Божої Служби. Не перестаємо дякувати Богові за те, що саме нас Він вибрав за батьків священника, що саме нашого сина Христос Господь і Пресвята Діва привели на дорогу священницької служби.

Пам'ятаємо дні, проведені нашою сім'єю в горах на відпочинку. Саме там, на святій Службі Божій ми отримали Св. Причастя з рук нашого сина. Неможливо словами передати ті відчуття які нас охопили. Це були відчуття радості, відчуття великої подяки Господеві, а водночас і великої гордості за нашого сина. Ми усвідомлюємо всю відповідальність, яку отримали від Бога. Намагаємося безперестанно підтримувати сина, допомагати йому. Важко навіть уявити всю велич тієї благодаті, якою обдарував на Господь».

Незважаючи на те, що покликання – це дар Божий, воно назавжди залишиться завданням особи і спільноти. Неможливо придумати собі покликання, навчитися йому, для нього, перш за все, потрібні відповідні здібності. Дуже важливою є атмосфера в сім'ї. Якщо батьки з відкритим і добрим серцем ставляться до Церкви, до інших людей, то в такій сім'ї не може бути поганих дітей. Сім'я – це перша духовна семінарія, а батьки перші викладачі і помічники у вірі і виборі життєвого покликання.

Чим більш дорослішими стають діти, тим більший вплив на їх виховання чинить навколишнє середовище.

Покликання - це ласка Божа, тому не існує жодного способу, щоб випросити його у Бога. Покликання потрібно приймати як волю Божу. Якщо батьки часом і не згодні з вибором їх сина чи доньки, то перш за все, вони не згодні прийняти дар Божий.

Батьки не повинні забувати, що діти – не їх власність. Вони подаровані їм Богом. А для дітей батьки – великий скарб, який повинні шанувати, бо через батьків приходить до нас Бог, через них вчимося любові.

Вибір життєвої дороги – це найважливіший вибір, від якого залежать усі наступні. Ісус турбується як про нас, так і про наших батьків. Ніколи не залишаться без Його опіки батьки сина чи доньки, вибравших життя разом з Ним. Але приходить час коли, як говорить Господь у Біблії, треба залишити батька чи матір свою, і не лише для земного кохання, а для кохання вічного. «Діти в свою чергу сприяють зростанню своїх батьків у святості». (ККК н. 2227).

В житті кожної людини Ісус має бути на першому місці. Як для дітей – перед батьками, а не після них, так і для батьків. Бо Ісус – це любов. А як ми знаємо, усі незлагоди в сім'ї розпочинаються від нестачі любові. Правда любов – це не просто відчуття і бажання. Це – вогнище, в яке, щоб не згасло, весь час потрібно підкидати дрова.

Любов потребує жертви. Коли вогнище згасає і ніхто не хоче його підтримувати, то навіщо сидіти біля купи попелу.

Якщо людині подобається свій автомобіль, то на інші вона не звертає уваги. Так само для людини, захопленої любов'ю до самої себе не існує інших людей. Часом священник задоволений собою, своєю промовою не усвідомлює того, що має успіхи завдяки молитвам своїх попередників, яких він можливо і ніколи не бачив.

Яке суспільство, такі і священники, ченці, черниці, а причиною завжди є присутність чи брак любові. Треба завжди запитувати про що дитина мріє, адже іде до зустрічі з Христом, Спасителем світу.

Ділитися з батьками своїми бажаннями потрібно завжди. Коли сядеш з ними за стіл і тремтячим голосом скажеш, *бо я хотів би бути...* вони вже все повинні здогадатися. Менш

правдоподібним буде тоді непорозуміння з ними. Твої слова про вибір життя з Ісусом повинні виходити з глибини серця і з великою переконаністю.

Знаєш, скільки батьків прийшли до Ісуса дякуючи переконанням своїх дітей! Можливо це Бог дає тобі таке завдання, щоб завдяки тобі до Нього прийшли твої батьки. Бо тільки той гідний Його величі, хто готовий все залишити заради Нього

Покликання - це запрошення до зустрічі в якомусь конкретному місці для конкретних дій. Це - все те, що трапляється з людьми, які довірять Богу, вірять в Нього, покладаються на Нього. Покликання – воля Бога, розпізнана людиною і прийнята нею.

Дуже часто люди в молитві звертаються до Господа з різними проханнями. Хтось просить послати дощ, інший - гарну погоду. Важливо звертатися до Бога з проханням про появу добрих пастирів. Але вони можуть з'явитися тільки при наявності певних умов. І першою і необхідною такою умовою є морально здорова сім'я. Тільки сім'я, в центрі якої знаходиться Ісус, де панує слово молитви народжує правдиві покликання.

Для Ісуса сім'я була також місцем, де Він зростав, набирався сил, вчився бо тридцять років Учитель усього людства провів в невеликій хатинці у Назареті.

Хто може сказати що траплялося тоді? Скільки думок пронеслося в людській голові! Але можна з впевненістю сказати, що: «Ісус зростав мудрістю, літами й ласкою в Бога та людей» (Лк 2,52). Як Бог, Ісус не потребував росту, але як людина - Він зростав. Як людина Він мав всі людські проблеми: фізичні, психологічні і т.д. Він так же страждав від голоду чи спраги, знемагав від жару чи холоду. Тому дуже важливо для батьків зуміти допомогти своїй дитині приготуватися до зустрічі зі Спасителем. Для них Він повинен бути прикладом, взірцем для наслідування. Бо і Апостоли пізнали Христа, перш за все, як людину. Щоб осягнути всю Його велич і правду вимагався час. Крім того, всі повинні розуміти, що не сама людина, не батьки, не священники відкривають покликання. Це кличе Ісус. А завдання християн – почути Його голос і допомогти іншим знайти Його.

Прикладом до наслідування може бути св. Андрій Апостол. Зрозумівши, що Христос – Месія, він приводить до Нього свого брата – Симона Петра. Але на той час Андрій не міг собі навіть уявити яке завдання приготував Ісус для Петра.

Допомогти зустрітися з Ісусом тим, хто Його ще не знає – найважливіше завдання істинних християн. Вони повинні наслідувати Христа, приводити до Нього дітей та молодь. А потім з великим подивом і вдячністю будуть спостерігати за появою нових і нових покликаних.

Як же виконати це завдання? Перед усім – бути вірним власному покликанню, не зраджувати його, безустанно навертатися, перемагати слабкість, загартовувати волю. Але, перш за все, навчитися перемагати зло з допомогою добра. Це найважливіше - любити любов'ю самовідданою, безумовною, вірною, такою, якої нас вчить Ісус Христос.

Так, як двоє учнів з Емаус, або як Самуїл вночі, деякі молоді люди часто не мають очей, щоб бачити і вух, щоб чути Того, хто крокує поряд з ними, вимовляючи з великою пошаною і делікатністю їх імена. Завдання батьків – допомогти юнакові чи дівчині побачити і почути Того, хто завжди поруч, хто завжди чекає, коли розкриються їх очі і пробудиться свідомість. Скільки ж молодих не почули голосу Христа не тому, що були байдужі і несвідомі, але тому, що не з'явилось поруч з ними людини, яка б допомогла їм розпізнати і зрозуміти себе, своє покликання, відкритися на заклик Господа. А це, перш за все, повинні робити батьки.

Їх головне завдання - допомагати дітям зрозуміти і пізнати самих себе, бути готовими на переміни, яких прагне від них Ісус. Виховувати - це також навчати молодих молитви, молитви люблячої, молитви вдячності, бо молитва – це найважливіше місце відкриття покликання. Учні з Емаус відкривають одне із найпрекрасніших прохань людського серця: «Зостанься з нами, бо вже надвечір, і день уже похилився» (Лк 24, 29). Це благання свідчить про необхідність Христа в житті кожної людини. Без Христа наступає ніч, і тільки в ньому ми черпаємо силу і знаходимо правдиву дорогу. Без Христа життя людське не має сенсу і покликання може бути не реалізоване. Це прохання учнів з Емаус виражає благання того, хто, напевно, ще не відкрив власної дороги, але розуміє, що тільки з Христом його дорога може бути щасливою.

Замість того, щоб сидіти в своїй шкаралупі і нарікати на свою самотність, навчись озиратися навколо, бачити інших людей, виходити їм назустріч. Навчись молитися, бо молитва

– найкращий приятель самотності. З допомогою молитви твоє серце відкривається на Бога, ти розпочинаєш розуміти своє покликання.

Коли батьки допоможуть своїм дітям зустрітися з Христом, навчать їх молитися, перед ними постає ще одне, не менш важливе завдання. Завдання допомогти молодим зрозуміти таємницю Христа, навчити їх наслідувати Христа в словах і вчинках. А таємниця Христа може бути зрозуміла тільки в Таїнстві Євхаристії. Через споживання святих Тіла і Крові Ісуса Христа ми з'єднуємося з Ним в одне тіло: «Тому, що один хліб, - нас багато становить одне тіло, бо всі ми беремо участь у одному хлібі» (1Кор 10, 17). Розпізнаючи в Євхаристії Христа і розуміючи, що Він прийняв смерть за гріхи усього людства, молоді хлопці та дівчата відкривають для себе, що і їх життя, дароване їм Спасителем, може бути даром для інших. Заклик Христа приймається як найбільше щастя, щастя повне вдячності.

Кандидат, що вирішив піти за Христом повинен в своїй постанові бути вільним. Повинен бути щирим перед Богом і перед собою. Ніхто не повинен його примушувати. Часом можемо почути, що хтось пішов до семінарії з покликання мами. Але може бути і по іншому. Якось прийшла до мене заплакана дівчина, яка вже декілька років бажала піти в монастир. Це було мрією її життя – бути черницею, жити з Христом і для Христа. Ще навчаючись в школі намагалася підготувати до свого вибору батьків, але вони або не брали до уваги її слова, або сміялися з неї, промовляючи, що з віком це бажання пройде. Минули роки, пролунав останній дзвоник і щаслива дівчина сповістила своїм батькам, що нарешті вже може піти в монастир. Але мати поставила її перед вибором, або монастир, або вона, інакше може геть іти із дому. Дівчина не бажала розколу в сім'ї, і, вважаючи, що зможе переконати матір, відклала постанову на деякий час.

Чи мати зрозуміла, що вона зробила, чи не зруйнувала чогось найважливішого в своїй дитині? Треба поважати свободу вибору. Можна радити, але не ігнорувати бажання дитини.

Чи буде вважатися гріхом, якщо дитина, ставши самостійною, послухається батьків і піде своєю власною дорогою? Ні, це не гріх, бо батьки можуть радити, але не мають права вибирати дорослій дитині ні чоловіка, ні жінки, ні згромадження, ні інституту чи семінарії. Це вибір, продиктований волею людини, відповідь на заклик Господа піти за ним. Це - благодать, отже немає тут вже місця на гордість чи нерозуміння. Серця покликаних Господом повинні бути наповнені любов'ю і вдячністю, вірою і надією, бо вони знають, що з ними Бог, а це значить, що все їм під силу.

Молоді друзі! Не бійтеся піти за Добрим Пастирем. Завжди будете відчувати себе потрібними і бажаними. Погляньте скільки несіяних ланів чекають на орачів. Скільки розбитих і зачерствілих сердець чекає на лікарів. Скільки Нікодемів бажає почути добре слово. Скільки грішниць прагне пробачення і покути. Скільки хворих чекає вашої молитви. Скільки людей хоче почути простих слів доброти, любові. Ви ніколи не залишитеся без праці: “Дійсно варто посвятити своє життя справі Христа, який вимагає добрих і вірних сердець; варто посвятити своє життя через Христа іншій людині, щоб допомогти їй прийти до Бога, щоб допомогти їй осягнути радість життя вічного; варто вибрати ідеал, який принесе вам багато радості, хоч одночасно вимагає немалих жертв. Господь не залишає своїх вибраних. Не бійтеся! Відкрийте двері Христові! Не бійтеся, Христос знає хто така людина. Тільки Він один знає. Часто людина сама не знає, ким вона є, що знаходиться в глибині її душі і серця. Дуже часто не знає навіщо живе, все її життя – це сумніви, боротьба; далі наступає розпач. Дозвольте отже, прошу вас, благаю вас із смиренністю і довірою, дозвольте Христові говорити до людини. Він один має слова життя, життя вічного (Папа Йоан Павло II)”.

14. Турбота про покликання

Багато речей людина спроможна осягнути сьогодні. Але так і не осягнула трьох речей: щастя, терпіння і смерті. А отже не осягнула до кінця нічого. Тому потрібна була мука Христа, Його смерть і Воскресіння. Тільки Христос до кінця зміг осягнути таємницю життя і смерті і з допомогою священників дозволяє усім вірним прийняти участь у таємниці спасіння. Мова йде про те, щоб справи земні не затьмарили бажання життя вічного. Христос продовжує взивати до різних людей : «Йди за мною!». Чи Він кличе кращих? Зовсім ні! Бог вибирає кого хоче і коли

хоче. І всупереч поглядам людей, вибирає не самих кращих, а тих, кого потребує. Кожна розумна людина, яку кличе Господь, розуміє, що в світі існує багато прекрасних і славних душ, які більш гідні прийняти цей святий дар, але не їх покликав Господь. Така таємниця Божої волі.

Церква, наслідуючи слова Господа уже більше ніж 2000 років веде місійну діяльність серед людей в усіх країнах світу. В своїй багатовіковій історії вона зазнала багато переслідувань, розколів і страждань. Але, дякуючи серцям до кінця вірним Господу витримала все. Ці серця давали підтримку, наповнювали надією, укріпляли віру і зігрівали любов'ю. Незважаючи на всі труднощі, які випали на їх шляху, вони жили для інших, жили для того, хто їх покликав, виконували Його волю, любили Його більше від усього на світі. І таких людей в довгій історії людства було багато. Часто їх земне життя закінчувалося трагічно. За вірність Божому заклику їх віддавали на смерть, виганяли з країни. Такою була доля пророків, апостолів, мучеників...

Ситуація в Церкві змінювалася в залежності від змін, які проходили в суспільстві. Сьогодні нам потрібні нові святі. Для цього ми повинні просити Господа зміцнювати Дух святості в нашій Церкві і послати нам нових святих, щоб проголошувати Євангеліє сучасному світові.

Церква без тих, які присвячують своє життя Господу, існувати не може, бо вони є її опорою і фундаментом у справах Божих. Для кожного періода історії потрібні свої приклади осіб і груп християн, для яких віра і життя з Господом передбачає винятковість Бога у їх житті. Покликаний Господом належить тільки Богу і тільки Його представляє. Нам потрібні святі, що як Авраам почувши голос Бога, залишає свої гарні умови і шукатимуть «нового життя». Слова Ісуса належать до кожного, хто вирішив жити для Нього: «І кожний, хто задля імени мого покине дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, дітей, поля, в сто раз більше одержить і життя вічне матиме в спадщину» (Мт 19,29).

Священик, чернець чи черниця не повинні забувати, що вони слуги Ісуса Христа, а отже і кожної людини. Саме їх Господь покликав для виконання справ Божих. Вони вже не можуть бути «нічим», вони носять печатку покликання.

Сьогодні у Церкві існують: 1424 жіночих інститутів богопосвяченого життя на папському праві і 1550 - на праві дієцезіальному, 250 чоловічих на праві папському і 242 - на дієцезіальному. Папа Йоан Павло II вважає: «Сьогодні існує велика необхідність, щоб зростало і міцнішало переконання, що турбота про покликання - це ласка і відповідальність, довірена всім без винятку членам Церкви. Другий Ватиканський Собор дуже виразно проголосив, що «обов'язок пробудження покликань лежить на цілій християнській родині, яка повинна виконувати його, показуючи приклад правдивого християнського життя». Тільки завдяки такому переконанню турбота про покликання буде міцнішати, а в Україні з'явиться як найбільше парафій з постійними священиками і що раз більше дітей отримає змогу вчитися Законам Божим.

Як стати апостолами і продовжувати справу покликання до особливого посвячення себе Богові та Церкві? Святіший Отець закликає: «Перед усім молитва. Перед нами велика мета, для здійснення якої повинні молитися, бо сам Христос наказав нам це чинити: «Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива» (Мт 9,38).

В тих країнах, де немає достатньої кількості священиків, з'являються різноманітні секти. Люди не знають де себе діти, збираються на спільні молитви пізніше такі спільноти перетворюються в осередки сект.

Тому дуже важливою є молитва про покликання до священницького і чернечого життя. Молячись за священиків, я молюсь, перш за все, за себе, за своє спасіння і прошу у Господа – Вічного священика, щоб завжди поруч мене був той, хто подасть мені Євхаристичний хліб, простить гріхи в ім'я самого Христа, відкриє Слово Боже. Молитва - найважливіший елемент турботи про покликання. Вона народжується від Бога і виходить з глибини серця. Покликання не може з'явитися без віри в того, хто кличе, вибирає, посилає. Якщо така віра відсутня, то втрачається сенс покликання і нашого завдання на землі.

«Він, бачивши юрми народу, милосердився над ними, бо вони були стомлені й прибиті, немов ті вівці, що не мають пастуха. Тоді Він каже своїм учням: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива» (Мт 9,36-38).

Отець Анібал - засновник Згромадження, мета якого - молитва про священницькі і чернечі покликання так розуміє ці слова Ісуса: „Коли Всевишній по велінню свого серця посилає священників до народу, хто може заперечити те велике добро, яке отримуємо з цього. Якщо Господь говорить: „Просіть Господаря жнив”, це значить, що Він хоче, щоб абсолютно усі молилися цією молитвою, що він її обов’язково вислухає і прийме, і чим більше буде тих, хто молиться, тим більше Церква зросте в своїх священниках і вибраних Господом”.

Просити Господа жнив було світлом його кроків; зіркою своїх думок, сонцем його життя: він був народжений для цього. І не можливо було уявити собі отця Анібала без цієї молитви, без бажання нести її в усі куточки світу. Ця молитва принесе гарні плоди, якщо промовляти її з глибоким переконанням, що поява добрих пастирів буде продовженням справи, розпочатої Ісусом, що через них Він буде здійснювати діло, яке сам виконував заради спасіння людей.

Подумайте про ті місця, де люди давно чекають на священника, відчують його відсутність і моляться за його появу. А таких місць ще дуже багато в Україні. Більш старші люди пригадують, як за часів переслідувань збиралися в залишеній святині, молилися, читали Святе Письмо, а коли приходив час приймати Тіло і Кров Господні святиня наповнювалася плачем. Бо не було того, хто вклав би до їх уст Євхаристичний хліб, пробачив би провини, відпустив гріхи. А він буви їм так необхідний.

Можна запитати себе, а від кого залежить наявність достатньої кількості священників, ченців чи черниць? Хто впливає на їх появу? Відповідь з’явиться відразу: тільки від нас самих, від нашої молитви, нашої віри, наших бажань, від того, який приклад самі будемо подавати іншим, яким життям будемо жити, бо погане дерево не може приносити гарних плодів.

Під час кожної Служби Божої Христос наказує нам свідчити про Нього. Останні літургійні слова „Ідіть з миром Христовим” значать не лише дозвіл покинути храм, але, перш за все, наказ, який свого часу отримали апостоли: „Ідіть у світ та проголошуйте Євангеліє усякому створінню”.

15. А ти?

«Слава хай буде Господеві, який покликав мене до своєї служби! Так як і інші діти я відвідував катехези, ходив до костелу, але нічого дивного і захоплюючого не відчував. Коли до нас у Чернівці приїхала с. Ева, я подружився з нею. Завжди намагався допомогти їй, виїжджав на реколекції у інші місця. Якось сестра запросила мене з моїм приятелем поїхати в Гнівань, щоб подивитися на життя отців Місіонерів Облатів Непорочної Діви Марії. Ми погодилися поїхати, але за день до від’їзду мій приятель відмовився їхати зіславшись на якісь там справи. Самому мені не хотілося їхати, але сестра все-таки переконала мене в необхідності такої поїздки. Зараз я безмежно вдячний їй за її наполегливість і далекозорість.

Після розмови з нею я поїхав. В Гнівані був о четвертій ранку. В моїй уяві монастир поставав чимось таким могутнім і величезним з великою кількістю монахів. Підійшовши ближче, я побачив звичайний будиночок, в якому на той час не було навіть освітлення. Всередину ми увійшли, запаливши свічки. І чи то полум’я свічок, чи то ще ранішня тиша так подіяли, але я відчув безмежний спокій і теплоту. Мене ніщо не турбувало.

Я пізнав смак життя в монастирі. Побачив як постуланти моляться, працюють, вчаться. Що мене тоді найбільше вразило, так це догляд за старенькою бабусею. Здавалося нічого особливого вони не роблять. Подумаєш, зробити закупи, помити посуду, витерти зі столу, але як це було прекрасно бачити щасливі очі цієї бабусі, почути слова глибокої вдячності з її уст.

В Гнівані я познайомився з отцем Павлом, якому дуже вдячний за розмову зі мною, за відкриття мені дуже простих, але важливих істин людського життя. Це саме він розповів мені вперше про засновника згромадження Місіонерів Облатів Непорочної Діви Марії - святого Євгена де Мазенода і подарував невелику книжечку про нього. Читаючи цю книжечку, мене найбільше вразили слова, котрогось із пап про цю людину: «Він мав серце таке велике, як світ». Після цих слів мені також захотілося мати таке серце. Бажання служити іншим прийшло до мене вперше.

Але життя розпорядилося по своєму. Служба в армії, потім праця за прилавком в барі, нічне життя. Для Церкви місця майже не залишилося. На Богослужіння ходив хіба що по великим святам. Час линув, а в моєму житті нічого не мінялося на краще. Приходили хвилини смутку і розпачу. І тоді я згадував Гнівась, життя в монастирі, тих людей, з якими по волі Господа звела мене доля.

І рішення прийшло саме. Я написав листа в Гнівась, написав про своє життя, просив поради, допомоги. І так якось легко стало відразу, немов би спав з мене великий тягар, який ще до цього часу заважав мені жити. Став чекати. На відповідь чекав близько двох місяців. Коли ж нарешті отримав листа, то знайшов в ньому запрошення на розмову. Розмова відбулася з отцем Бернардом і її наслідком став мій вступ до постулату.

Зараз я постулант. Відчуваю себе дуже щасливим. Тут я знайшов справжнє життя, маю можливість краще пізнавати себе, роздумувати над словами Святого Письма, і що вважаю найбільш важливим, тут я маю змогу змінюватися на краще» (постулант Віталій).

Молодість - це час великих надій і великих прагнень. Так, як цей юнак Віталій, що поділився з нами своїм свідоцтвом, кожен молодий хлопець чи дівчина думають про своє майбутнє, малюють в своїй уяві якісь плани, мають надії. Всі дороги відкриті перед ними, необхідно тільки зробити перший крок. Але як його зробити, щоб не помилитися, щоб ступити саме на свою, тільки для тебе приготовлену дорогу.

Молодість - це також час, коли ставиться дуже багато питань. Що маю робити? Куди піти? В чому сенс мого життя? Не помилюся якщо скажу те ж саме і про тебе. Чи не ставив і ти перед собою ці питання з тривогою поглядаючи на обличчя своїх батьків, рідних, друзів? Можливо у тебе вже є готова відповідь, можливо ця відповідь почута тобою із уст когось із близьких тобі людей. Це дуже важливо. Бо, перш за все, маєш ставити це запитання перед Господом: «Боже, ким Ти хочеш бачити мене?». Довірся Йому, віддай себе в Його руки. Бо це Бог завжди взиває до людини і це Він для кожного готує свою дорогу. Одних Він кличе до хворих, інших - стати інженером чи робітником, а ще інших - до чернечого чи богопосвяченого життя.

То ж не бійся питати у Господа: «Боже, ким Ти хочеш мене бачити?». Твої прагнення і його наміри повинні зустрітися і з'єднатися в одній великій любові.

Існує покликання особливе. Деяким людям Бог прагне довірити турботу про спасіння світу. Маю на увазі священників, ченців та черниць. Цих людей Бог прагне мати у своїй власності, вони належать виключно тільки Йому. Тому вони і не мають сімей, щоб мати змогу жити тільки для Бога і служити Йому з найбільш повною віддачею. Христос сам їх кличе до себе і для себе, а кличучи прагне від них, щоб залишили усе і пішли за ним.

Заклик Христа повинен бути на першому місці, а все інше - відійти на задній план: «Ісус їм сказав: «Ідіть за Мною, я зроблю вас рибалками людей.» (Мр 1,17). Христос ставить перед своїми учнями великі вимоги, тому і не всі, почувши Його заклик: «Іди за мною» послушали Його.

Христос і сьогодні кличе своїх учнів. Його заклик можливо почути в різних ситуаціях. Часом це трапляється ще в дитинстві, і з роками бажання стати учнем Христа тільки міцнішає. А часом покликання приходить раптово, ніби блискавичний спалах. Здається все гаразд, престижний університет, великі перспективи, і раптом приходить розуміння, що все це не твоє, що місце твоє не в цьому університеті, а в духовній семінарії. І тільки тоді приходить такий спокій, така радість наповнює серце, що передати словами ці відчуття неможливо. Це і є правдиве покликання.

Різні дороги, якими Христос веде своїх вибраних. Дуже часто заклик Христа: «Іди за мною» приймають з радістю і вдячністю і з почуттям великої відповідальності. Але буває і так, що людина, почувши заклик Христа, противиться Його бажанням, не хоче слухати Його, змагається з Ним, але наприкінці все ж таки поступається.

Христос шанує нашу свободу. Нікого не примушує проти волі відповідати на Його заклик «так». Що ж перешкоджає в виборі покликання?

Внутрішні обставини

1. Свідомість гріха. Деякі люди, мріючи про священницьке чи богопосвячене життя вважають себе негідними жити таким життям. Вони говорять: священник, чернець чи черниця - це люди святі, а я грішний, я хотів би але... Але чим більше ми намагаємося бути святими, чим більше наближаємося до Бога, тим більше ми можемо бачити свою недосконалість.

Перед Богом рівні усі. І це Бог запрошує тебе, а ти тільки відповідаєш на Його запрошення. Це не твоя заслуга, бо ласку покликання заслужити неможливо. Це вибір Бога. Часом важко зрозуміти Його вибір: чому Він кличе ту, а не іншу, здавалось би більш праведну, людину. Але Він це робить і Його заклик можна прийняти чи не прийняти, а намагатися зрозуміти – безглуздо.

2. Страх перед вибором. Дуже часто нам здається, що ми такі бездарні, нічого не можемо, нічого не вміємо, нічого у нас не виходить. Як я зможу бути сестрою, коли треба навчати інших дітей, а я не маю таланту. Як я зможу бути священником, коли треба відправляти Служби, промовляти до людей, а у мене при вигляді натовпу коліна трясуться.

Але Бог знає тебе краще від тебе самого. І коли Він дає тобі цю благодать, то впевнений, що ти все зможеш. Не все відразу може прийти, але навчання в семінарії триває 6 років. І цього часу достатньо, щоб краще себе пізнати, навчитися жити з Богом, служити Йому.

Добрий скрипач не буде добрим боксером, бо боксерське життя вимагає інших вправ, іншого вміння. Щоб навчитися усьому – не вистачить життя. Тому потрібно повністю зректись одних речей, щоб вповні здобути інші.

Чим швидше хтось це собі усвідомить, тим менше розчарувань здобуде в житті, розчарувань в гонитві за недосяжними цілями.

3. Чи вибираючи цю дорогу не помиляюсь? Найкраща перевірка вірності вибору покликання - це час. Господь кличе тебе, Він протягує тобі руку. Якщо приймаєш Його руку – ідеш за ним, відкидаєш Його заклик – залишаєшся наодинці з собою, а пізніше сам будеш шукати цю руку. І чим пізніше прийде до тебе розуміння шукати Господа, тим важче буде для тебе знайти Його.

На думку спеціалістів, вступаючи до семінарії чи обираючи дорогу до чернечого життя людина на 70-80 % впевнена, що це саме її дорога і ніколи не буде мати більшої впевненості, якщо не піде цією дорогою і не перевірить.

4. Чи зможу розлучитися зі своїм домом? Потрібно перерізати ту ниточку, яка єднає тебе з сім'єю, твоїми рідними і близькими, залишити колиску і соску. Тепер у тебе інша сім'я – твоя спільнота. Найкращий лікар – це тільки час. Якщо зможеш відректися від усього земного, успадкуєш життя вічне: «І кожний, хто задля імени мого покине дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, дітей, поля, в сто раз більше одержить і життя вічне матиме в спадщину» (Мт 19,29).

5. Бажання пожити життям світським. Але будь дуже обережним, не роби таких помилок, про які будеш потім шкодувати протягом усього свого життя. Це перевірка твого покликання. Від того, яке товариство ти обереш собі на землі, залежить твоє життя після смерті.

6. Невірна мотивація. Я вибираю вступ до семінарії чи Згромадження, бо це життя мені видається більш легким. Я з дитинства мріяв потрапити в Африку, а ставши місіонером, нарешті зможу це виповнити. Дуже часто потреба в священниках така велика, що хтось тільки з цієї причини робить свій вибір. Але прагнень, продиктованих людськими бажаннями недостатньо. Єдиною мотивацією повинна бути безмежна любов до Ісуса і до людей. Якщо я роблю свій вибір, то роблю це з великої любові до Бога.

7. Проблеми. Великою помилкою є намагатися вирішити свої проблеми самому. Краще поділись ними зі своїм духовним наставником. Багато хто радиться з приятелем, але він не завжди допоможе тобі, бо часто не розумніший від тебе.
8. Недостатньо інформації про життя, яке вибираю. В такому разі раджу тобі просто більше спілкуватися, їздити на реколекції про покликання, щоб з часом не прийшло до тебе розчарування.
9. Здоров'я. Священик, чернець чи черниця повинні бути здоровими. Наприклад, священиком не може стати людина, страждаюча від алкогольної чи наркотичної залежності, людина глуха чи сліпа. Не можуть прийти до богопосвяченого життя люди хворі на психічні захворювання, морально нестійкі.

Зовнішні обставини

1. Нерозуміння з боку батьків, рідних. Часто батьки покладають на своїх сина чи доньку великі надії. Хто їм допоможе в старості, адже ж вони так мріяли ще й про онуків. Але що це за батьки, які люблять себе більше, ніж свою дитину, які не розуміють її, не підтримують її, не дозволяють іти за Ісусом. Батьки, не перешкоджайте Богові!
2. Наявність хлопця чи дівчини. Дуже важко розділити любов між Ісусом і своєю коханою. І якщо ти вибрав дорогу з Ісусом, то вона повинна зійти з цієї дороги, не перешкоджати тобі. Ти вільний в своєму виборі. Ніхто не в змозі заважати тобі. Часом наші кохані роблять все, щоб ми залишилися з ними. Але правдиве щастя тебе чекає тільки з Ісусом.
3. Поганий приклад священика чи сестри черниці: як бути такими як вони, то краще не бути зовсім. Але яким будеш ти – залежить тільки від тебе. Потрібно тільки бажання бути святим і допомагати іншим іти дорогою до святості. Твоя думка про священика чи сестру - це твоя особиста думка і дуже часто твоє погане враження про них не має жодної підстави. Бог вчить нас не осуджувати інших, щоб не бути осудженими самим. Тільки Він до кінця знає нас і наші серця.

Що робити щоб приготуватися до чернечого життя?

1. Не потрібно робити нічого спеціального. Дуже важливо почути заклик Божий .
2. Бути вірним християнином: добре навчатися в школі, подавати приклад в сім'ї, ходити до церкви, не курити, не пити, не зраджувати своїх друзів, молитися, слухати голосу Христа.
3. Брати участь в житті Церкви. Маленькі спільноти, утворені Церквою, наближають людину до Бога, навчають її спільного життя.
4. Нічого не робити напоказ, для інших. Твоє життя з Богом – це твоя особиста справа. І ти робиш свій вибір, перш за все, для себе.
5. Любити людей. Дуже важливим є твоє ставлення до інших, часом навіть чужих для тебе, людей. Намагайся бути відкритим для них, вмій знаходити потрібні слова. Намагайся не грішити. Дбай про духа молитви і іспит совісті. Будь прикладом для наслідування іншими людьми. Своім життям проголошуй Бога. Намагайся бути смиреним і покірним, вчись наслідувати Марію і радій з тих дарів, які маєш отримати.
6. Не можна міряти про чернече життя і весь час промовляти: а чи зможу? Потрібно приймати своє покликання як Божий план, Боже провидіння. Берегти отриманий тобою скарб як зіницю ока і дякувати Богові, що вибрав саме тебе для життя разом з ним.

Яка ж буде твоя відповідь на заклик Христа? Перш, ніж відповісти послухай історію, яку розмістив на сторінках одного із американських журналів в 1986 році Йоан Хітестер, Віндс оф Шандже: «Ісус кликав апостолів... а вони ще не були готовими.

Ісус покликав Петра, але Петро не був вірним. Він мав дуже слабкий характер, не хватало йому відваги. Петро не був ще готовим.

Ісус покликав Якова і Йоана, але Яків і Йоан мали дуже великі амбіції. Вони пішли за Ісусом для власної слави. Яків і Йоан не були ще готовими.

Ісус покликав Филипа, але Филип був сліпим. Він не бачив реальної дійсності. Филип не був ще готовим.

Ісус покликав Юду, але Юді неможливо було довіряти. Його більше цікавили гроші, ніж Царство Боже. Юда не був ще готовим.

Ісус покликав Матея, але Матей був шахраєм. Він заради грошей міг скривдити людину, його минуле було дуже нечистим. Матей не був ще готовим.

Ісус покликав Тому, але Томі не вистачало віри. Він завжди в усьому сумнівався. Тома не був ще готовим.

Ісус покликав Андрія, але Андрій був циніком. Він не приймав до свого серця слова Ісуса. Андрій не був ще готовим.

Ісус покликав Симона Зелоту, але Симон намагався все вирішувати з допомогою сили. Його прагнення були войовничі. Симон не був ще готовим.

Ісус покликав Луку, але Лука не мав сили духа і твердості волі. Він був аж занадто м'яким, бракувало йому відваги. Лука не був ще готовим.

Ісус покликав Марка, але Марко був стоїком. Він був невротиком, бракувало йому радості і оптимізму. Марко не був ще готовим.

Ісус покликав Варфоломея і Якова Молодшого, але вони не мали талантів. Вони не могли віддавати себе повністю, бо боялися людей. Варфоломей і Яків не були ще готовими.

Сьогодні Ісус кличе нас. Нам бракує відваги, віри, оптимізму, внутрішньої сили, чистоти нашого минулого, ми знаходимося в полоні власної слави. Одним словом, ми ще не готові. Але справа полягає в тому, що Ісус кличе не приготовлених, а готових цілковито і повністю віддатися Йому».

16. Молитва про розпізнання покликання

Боже, Ти сам призначив мені, через моє життєве покликання, місце в Твоїх справах, дозволив доторкнутися Твоєї величі і слави. Прошу Тебе про змогу завжди відчувати у моєму серці мету мого покликання. Керуй моїм серцем і моєю волею так, щоб завжди бачив і виконував завдання, які ти приготував для мене. Вчини, щоб бачив Твою волю в кожній праці, в кожній події, яка трапляється у моєму житті. Освяти і поблагослови моє покликання, щоб жив на Твою славу, щоб з кожним днем був щораз більше подібний до Тебе, бо тільки Ти є взірцем і прикладом для кожного покликання. Вчини також, щоб якнайкраще міг служити тим людям, до яких ти мене послав, з якими мені випала нагода жити. Вчини, щоб відповідаючи на Твоє покликання, продовжував тут, на землі Твою місію, щоб будував Церкву – Твоє містичне тіло і був сіллю землі та світлом світу. Амінь.

Закінчення

Ти молодий і повний сил, щоб змінити світ любов'ю, а не тільки словами. Ти готовий відповісти: “так” Христові, готовий піти за Ним. Ти розумієш, що твоя жертва - для спасіння як самого себе, так і інших людей, що неможливо змінити світ без перемін власного життя, власного відношення до життя.

І якщо ти готовий поставити Ісуса Христа на перше місце в своєму житті, якщо тебе не лякає Його хрест, а тільки в ньому ти бачиш дорогу до спасіння. Якщо твоя віра промовляє до тебе і ти вважаєш, що Бог – центр усього, а спасіння братів твоїх – сенс твого життя.

Якщо ти прагнеш жити у спільноті і бажаєш з'єднати своє серце і свою душу з серцями і душами своїх братів і сестер. Якщо тобі до вподоби життя просте і смиренне, наповнене молитвами і подяками Отцю небесному.

Не бійся відповісти на заклик Бога, не бійся довіритися Йому і віддати на Його милість і ласку своє життя. Будь відважним і не лякайся тієї дороги, яку відкриває перед тобою Господь

бо Він завжди з тобою. Він буде діяти в тобі і через тебе. Він вкаже тобі наступний крок, а ти будь тільки вірний своєму покликанню і слову, яке дав у відповідь на Його заклик.

Не бійся голосу Бога і коли серцем почуєш, що Бог взиває саме до тебе, і саме тебе запрошує до священницького чи чернечого життя – з вдячністю прийми це запрошення. Відкрийся на Його ласку і доброту, а Він сам дасть тобі міць, дасть силу витримати все. Він як добрий Отець подарує тобі частину маєтку, будучи впевненим що не згубиш талентів, не змарнуєш власного життя, і виконаєш все те, що Він для тебе приготував.

Миром і радістю наповниться серце, коли піднімешся і підеш за голосом Бога. Якщо не можеш до кінця зрозуміти слова Господа, не хочеш помилитися, не бійся звернутися за допомогою до священика. Він завжди вислухає тебе, прийде на допомогу, порадить, не дасть тобі змоги звернути з вірної дороги, бо Господь промовляє: «Я тебе не zostавлю, я тебе не покину» (Євр 13,5).

Твоє покликання – це отримана благодать від Господа і отримав ти її ні за що. То ж не вагайся віддати те, що ти отримав ні за що, за все: «Тож слугами вже не називатиму вас: слуга не відає, що його пан робить. Називаю вас друзями, бо все я вам об'явив, що чув від Отця мого» (Йн 15,15).

З цією довірою до Господа відкрий своє серце на дію святого Духа; відкрий його на світ, який на тебе чекає і тебе потребує; відкрий його на заклик служити Господу і людям.

Ми знаємо, що святий Євген де Мазенод, Засновник Згромадження Місіонерів Облатів був людиною дуже рішучою, людиною з вітру і вогню, людиною святою. І як його діти ми намагаємося наслідувати його, бути подібними до нього.

Отець наш Небесний заповідав нам нести спасіння усім душам, які прагнуть його. Нас багато, але жнива щораз більші. То ж приєднуйся до нашого Згромадження, може як раз на твою відповідь чекає Господь.